יהוה

SZENT BIBLIA.

AZ-AZ,

Istennek Ó és Uj

TESTAMENTOMABAN

Foglaltatott egész

SZENT IRAS,

Magyar Nyelvre Fordittatott

KAROLI GASPAR

által.

Es mostan HATODSZOR e' kis formában kibotsáttatott a' Belgyiomi Académiákban tanúló Magyaroknak forgolódások

által.

Nyomtattatott

Amstelodámban

M. TÓTKALUST

KIS MIKLÓS

Költsége vel 's Betüivel

1685 esztendőben.

még az erös *embere*kis, és ijedtekben magokat megveſztegetik.

26 Annak fegyvere a'ki ötet eléri nem maradhat-meg, *azonképen* a'kopja, a' dárda a'pántzél.

27 Ugy tartja a' vaſat mint a' polyvát; az atzélt mint a'rothadt fat.

28 A'nyil el nem üzi ötet; és a'parittyából *hajított* kövek ö elötte pozdorjává léſznek.

29 A'ſámſerigynek köveit úgy tartja mint a'pozdorját, és neveti a'fegyvernek forgatását.

30 Mint a'hegyes tserepek úgy vagynak *a'kövek* ö alatta *a'tengerben*, és hegyes állatokat terít *maga alá* a'száron.

31 Felforralja a' mély vizet mint a' fazekat, és a' tengert ollannyá téſzi mint a'képírok mosára.

32 Maga után hágy világos öſvényt, úgyannyira hogy *a'ki látná*, azt vélné, hogy a'tenger megöſzült.

33 Nintsenek hozzá haſonló *állatok* e' földön, mellyek illyen bátorsággal tselekedjenek.

34 Mindenféle nagy *állat*ot megutál, s mint egy Király ollyan minden állatok között.

XLII. RESZ.

Jóbnak vallás-tétele Isten elött, kitöl a'látogatás után igen megáldatik,

1 FElele pedig Jób az ÚRnak, 's monda:

2 Tudom hogy te mindent tselekedhetel; és hogy ſenki téged el nem fordíthat attól a' mit elgondoltál.

3 *Azt mondod*; Kitsoda az a'ki az *én* tanátso*mat* tudatlanúl elrejti? Annakokáért megvallom hogy én nem értettem; a'te titkos tselekedetid én felettem vagynak, úgyannyira hogy én megnem tudhatom *azokat*.

4 Hallgaſſ-meg, kérlek, mikor én ſzólok, és a' mit te töled kérdek, monddmeg nékem.

5 Az én fülemnek hallásával hallottam vala te felöled; moſtan pedig *imé* az én ſzemem lát téged.

6 Azokáért utálom a' *miket mondottam*, és bánom, a'porban és hamuban.

7 ¶Es minekutánna ſzólotta vólna az UR Jóbnak e'beſzédeket, megmondá az UR a' Témán nemzetéből való Elifáznak: Az én haragom felgerjedt te ellened és a' te két barátid ellen: mert nem ſzólottatok én felölem igazán mint az én ſzolgám Jób.

8 Annakokáért vegyetek magatoknak hét tulkokat, és hét koſokat, és menjetek az én ſzolgámhoz Jóbhoz, hogy áldozzatok ti-magatokért: és az én ſzolgám Jób imádkozzék ti érettetek; mert bizonyára az ö ſzemélye kedves nálam, hogy a'ti büneitekért meg ne büntеſſelek titeket, mivelhogy nem ſzólottatok én felölem igazán, mint az én ſzolgám Jób.

9 Annakokáért elmenének a' Témán nemzetéből való Elifáz, és a' Suáchbéli Bildád, és a' Naámabéli Sófár, és úgy tselekedének miképen önékik megmondotta vala az UR, és az UR elött kedves lön a'Jóbnak ſzemélye.

10 ¶Annakutánna valami elvétetett vólt Jóbtól, az UR megadá, mikoron imádkozott vólna az ö barátiért: annakfelette megis öregbíté az UR kétannyira, valamije vólt Jóbnak.

11 Es hozzá jövén minden ö rokonsági, és minden ö húgai, és minden ö baráti *kik* azelött *vóltanak*, evének ö véle együtt ételt az ö házában, és az ö nyavalyáján bánkodván vigaſztalák ötet az egéſz nyomorúságról, mellyet az UR reá botsátott vala: és kiki mind egy-egy pénzt ada néki, és kiki egy-egy aranyból tsinált függöt.

12 Az UR azért a'Jób életének végét inkább megáldá, hogy ſem mint annak eleit: mert önéki vóltanak tizennégy ezer juhai, és hat ezer tevéi, és ezer iga ökrei, és ezer ſzamári.

13 Annakfelette vóltanak önéki hét fiai és három leányi.

14 Kik közzül az elsönek neve lön Jémima; a' máſiknak neve Kétziha; a' harmadiknak neve Kéren Happuk.

15 Es nem találtatnak vala ollyan ſzép leányzók, mint a'Jób leányi abban az egéſz tartományban; kiknek ada az ö attyok örökséget az ö báttyaik között.

16 Mikoron pedig azután élt vólna Jób ſzáz negyven eſztendeig, és látta vólna az ö fiait és unokáit negyed ízig:

17 Meghala Jób venségben, életével megelégedvén.

A'SOL-

A' SOLTAROK KÖNYVE.

Mellyben lelki Enekek és ſzent ditséretek vagynak, mellyek az OTeſtamentomi Gyülekezetben irattattak mind az Antiochusnak Siriai Királynak ſzomorú idejéig. E' Könyv annakokáért mintegy rövid ſummája az OTeſtamentomnak; tuköre az Isten kegyelmének; és az egéſz embernek külsö és belsö indúlatinak, nyavalyáinak, mintegy felfejtéſe és elömútatáſa: Mellyböl külömbkülömbféle tanúságok hozatnak-ki, az Istennek az övéihez való kegyelmes igéretiröl, és hatalmas dolgairól; hiveinek ellenségin kemény tselekedetiröl; mindenekhez bivségéröl és igaſſágáról: az ö igéretiben való hitünkröl; ſzófogadó vóltunkról; erötlenségünkröl; ſzenvedésünkről; állhatatoſſágunkról: nyomorúságinkból való megſzabadúláſunkról: javainkkal igazán való élésünkröl: jó állapatunkban báládó vóltunkról; és minden mi Istenhez való tiſztünkröl, és ő felségének hozzánk való ſzerelméröl a'Chriſtusban, kiröl világos jövendöléſek vagynak ſzéllel e'lelki ditséretekben, az Anyaſzent-Egyházznak vigaſztaltatáſára és megeröſittetésére.

I. SOLTAR.

Az embernek legfőbb java: az istenfélöknek és istenteleneknek külömbségek.

1 BOldog ember az, a'ki hitetlenek-nek tanátsokon ‡nem jár; és a'bünösöknek útjokon nem áll, és a'tsúfolóknak ſzékekben nem ül.

2 Hanem az UR törvényében vagyon az ö gyönyörüsége, és az ö törvényéröl †gondolkodik éjjel és nappal.

3 Mert ollyatén mint a' folyó-vizek mellett plántáltatott *termö-fa, melly az ö gyümöltsét adja ideje-korán, és mellynek levele meg nem hervad: és minden tselekedete jó ſzerentsés léſzen.

4 Nem úgy a'hitetlenek, hanem *léſznek* mint a' *polyva, mellyet a'ſzél ide 's tova hány.

5 Annakokáért a'hitetlenek meg nem állhatnak az itéletben: ſem a' bünösök az igazaknak Gyülekezetekben.

6 Mert tudja az UR az igazaknak útjokat; a'hitetleneknek pedig útjok elvéſz.

II. SOLTAR.

Iövendölés a' Chriſtus orſzágáról.

1 MIért ᵛdühösködnek a' Pogányok, és a' népek gondolnak hijába valókat?

2 A' földnek Királyi öſvegyülnek, és a'Fejedelmek tanátsot tartanak egyetemben az UR ellen, és az ö Chriſtuſa ellen, *ezt mondván.*

3 Szaggaſſuk-el az ö köteleket, és rázzuk-le rólunk az ö igájokat.

4 ¶A'ki lakozik az egekben neveti; az UR megtsúfolja öket.

5 Akkor ſzól az ö haragjában önékiek, és busúlásában megrettenti öket, *ezt mondván:*

6 En pedig válaſztottam az én Királyomat Sionon az én ſzent hegyemen.

7 Megbeſzéllem az URnak dékrétomát, ki ezt mondá énnékem: En ‡fiam vagy te, én ma ſzültelek tégedet.

8 Kérjed én tölem, †és adom néked a'Pogányokat örökségül, és a' földnek határit néked birodalmúl.

9 *Megrontod öket vas veſzſzövel, és mint tserép edényt megtöröd öket.

10 ¶Moſt azért ti Királyok legyetek eſzesek; ti földnek Birái tanúljatok.

11 Szolgáljatok az URnak félelemben, és örüljetek *néki* rettegésben.

12 Tsókolgaſſátok a' Fiat, hogy meg ne haragudjék, és elveſzſzetek a'ti útatokban, mert hamar felgerjed az ö haragja. Bóldogok *mind azok, kik biznak ö benne.

III. SOLTAR.

Az igazak még ellenségek között-is bátorságoſok.

1 ᵛSóltára Dávidnak, midön futna az ö fia elött Abſolon elött.

2 URam melly igen megſokaſodtanak az én éllenségim! melly ſokan vagynak az én ellenem támadók!

3 Sokan mondják az én lelkem felöl; nintsẽ önéki ſemmi ſzabadúláſa az Iſtentöl.

4 Te

‡*Péld.* 1:10, 15. *Mós.* 17:19. *Ios.* 1:8. **Ier.* 17:8. **Iób.* 21:18. *Al.* 35:5. *Ef.* 29:5. *Hóſe.* 13:3. ᵛ*Tſel.* 4:25.

‡*Tſel.* 13:33. *Sid.* 1:5. *és* 5:5. †*Al.* 22:28. **Iel.* 2:27. *és* 9:5. **Al.* 34:9. *Péld.* 16:20. *Eſa.* 30:18. *Ier.* 17:7. *Róm.* 9:33. 1 *Pét.* 2:6. 2 *Sám.* 15.

4 Te pedig URam énnékem paiſom vagy; én ditsöségem *vagy*, és felmagaſztalod az én fejemet.

5 En fel-ſzóval az URhoz kiáltottam, és meg hallgatott engemet az ö ſzentségének hegyéröl.

6 En lefekſzem, elaluſzom és felkelek, mert az UR óltalmaz engemet.

7 Nem félek ‡ſok ezer néptöl, melly minden-felöl megkörnyékezett engemet.

8 ¶ Kelj-fel URam, tarts-meg engemet én Iſtenem, és verd artzúl minden én ellenségimet, az iſtenteleneknek fogaikat rontsd öſzve.

9 Az URé †a'ſzabadítás; a'te népeden *légyen* a'te áldáſod.

IV. SOLTAR.

Dávid könyörög az Iſtennek Saultól való megſzabadíttatásért.

1 Sóltára Dávidnak az Eneklö-meſter hegedülésére.

2 MIkor kiáltok hallgaſſ-meg engemet én igaſſágomnak Iſtene, a' nyomorúságban vidámíts-meg engemet; környörülj én rajtam, és hallgaſd-meg az én könyörgéſemet.

3 ¶ Embereknek fiai, meddig *léſſen* az én ditsöségem gyalázatban? *meddig* ſzeretitek a'hivságot, és kereſitek a'hazugságot?

4 De légyen tudtotokra, hogy magának válaſztott az UR engemet, kinek kedves vagyok: Az UR meghallgat engemet mikor könyörgök önéki.

5 Haragudjatok, és ne vétkezzetek, ſzóljatok ſziveitekben a' ti ágyas-házatokban, és legyetek tsendeſſégben.

6 Aldozzatok igaſſágnak áldozatját, és bizzatok az URban.

7 ¶ Sokan mondják: Kitsoda mivelheti azt, hogy valaha jót láſſunk? *De* te URam mútaſd-meg minékünk a' te ortzádnak világát.

8 *Es igy* nagyobb örömet adſz az én ſzivemben, hogy-nem mint mikor az ö borok és búzjáok megſokaſodnak.

9 Békeſſégben lefekſzem egyetemben és elaluſzom: mert te URam egyedül adſz énnékem bátorságos lakáſt.

V. SOLTAR.

Megſzabadúlásért való könyörgéſe Dávidnak az ö kergetöi ellen.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek kürtöléſe mellé.

2 URam az én beſzédimet vedd fülleidbe: értsd-meg az én gondolatimat.

3 Figyelmezzél az én kiáltáſomnak ſzavára, én Királyom és én Iſtenem; mert én tenéked könyörgök.

4 URam, hamar hallgaſd-meg az én ſzómat, minden dolgaim elött kéſzítem magamat te hozzád, és várom *a' te ſegitségedet*.

5 ¶ Mert nem olly Iſten vagy ki gyönyörködjék a' hitetlenségben: nem lakik te nálad a'gonoſz.

6 Nem állnak-meg a'te ſzemeid elött a' kevélyek; és gyülölſz minden gonoſz tselekedöket.

7 Elveſzted a'kik hazugságot ſzólnak; a' vér-ſzopó és álnok embert gyülöli az UR.

8 En pedig a'te jó vóltodnak ſokságában *bizván*, mégyek-bé a' te Házadba, és könyörgök a'te ſzent Templomodban a'te félelmedben.

9 ¶ URam igazgaſſ engemet a'te igaſságodban az én ellenſégimért; igazgaſd én elöttem a'te útadat.

10 Mert nintsen az ö ſzájokban igaſság, ſzivek merö álnokság, torkok ‡ megnyilt koporsó, nyelvekkel hizelkednek.

11 Itéld-meg óh Iſten öket, hogy tsalatkozzanak-meg az ö tanátsokban; az ö hamiſſágoknak ſokaságáért veſd-el öket, mert engedetlenek te ellened.

12 Es örülnek mindnyájan kik biznak te benned, mind örökké vigadnak a' kiket mególtalmazſz, és örvendeznek te benned a'kik ſzeretik a'te nevedet.

13 ¶ Mert te URam megáldod az igazat; a' te jó vóltoddal mintegy paiſſal környül-véſzed ötet.

VI. SOLTAR.

Dávid meggyógyúlásért könyörög.

1 Sóltára Dávidnak az Eneklö-meſternek hegedü ſzerſzámira.

2 URam, a'te busúláſodban ne fedj-meg engemet, és a'te haragodban ne oſtorozz engemet.

3 Könyörülj rajtam URam, mert erötelen vagyok; gyögyíts-meg engemet URam, mert megháborodtanak az én tsontaim:

4 Es az én lelkem igen megháborodott: de te URam míglen?

5 Térj

‡ *Ról.* 3:13.

5 Térj *hozzám* URam, mentsd-ki az én lelkemet; ſzabadíts-meg engemet a' te irgalmaſſágodért.

6 Mert nintsen te felöled az halálban emlekezet; a'koporsóban kitsoda mond tenéked ditséretet?

7 Elfáradtam fohászkodáſimban, megmoſtam minden éjjel az én ágyamat, és könyhúllatáſimmal megöntöztem nyoſzolyámat.

8 Elhervadott ortzám ſzomorúság miatt; megvénhedett minden én ellenségim miatt.

9 ¶ Menjetek-el én ‡tölem mindnyájan kik álnokságot tselekeſztek, mert meghallgatta az UR az én ſiralmamnak ſzavát.

10 Meghallgatta az UR az én könyörgéſemet; az UR bévötte az én eſedezéſemet.

11 Pirúljanak-meg és igen háboríttaſſanak-meg minden én ellenségim; hátra-térjenek és hirtelen ſzégyenüljenek-meg.

VII. SOLTAR.

Dávidnak könyörgéſe ellenségitöl való megſzabadíttatáſért.

1 Meſterséges éneke Dávidnak, mellyet mondott az URnak, a' Benjáminita Kús beſzédére.

2 EN URam Iſtenem te benned vetem reményſégemet; óltalmazzmeg engemet minden én háborgatóim ellen, és ſzabadíts-meg engemet.

3 Hogy el ne ragadja mintegy oroſzlán az én életemet, élſzaggaſſa, és ne légyen ki megſzabadítſon.

4 En URam Iſtenem, ha tselekedtem ezt, ha vagyon hamiſſág az én kezeimben.

5 Ha gonoſzſzal vóltam az én velem békével lakozónak; és ha megfoſztottam ellenségemet oknélkül.

6 *Bátor* üldözze ellenségem az én lelkemet, megfogja és földre tapodja az én életemet; és az én ditsöségemet porrá tegye.

7 Kelj-fel URam a'te haragodban, és magaſztaltaſſál-fel az én ellenségimnek dühöſſégek ellen, és ſerkenj-fel én mellettem, az itéletért *mellyet* parantsoltál.

8 Hogy a' népeknek ſeregek környül-vegyen tégedet, és ezért felmagaſztaltaſſál.

9 Az UR megitéli a' népeket: Itéljmeg URam engemet: az én igaſſágom és ártatlanságom ſzerint *fizeſs* énnékem:

‡ *Mát.* 7:23. *Luk.* 13:27.

10 Szünjék-meg, kérlek, a'hitetleneknek gonoſzſágok, és erösítsd-meg az igazat; mert te *vagy* a'ſziveknek ‡és veséknek visgáló igaz Iſtene.

11 ¶ Az én paiſom az Iſten, ki megſzabadítja az igaz ſzivü embereket.

12 Az Iſten az igazat megörizi; és az Erös *Iſten* naponként haragſzik.

13 Ha meg nem tér a'*hitetlen*, az ö fegyverét megélesítette, az ö kézivét megvonta, és elarányozta.

14 Es tsinált magának halálos fegyvereket; az ö nyilait az üldözök ellen kéſzítette.

15 Imé †hamiſſágot gondol, háborúságra igyekezik, és hijába-valóságot tselekeſzik.

16 Vermet *áſott, és mélyen áſta azt, de ö maga eſett a'verembe mellyet áſott:

17 Fordúl az ö munkája az ö maga fejére, és az ö tetejére ſzáll az ö álnoksága.

18 ¶ Ditsérem az URat az ö igaſſága ſzerint, és éneklek a' felséges URnak nevének.

VIII. SOLTAR.

Tsudálkozván ditséri Dávid az Iſtennek az emberekhez való jó kedvét.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek adatott a'Gittitre.

2 MI URunk Iſtenünk, melly igen tsudálatos a'te neved az egéſz földön, ki a'te ditsöségedet az egeknek felette magaſztaltad!

3 A'kitsinyeknek *és tsets-ſzopóknak ſzájok által erösítetted-meg a' te hatalmadat a'te éllenségidért, hogy megrontſad az ellenséget, és a'boſzſzúállót.

4 Mikor látom a'te egeidet, a'te kezednek munkáit, a'Hóldat és a'tsillagokat, mellyeket *te* teremtettél, *akkor igy gondolkodom:*

5 Mitsoda ˅az ember, hogy megemlekezel róla? avagy az embernek fia, hogy meglátogatod ötet?

6 Noha ötet valamennyire kiſebbé teremtetted az Angyaloknál; mindazáltal ditsöséggel és tiſztelſéggel megékesítetted ötet.

7 Tötted ötet minden te kezeidnek munkáin Urrá; mindeneket vetettél az ö lábai alá.

8 Ju-

‡ 1 *Chr.* 28:9. *Iel.* 2:23. †*Iób.* 15:35. *Iób.* 4:8. *Al.* 9:16. *és* 10:2. *Péld.* 5:22. **Mát.* 21:16. ˅*Iób.* 7:17. *Al.* 144:3. *Sid.* 2:6.

8 Juhokat és minden barmokat, még a'mezei vadakatis.

9 Az égi madarakat, és a'tengernek halait; *és* a'mellyek általjárják a'tengernek öſvényit.

10 Mi URunk Iſtenünk, melly igen ditsöséges a'te neved az egéſz földön!

IX. SOLTÁR

Az Izraeliták háládáſok és könyörgések.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek Halmúth labbén, etc.

2 DItsérem az URat tellyes ſzivemmel; hirdetem minden te tsuda tételidet.

3 Örvendezek és örülök te benned; ditséretet mondok, óh Felſéges *Iſten*, a'te nevednek.

4 Hogy az én ellenségim hátat adtak, megütköztek és elveſztenek a' te ortzád elöl.

5 Hogy az én itéletemet és igyemet véghez vitted; ültél az *itélö* ſzékben *mint* igaz Biró.

6 Megfeddetted a'Pogányokat; elveſztetted a'hitetlent; az ö neveket mindenha és mindörökké eltörlötted.

7 Az ellenségnek puſztításı mindeneſtöl fogva megſzüntenek; az *ö* városit elrontádé? és az ö emlekezetek vélek egyetembe elveſzetté?

8 Az UR pedig örökké ül, és az ö ſzékit kéſzíti az itéletre.

9 És ö megitéli ‡ e'világot igaſſágban; és a'népeknek törvényt mond tökélleteſſégben.

10 És léſzen az UR a' megnyomorítatottnak †felmagaſztalás, és idejekorán való ſegítsége a'nyomorúságos idökben.

11 Annakokáért te benned biznak a' kik eſmérik a'te nevedet; mert el nem hagyod azokat a'kik tégedet kereſnek, URam.

12 Mondjatok ditséretet az URnak ki Sionban lakik; hirdeſſétek a'népek között az ö jeles tselekedetit.

13 Mert kikereſi a'véreket, azokról megemlekezik; nem felejtkezik-el a'ſzegényeknek kiáltáſokról.

14 ¶ Könyörülj én rajtam URam; láſd-meg nyomorúságomat, *mellyet ſzenvedek* ellenségimtöl; ki megſzabadítaſz engemet a'halálnak kapuiból.

‡*Al.* 96:13. †*Al.* 37:39. *és* 46:1. *és* 91:2.

15 Hogy hirdeſſem minden te ditséretedet a'Sion leányának kapuiban; örüljek a'te ſzabadítáſodban.

16 Bémerültenek ‡a' Pogányok a' verembe, *mellyet* áſtanak; a' hálóban mellyet elrejtettenek, megakadott lábok.

17 Megeſmértetett az UR az itéletböl *mellyet* tselekedett; a' hitetlen az ö kezének munkájával megkötöztetett: Elmélkedésre való dolog!

18 Térjenek a' hitetlenek a' földbe; minden népek, kik elfelejtkeznek az Iſtenröl.

19 Mert nem mind örökké feledékenységben léſzen a'ſzegény; a' nyomorúltaknak reménységek *nem* mind örökké elvéſz.

20 Kelj-fel URam, ne vegyen hatalmat a' halandó ember: itélteſſenek-meg a' Pogányok te elötted.

21 Rettentsd-meg URam öket, eſmérjék-meg a' Pogányok hogy ök halandó emberek.

X. SOLTAR.

Szabadúlásért való könyörgéſe az Izraeln.

1 URam miért állaſz távól? *miért* rejted-el magadat kelletekorán a' mi nyomorúságinkban?

2 Kevélységben a' hitetlen háborgatja a'ſzegényt: fogattaſſanak-meg az ö tanátsokban mellyeket gondoltanak.

3 Mert ditsekedik a'hitetlen az ö lelkének kívánságiban; és a' föſvény áldván ö-magát, káromlja az URat.

4 A'hitetlen az ö haragjának kevélysége miatt nem tudakozik; minden ö gondolati ezek, hogy †nintsen Iſten.

5 Az ö útai minden idöben ſzerentséſek; meſzſze vettettek a' te ítéletid az ö ſzeme elöl: minden ö ellenségit tsúfolja.

6 Azt gondolja az ö ſzivében; Soha örökké meg nem indíttatom: mert nyavalya nélkül léſzek.

7 Kinek ſzája *atkozódáſſal rakva, tsalárdságokkal és álnoksággal: az ö nyelve alatt ártalom és gonoſſág *vagyon*.

8 Az útzáknak ſzoroſſain leſelkedik, a' lesben megöli az ártatlant: az ö ſzemei vigyáznak a'ſzegényre.

9 Leſelkedik titkon, mint az oroſzlán a'barlangban, hogy elragadja a'ſzegényt; elragadja a' ſzegényt midön az ö töribe ejti ötet.

10 Meg-

‡*Fell.* 7:16. †*Al.* 14:1. *és* 53:2. *Róm.* 3:14. *Al.* 12:3.

10 Megrontja, levonja; és leveti a' ſzegényeket az ö erejével.

11 És mond az ö ſzivében; ‡Elfelejtkezett az Erös *Iſten*; elfordította ortzáját, és ſoha nem látja *ezeket*.

12 Kelj-fel URam Erös *Iſten*, emeldfel kezedet: ne felejtkezzél-el a' ſzegényekröl.

13 A'hitetlen miért boſzſzontja az Iſtent? *mert* azt mondja az ö ſzivében, hogy te meg nem kereſed.

14 ¶ Holott te látod, mert mind az álnokságot 's mind a' fájdalmat nézed, hogy *néki* kezeddel megfizeſs: Te reád hagyattatott a' ſzegény; az árvának te léſzeſz ſegítöje.

15 Rontsd-meg a' hitetlennek és a' gonoſznak karját: annyira hogy ha kereſik az ö iſtentelenségeket, meg netalálják.

16 A' Jehova uralkodik †mindenha, és mind örökkön örökké: elveſznek a' Pogány *népek* az ö földéröl.

17 A'ſzegényeknek kívánságokat meghallgatod URam: megerösíted az ö ſziveket, és füleiddel *reájok* figyelmezel.

18 Hogy itéletet tégy az árvának és a' nyomorodottnak; hogy többé ne kegyetlenkedjék a'földböl való ember.

XI. SOLTÁR.

Dávidnak panaſza Saul ellen.

1 Dávid *Eneke*, az Eneklö-meſternek *adatott*.

AZ URban bizom, hogy-hogy mondjátok *tehát* az én lelkemnek: Fuſs a'ti hegyetekre *mint* a'madár?

2 Mert ímé a'hitetlenek az ö ivjeket megvonták, nyilokat az idegbe vetették: hogy lövöldözzék titkon az igaz ſzivü *embereket*.

3 Mivelhogy *még* a'fundamentomokis elrontattatnak, az igaz mit stelekedhetik?

4 Az UR az ö ſzent *Templomában, az UR ſzéki az egekben *vagyon*; az ö ſzemei néznek, és az ö ſzemei megpróbálják az embereknek fiaikat.

5 Az UR az igazat megpróbálja; a' hitetlent pedig és a'gonoſſágnak ſzeretöjét gyülöli az ö lelke.

6 Botsát a'hitetlenekre eleven ſzeneket, tüzet és kénkövet: és megégetö ſzelet, melly az ö pároknak réſze.

7 Mert mivelhogy az UR igaz, igazságot ſzeret; az igazat látják az ö ſzemei.

‡*Al.* 94:7. †*Al.* 29:10. *és* 145:13. *és* 146:10. *Iér.*10:10. **Habak.* 2:20.

XII. SOLTAR.

Dávidnak Saul ellen való panaſza.

1 Dávid Sóltára, *adatott* az Eneklö-meſternek a'Baſſuſra.

2 TArts - meg URam, mert elfogyott a'ſzent; ‡mert elfogytanak a' hivek az embereknek fiaik közzül.

3 Hazugságot ſzól kiki az ö felebarátjának; hizelkedö ajakkal, kettös ſzívböl ſzólnak.

4 ¶ Vágja-ki az UR mind a'hizelkedö ajakokat; és a'kevély nyelveket:

5 Kik ezt mondják; Nyelvünkkel mindent tehetünk, a'mi ajakink mi velünk vagynak: 's kitsoda nékünk Urunk?

6 A'nyomorúltaknak puſztíttatáſokért és a'ſzegényeknek fohászkodáſokért, mindjáráſt felkelek, azt mondja az UR: megſzabadítom azokat, kiket törbe ejtett *az ellenség*.

7 Az URnak beſzédi, †tiſzta beſzédek; mint a'földböl tsináltt kohban megpróbáltatott és hétſzer megtiſztíttatott ezüſt.

8 ¶ Te URam tartsd-meg öket: és örizd-meg öket ez nemzetségtöl mind örökké.

9 *Mellyben* környöskörnyül járnak a' gonoſzok: mikor az embereknek alávalói felmagaſztaltatnak.

XIII. SOLTAR.

Megſzabadításért való könyörgés.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *adatott*.

2 URam míglen felejtkezel-el rólam mindeneſtöl fogva? míglen rejted-el a'te ortzádat én tölem?

3 Míglen tanátskozom az én lelkemben? keſerüségemet naponként *míglen tartom* ſzivemben? míglen magaſztaltatik-fel ellenségem én rajtam?

4 ¶ Nézz *reám*, *és* hallgaſs-meg engem én URam Iſtenem: világoſitsd-meg ſzemeimet: ne alugyam-el a'halálban.

5 Hogy valamikor ne mondhaſſa az én ellenségem; Meggyöztem ötet; és az én háborgatóim ne örüljenek, ha megeséndem.

6 En pediglen a'te jó-vóltodban bizom, örvendez az én ſzivem a'te ſzabadítáſodban: Eneklek az URnak, mert jól tett én velem.

XIV. SOL-

‡*Eſa.* 57:1. †2 *Sám.* 22:31. *Al.* 18:31. *és* 119:140. *Péld.* 30:5.

XIV. SOLTAR.

Panaßolkodáſa Dávidnak Saul ellen.

1 Dávid *Sóltára* az Eneklö-meſternek, 's a't:

AZt mondja ‡a'balgatag az ö ſzivében: Nintsen Iſten. Megveſztenek, utálatoſokká löttenek igyekezetekben, nintsen a'ki jót tselekedjék.

2 Az UR a'mennyböl tekintett az embereknek fiaikra, hogy megláſſa, ha vagyoné *valaki* †értelmes, és Iſtent keresö.

3 Mindnyájan elhajlottak, egyetemben hijába valókká löttek, nintsen a' ki jót tselekedjék, nintsen tsak egyis.

4 Avagy nintsé értelem a'gonoſzságnak minden tselekedöiben, hogy az én népemet megéſzik, mint a'kenyeret *ßokták megenni*, és az URat nem tiſztelik?

5 Ott rettegnek rettegéſſel: mert az Iſten az igazak nemzetségével vagyon.

6 A'ſzegénynek tanátsát megtsúfoljátok; de az UR önéki reménysége.

7 Vajha eljöne Sionból az Izraelnek Szabadítója! hogy mikor az UR az ö népének foglyait megſzabadítja, Jákób örüljön, és Izrael örvendezzen.

XV. SOLTAR.

Iſteni félelemröl és jó életröl való tanúság.

1 Dávidnak Sóltára.

URam, kitsoda lakozik a'te sátorodban? és kitsoda nyugſzik-meg a'te ſzent hegyeden?

2 *A'ki tökélleteſségben jár, és igaſságot tselekedik: és igaſságot ſzól az ö ſzivében:

3 *A'ki* nem rágalmaz nyelvével; nem tselekedik felebarátjának gonoſzt; és gyalázatot nem ſzerez felebarátjának.

4 Kinek ſzemei elött utálatos a'gonoſz; de az URat félöket tiſzteli: esküvését kárávalis megállja, és meg nem változtatja.

5 Pénzét nem adja uſorára, és ajándékot az ártatlan ellen nem véſzen. A'ki ezeket tselekedi, ſoha ki nem mozdúl.

XVI. SOLTAR.

Iövendölés a'Chriſtus feltámadásáról.

1 Dávidnak drága - kö gyanánt való *Eneke*.

TArts - meg engemet Erös *Iſten*: mert én te benned bizom.

2 ¶Mondjad *ezt* az URnak *én lelkem*: En URam vagy te; *jóllebet ſemmi* jóm néked nem *haßnálhat*.

3 ¶*Hanem* a'ſzenteknek kik e' földön *vagynak*, és a' betsületeseknek, *kikben* vagyon minden én gyönyörüségem.

4 ¶Megſokaſodik azoknak bánatjok, kik máshoz ſietnek: Nem áldozom azoknak véres áldozatjokkal; fel ſem véſzem azoknak neveket ajakimra.

5 Az UR az én ‡örökségemnek és poháromnak réſze; te tartod az én réſzemet.

6 ¶Az én ſorſom eſett énnékem kies helyen, nyilván ſzép örökség jutott énnékem.

7 ¶Aldom az URat ki énnékem tanátsot adott: hogy még éjjelis tanítanak engemet az én belsö tagaim.

8 Szüntelen az URra †néztem: mert jóbb-kezem felöl *vagyon*; azért meg nem mozdíttatom.

9 Annakokáért örül az én ſzivem, és örvendez az én ditsöségem: még az én teſtemis bátorságban nyugſzik.

10 Mert nem hagyod az én *lelkemet a'koporsóban: és nem engeded hogy a'te Szented rothadáſra juſſon.

11 Te tanítaſz-meg engemet az életnek öſvényére: elégséges öröm vagyon te elötted: és gyönyörüségek vagynak a'te jóbbod felöl mindenkor.

XVII. SOLTAR.

A'hitetlenek ellen kér óltalmat.

1 Dávidnak Könyörgése.

HAlld-meg URam az *én* igaſſágomat; figyelmezzél az én kiáltáſomra; hallgaſd-meg az én könyörgéſemet, *mellyben* nintsen tsalárdság.

2 A'te ortzád elöl jöjjön-ki az én itéletem: a'te ſzemeid láſſanak igazat.

3 Megpróbáltad az én ſzivemet, meglátogattál éjjel; megpróbáltál engemet, és ſemmit nem találtál; elmém egyezett az én ſzámmal.

4 *A'mi* néz az emberek tselekedeteire, a' te ajakidnak beſzédéért megóttam magamat a'latornak öſvényitöl.

5 Igazgaſd lépéſimet a'te öſvényidben; hogy ki ne hágjanak az én lábaim.

6 En tégedet ſegítségül hivlak, annakokáért hallgaſs - meg engemet óh Erös *Iſten*; hajtsd füleidet én hozzám, *és* hallgaſd-meg az én beſzédemet.

7 Mu-

‡*Fell.* 10:4. *Al.* 53:2. †*Róm.* 3:10, 11, 12. **Al.* 24:4. *Eſa.* 33:15, 16.

‡*Sir.* 3:24. †*Tſel.* 2:25. **Tſel.* 2:31. *és* 13:35.

7 Mútaſd-meg a' te tsudálatos irgalmaſſágidat, ki megſzabadítod a'te benned bizókat azoktól, kik a' te jóbbod ellen támadnak.

8 ‡Örizz-meg engemet mint ſzemed fényét: óltalmazz-meg engemet a' te ſzárnyaidnak árnyéka alatt.

9 A'hitetleneknek ortzájok elött, kik engemet háborgatnak: az én ellenségim elött, kik életemet halálra környülvötték.

10 A'kövérség elborította *ortzájokat*; ſzájokkal kevélyen ſzólottanak.

11 A' mi útainkban moſtan környülvöttenek minket: és tsak azt ſzemlélik holott földhöz ragaſzthaſſanak.

12 Haſonlók a' préda ſzomjúhozó oroſzlánhoz; és a'barlangban ülö oroſzlán kölyökhöz:

13 Kelj-fel URam, és vedd eleit az ö ortzájának; veſd-le ötet, ſzabadítsd-meg az én életemet a'hitetlentöl a'te fegyvereddel:

14 Az emberektöl ſzabadíts-meg a' te kezeddel URam, e'világnak emberitöl, kiknek réſzek ez életben vagyon, kiknek haſokat bétöltöd gazdagsággal: megelégíttetnek magzatjokkal, és hagyják marhájokat az ö fiaiknak.

15 En pedig igaſſágban meglátom a'te ortzádat: megelégíttetem a'te ábrázatoddal midön felſerkenek.

XVIII. SOLTAR.

Ennek Summája mind egy a' 2. *Sám* 22.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott*, Dávidnak az UR ſzolgájának *háládó* Eneke, mellyet az URnak éneklett a'napon, mellyen megſzabadította ötet az UR minden ellenséginek kezekböl, és a' Saul kezéböl.

2 ES monda: Tellyes ſzivemböl ſzeretlek tégedet URam én erösſégem.

3 Az UR én köſziklám, és én váram, és én ſzabadítóm: En Erös *Iſten*em, én erösſégem, ö benne †bizom; én paiſom, és az én ſzabadúláſomnak ſzarva, én felmagaſztaltatáſom.

4 A'ditsérendö URat midön ſegítségül hivtam, az én ellenségimtöl mególtalmaztattam.

5 Környülvettek vólt engem a' halálnak kötelei; és az álnok embereknek árvizei rettentnek vala engem.

‡5 *Mós.* 32:10. *és Zak.* 2:12. †*Sid.* 2:13.

6 A'pokolnak kötelei környülvöttenek vólt engemet; elömet vötték vólt a'halálnak törei:

7 Az én nyomorúságomban ſegítségül hívtam az URat, és kiáltottam az én Iſtenemnek; és meghallgatta ſzómat az ö Templomából, és az én kiáltáſom ö elötte jutott az ö füleibe.

8 Megindúlt, és reſzketett a'föld; és a' hegyeknek fundamentomi megháborodtanak, és megindúltanak, mert fel gerjedtt az ö *haragja*.

9 Füſt jött ki az ö orrából, és emésztö tüz az ö ſzájából, és eleven ſzenek ö töle.

10 *Felettünk* bévonta az eget felhökkel, és leſzállott: és homály *vólt* az ö lábai alatt.

11 Es vitetett a'Kérubimokon, és repült a'ſzeleknek ſzárnyain.

12 Bévonta az ö sátorát ſetétséggel, az ö sátorát környülvötte ſetét vizekkel és sürü felhökkel.

13 A' fényeſség miatt, *melly* vólt ö elötte, az ö sürü felhöi elmúltanak: köesö és eleven ſzenek *következének*.

14 Es dörgött az égböl az UR, és a' Felséges *Iſten* adta az ö ſzavát; köesöt és eleven ſzeneket.

15 Es kibotsátá az ö nyilait, és elſzéleſzté öket; a'villámáſokat megſokaſította, és megháborította öket.

16 Akkor a' vizeknek örvényi láttatának, és kinyilatkozának a'föld kerekségének fundamentomi; a'te megfeddéſed miatt URam, és a'te orrod ſzelének fuváſa miatt.

17 Botsátott *ſegítséget* az égböl, és felvött engemet: *és* kivont engemet a' ſok vizekböl.

18 Kiragadott engemet az én hatalmas ellenségim közzül; és az én gyülölöim közzül; mert erösbek vóltanak én nálamnál.

19 Elömet vötték énnékem az én veſzedelmemnek napján: de az UR vólt énnékem páltzám.

20 ¶Kivitt engemet tágas helyre, és kiragadott engemet, mert jómat kívánja énnékem.

21 Megfizetett énnékem az UR az én igaſságom ſzerint; az én kezeimnek tiſztaſága ſzerint fizetett énnékem.

22 Mert megöriztem az URnak útait, és hitetlenül nem ſzakadtam-el az én Iſtenemtöl.

23 Minden ö itéleti én elöttem vagynak: és az ö parantsolatit nem hánytamel tölem.

24 Es vóltam tökélletes ö elötte; és megtartóztattam magamat az én büneimtöl:

25 *Azokáért* megfizetett nékem az UR az én igaſságom ſzerint: az én kezeimnek tiſztaságok ſzerint az ö ſzemei elött.

26 Az irgalmashoz te irgalmas vagy, és a' tökélleteshez tökélletes vagy.

27 A'tiſztával tiſzta vagy, és a'viſzſzáshoz viſzſzás vagy.

28 Annakokáért te a'nyomorodott népet megtartod; és a'kevélyeknek ſzemeiket megalázod.

29 ¶ Mert te gyújtod-meg az én ſzövétnekemet: az én URam Iſtenem megvilágoſitja az én ſetétségemet.

30 Mert én te általad mégyek-által az *ellenségnek* táborán: és az én Iſtenem által mégyek a'kö falokon által.

31 Ennek az Erös *Iſten*nek úta ‡ tökélletes: az URnak beſzéde igen † tiſzta; paiſſok ö minden ö benne bizóknak.

32 Mert *kitsoda Iſten a' Jehován kivül? és kitsoda hatalmas a'mi Iſtenünkön kivül?

33 Ez Erös *Iſten* övedzett-fel engemet erövel: és ö egyenesítette-meg az én útamat.

34 Ollyanokká tötte lábaimat mint a' ſzarvaſoknak *lábaik*: és az én váraimba állatott-bé engemet.

35 Ö tanítja az én kezeimet a'hartzra; annyira hogy az én karjaim által megromlana az atzél kéziv.

36 Es adtad énnékem a'te ſzabadítáſodnak paiſsát, és a'te jóbb-karod tartott engemet; és a'te jóvóltod magaſztaltfel engemet.

37 Kiterjeſztetted lépéſimet én alattam; és az én bokáim nem tántorgottak.

38 *Midön* ellenségimet kergettem, megfogtam öket: és meg nem tértem míglen megemészttettem öket.

39 Megvertem öket, és fel nem kelhetnek; elhúllottak az én lábaim alatt.

40 Mert felövedzettél engemet erövel a'hadra; az én ellenem támadókat én alattam lenyomtad.

41 Az én ellenségimnek nyakokat én kezembe adtad; és az én gyülölöimet elveſztettem.

‡ 2 *Sám.* 22:31. † *Fell.* 12:7. *5 *Mós.* 32:39.

42 Kiáltottanak, de nem vólt ki *öket* megſzabadította vólna; az URhoz, de nem hallgatta-meg öket.

43 Es apróra törtem öket mint a'port a'ſzél elött; és mint az útzákon lévö sárt letapodtam öket.

44 Megſzabadítottál engemet a'népnek pártolásától; töttél engemet a'Pogányoknak fejekké; a'melly népet nem esmértem az ſzolgál énnékem.

45 A'kik tsak meghallhattanakis, engedtenek énnékem: és az idegenek fiai hazudtanak énnékem:

46 Az idegen népek megepedtenek, és reſzkettenek az ö hajlékokban.

47 ¶ El az UR és áldott az én köſziklám: azért magaſztaltaſsék-fel az én ſzabadítáſomnak Iſtene.

48 Az Erös *Iſten*, ki én érettem boſzſzút áll; és ki ſok népet én hozzám hódoltat.

49 A'ki megment engemet az én ellenségimtöl; söt az én ellenem támadók felett felmagaſztalſz engemet: az erövakos embertöl megſzabadítaſz engemet.

50 ‡ Ennekokáért ditsérlek tégedet URam a'Pogányok között; és a'te Nevednek éneklek.

51 *Mert* az ö Királyát ſokſzor tsudálatosképen megſzabadította; és az ö megkentt *Királyá*val Dáviddal irgalmaſságot tselekedett, és az ö maradékával mind örökké.

XIX. SOLTAR.

Iſteni ditséret és könyörgés.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *engedtetett*.

2 AZ egek hirdetik az Erös *Iſten*nek ditsöségét, és az ö kezeinek munkáját, hirdeti ama' kiterjeſztetett eröſség.

3 Az egymás után következö napok bövséggel prédikálják az igét *nékünk*; és az egymás után való éjtſzakák tanítnak böltseségre.

4 Nintsen beſzédek *nékiek* ſem igéjek, mégis meghallattatik az ö ſzavok.

5 Minden földre † kihat az ö zengéſek, és a'földnek kerekségének határira az ö beſzédek; a'Napnak ſzerzett sátort az *eg*ekben.

6 Es az mintegy völegény kijövén az ö ágyas-házából; ſiet mintegy erös*futó* férfiú, az ö útának elvégezésére.

7 Az ö kijövetele az égnek *egyik* végétöl

‡ *Róm.* 15:9. † *Róm.* 10:18.

gétöl fogva, és az ö forgáſa annak máſik végéiglen *vagyon*; és nints ſemmi a'mi elrejtezhetnék az ö melege elött.

8 Az URnak törvénye tökélletes, megeleveníti a'lelket: Az URnak tanúbizonyságtétele igaz, böltseséget ád a'kisdedeknek.

9 Az URnak parantsolati igazak, megvidámítják a'ſzivet: Az UR parantsolatja tiſzta, megvilágosítja a'ſzemeket.

10 Az UR félelme tiſzta, megmarad mind örökké: Az URnak itéleti igaz mondás, mindeneſtöl fogva igazak.

11 Kivánatosbak az aranynál, ‡ még *pedig* a'ſok tiſzta aranynál, és édesbek † a' méznél, még *pedig* a'ſzín méznél.

12 Még a'te ſzolgádis megintetik azokból: és azoknak megtartóinak ſok jutalmok vagyon.

13 ¶ (*De* kitsoda tudhatja a'vétkeket?) az én titkos büneimtöl tiſztíts-meg engemet.

14 Tartóztaſd-meg a'te ſzolgádat a' vakmerö bünöktöl, ne uralkodjanak én rajtam; akkor tökélletes léſzek, és tiſzta léſzek ſok vétkektöl.

15 Az én ſzámnak beſzédi és az én ſzivemnek gondolati, legyenek a'te kedved ſzerint valók te elötted: URam ki énnékem eröſségem és ſzabadítóm vagy.

XX. SOLTAR.

Az Izraeliták könyörgése Dávidért:

1 Dávid Sóltára az Eneklő-meſternek *adatott*.

2 HAllgaſſon-meg tégedet az UR, a'*te* háborúság*od*nak napján; és tégyen gyözedelmeſsé a' Jákób Iſtenének neve:

3 Küldjön tenéked ſegítséget az ö ſzentség*es helyé*röl: és a'Sionból óltalmazzon-meg tégedet.

4 Emlekezzék-meg minden te áldozatidról, és a'te egéſzen égö áldozatidat tegye kövérre.

5 Tselekedjen te veled a'te kivánságod ſzerint, és minden te tanátsodat tellyesítſe meg.

6 Hogy örülheſsünk a'te ſzabadítáſodban, és a'mi Iſtenünknek nevében záſzlót emeljünk: Az UR tellyesítse-meg minden te kéréſidet.

7 Moſt eſmérem hogy megtartja az UR az ö felkentt *Királyá*t, meghallgatja ötet az ö ſzent egeiböl, az ö jóbbkeze hatalmaſon megſzabadítja.

8 Némellyek az ö ſzekereikben, némellyek az ö lovaikban *biznak*; de mi a'mi URunknak Iſtenünknek nevéröl emlekezünk-meg.

9 Ök meghanyatlottanak és eleſtenek: mi pedig felköltünk és felegyeneſedtünk.

10 URam tarts-meg *minket*: Ama' *mennyei* Király hallgaſſon-meg minket a'napon mellyben ſegítségül hivjuk.

XXI. SOLTAR.

Háládáſok az Izraelitáknak Dávidért.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *engedtetett*.

2 URam a'te eröſségedben örül a' Király: és a'te ſzabadítáſodban felette igen örvendez.

3 Az ö ſzivének kivánságát megadtad néki, és az ö ajakinak kérését nem tagadtad-meg ö töle.

4 Mert elölvötted ötet a'te javaidnak áldáſival, és töttél az ö fejébe tiſzta arany koronát.

5 Eletet kért te töled, és adtál önéki napoknak hoſzſzúságit mind örökké és mind éltig.

6 Nagy az ö ditsekedéſe a'te megtartáſodban; fényeſséget és ékeſséget vetettél ö reá.

7 Mert vetetted ö reá *mindenféle* áldáſidat mind örökké, meg-vidámítottad ötet a'te ſzinednek örömével.

8 Mert a'Király bizik az URban: azért bizván a'Magaſságoſnak jó kedvében, meg nem hanyatlik.

9 Megtalálja a'te kezed minden te ellenségidet, és a'te jóbb-kezed megtalálja azokat kik gyülölnek tégedet.

10 Ollyanokká téſzed öket mint a' tüznek kementzéjét a'te haragodnak idején; az UR az ö haragjában elnyeli öket, és megemészti öket a'tüz.

11 Az ö gyümöltsöket e'földröl elveſzted, és az ö magvokat az embereknek fiaik közzül:

12 Mert te ellened gonoſzt végeztenek; és tsalárdságot gondoltanak, *mellyet véghez* nem vihetnek.

13 Mert te öket tzélúl veted; és megvonſzod a'te ívedet ö ellenek.

14 Magaſztaltaſſál-fel URam a'te eröſségedben; énekeljük és ditsérjük a'te hatalmadat.

XXII. SOLTAR.

Iövendölés a' Chriſtusnak ſzenvedéséről, halálárol és feltámadásáról.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *adatott*, az elsö hajnalkorra.

1 EN ‡ Erös *Iſten*em, én Erös *Iſten*em, miért hagytál-el engemet? és miért távoztál-el az én megtartáſomtól, és az én jajgatáſimnak beſzéditöl?

3 En Iſtenem, kiáltok mind napeſtig, de nem hallgatſz-meg; éjjelis nintsen énnékem veſztegléſem.

4 Te pedig ſzent vagy, ki lakozol az Izraelnek ditséreti között.

5 A'mi atyáink te benned bíztanak: bíztanak és megſzabadítottad öket.

6 Te hozzád kiáltottanak, és megſzabadúltanak; benned † bíztanak, és meg nem gyaláztattanak.

7 En pedig féreg vagyok, és nem férfiú; embereknek ſzidalmok, és a'népnek utálatoſsága.

8 Mindenek kik engemet látnak; meg tsúfolnak * engemet; félre vonſzák ajakokat, és hajtogatják az ö fejeket.

9 **Ezt mondván*: Bizott az URban, ſzabadítſa-meg ötet: mentse-meg ötet, mivelhogy önéki jó-akarója.

10 Mert te vontál-ki engemet az *én anyám* méhéből: és biztattál engemet az én anyámnak emlöjétöl fogva.

11 Te óltalmad alá vettetem az *én anyámnak* méhétöl fogva, az én anyámnak méhétöl fogva te vóltál énnékem Erös *Iſten*em.

12 Ne távozzál meſzſze tölem, mert a'nyomorúság közel vagyon, és ſenki nints, ki nékem ſegítséggel légyen.

13 Környül-vöttenek engemet ſok bikák, és a'Básánnak erös *bikái* megkörnyékeztenek engemet.

14 Feltátották ellenem az ö ſzájokat, *mint* a'ragadozó és orditó oroſzlán.

15 Mint a'viz ugyan kiöntettem, és minden én tsontaim eloſzlattattanak: az én ſzivem mint a'vijaſz, elolvadott az én belsö tagaim között.

16 Megſzáradott mint a'tserép az én eröm, az én nyelvemis az én ínyemhez ragadott, és a'halálnak porába vetettél engemet.

17 Mert környül-vöttenek engemet az ebek, és a'gonoſzoknak ſerege meg

‡ *Márk.* 15:34. † *Al.* 25:3. *Róm.* 9:33. * *Mát.* 27:39. * *Mát.* 27:43.

környékezett engemet ‡; általlikaſztották kezeimet és lábaimat.

18 Megſzámlálhatnám minden én tsontaimat: ök pedig *tsak* néznek és tekintenek én reám.

19 Az én ruháimat magoknak † eloſztották, és az én köntösömre ſorſot vetettek.

20 De te URam ne légy meſzſze tölem: én eröſſégem az én ſegítségemre ſieſs.

21 Mentsd-meg az én lelkemet a'fegyvertöl, és az én egyetlenemet az ebnek kezéböl.

22 Szabadíts-meg engemet az oroſzlánnak ſzájából; és az unikorniſoknak ſzarvaik ellen, hallgaſs-meg engemet.

23 *Hirdetem a'te nevedet az én atyámfiainak; a'Gyülekezetnek közepette ditsérlek tégedet:

24 Kik félitek az URat ditsérjétek ötet, Jákóbnak minden nemzeti ditsöitsétek ötet: és féljétek ötet Izraelnek minden magzati.

25 Mert nem utálta és meg nem vetette a'ſzegénynek nyomorúságát, és el nem rejtette az ö ortzáját töle; és midön kiáltott ö hozzá, meghallgatta.

26 Te felöled léſzen az én ditséretem a'nagy Gyülekezetben: az én fogadáſimat megtellyesítem azok elött, kik félik ötet.

27 Eſznek a'nyomorúltak, és megelégeſznek; ditsérik az URat kik kereſik ötet, *és* él a'ti ſzivetek mind örökké.

28 Megemlekeznek * és megtérnek az URhoz a'földnek minden határi: és imádkoznak te elötted a'Pogányoknak minden nemzetségi.

29 Mert az URé a'birodalom, és uralkodik a'Pogányokon.

30 Eſznek és imádják ötet a'földnek minden kövéri, térdet hajtnak ö elötte mindenek, kik a'porban feküſznek; és nyomorúltúl élnek.

31 *Az ö* magvok nékie ſzolgál, és az URé léſzen mind örökké.

32 Eljönek és hirdetik az ö igaſságát, az ö utánnok való népnek, hogy ö *ezt* tselekedte.

XXIII. SOLTAR.

Dávidnak Háládáſa.

1 Dávid Sóltára.

AZ

‡ Mát. 27:35. *Márk.* 15:24. *Luk.* 23:34. † *Ián.* 19:24. * *Sid.* 2:12. * *Al.* 72:11. *és* 86:9.

AZ UR az én ‡ páſztorom, *azért* ſemmiben meg nem fogyatkozom.

2 Gyönyörüséges és füves helyeken legeltet engemet, és kies vizek mellé viſzen engemet.

3 Az én lelkemet megvidámítja, *és* viſel engemet az igaſságnak öſvényin; az ö nevéért.

4 Még † ha ſzinte a'halál arnyékának völgyében járokis, nem félek a'gonoſztól, mert te én velem vagy: a'te veſzſzöd és a'te botod vigaſztalnak engemet.

5 Aſztalt ſzerzeſz én elöttem azok ellen kik énnékem ellenségim, meghizlalod olajjal az én fejemet, és megtöltöd az én poháromat bövségeſen.

6 ¶ Söt még bizonnyal a'te jó-vóltod és irgalmaſságod követnek engemet életemnek minden idejében: és lakozom az URnak házában hoſszú ideiglen.

XXIV. SOLTAR.

Az UR hegyének lakoſa: mennyei Király.

1 Dávid Sóltára.

AZ URé a'föld, * és annak tellyeſsége; a'földnek kereksége, és annak *minden* lakoſi.

2 Mert ö a'tengereken fundálta azt, és a'folyó-vizeknek felette tsinálta azt.

3 ¶ Kitsoda * mégyen-fel az URnak hegyére? és kitsoda áll-meg az ö ſzentſégének helyén?

4 Az ártatlan kezü, és a'tiſzta ſzivü; ki fel nem emelte lelkét a'hivólkodáſra, ſem tsalárdsággal meg nem eskütt.

5 *Ez* véſzen áldáſt az URtól, és igaſságot az ö Idvezitö Iſtenétöl.

6 Illyen az Iſtent keresöknek nemzetségek: és a' Jákób *igaz nemzetsége*, a'kik a'te ortzádat kereſik.

7 ¶ Ti kapuk emeljétek-fel a'ti fejeteket, és emelkedjetek-fel ti örökké való ajtók; hogy menjen-bé a'ditsöségnek Királya.

8 Kitsoda ez a'ditsöségnek Királya? Az erös és hatalmas UR; az erös hadakozó UR.

9 Ti kapuk emeljétek-fel a'ti fejeteket, és emelkedjetek-fel ti örökké való ajtók: hogy menjen-bé a'ditsöségnek Királya.

10 Kitsoda ez a'ditssgnek Kir-

‡ *Eſa.* 40:11. *Iér.* 23: *v.* 4,5. *Ián.* 10:11. 1 *Pét.* 2:25. † *Fell* 3:7. *Al.* 118:6. * *Iób.* 41:11. * *Fell.* 15:1.

lya? A'ſeregeknek URa: ö a' ditsöségnek Királya.

XXV. SOLTAR.

Dávidnak buzgó könyörgéſe.

1 Dávid Sóltára.

TE hozzád URam emelem-fel az én lelkemet.

2 En Iſtenem te benned ‡ bízom, meg ne gyaláztaſsam; ne örüljenek az én ellenségim én rajtam.

3 Mert mindenek kik tégedet várnak, meg nem ſzégyenülnek; ſzégyenüljenek-meg a'kik gonoſzúl tselekednek ok nélkül.

4 A'te útaidat † mútaſd-meg URam énnékem; a'te öſvényidre taníts-meg engemet.

5 Viſelj engemet a'te igaſságodban, és taníts engemet; mert te vagy énnékem ſzabadító Iſtenem; tégedet várlak egéſz napon.

6 Emlekezzél-meg URam a'te irgalmaſságidról, és jó-vóltodról; mellyek * kezdettöl fogva vagynak.

7 Az én ifjúságomnak büneiröl, és az én vétkeimröl meg ne emlekezzél; hanem inkább a'te irgalmaſságod ſzerint emlekezzél-meg te én rólam, a'te jó-vóltodért URam.

8 ¶ Jó és igaz azUR; ennekokáért tanítja *azokat* a'kik az útról eltévelyednek.

9 Igazgatja a'nyomorúltakat az itéletben, és tanítja az alázatosokat az ö útára.

10 Minden útai az URnak irgalmaſság és igaſság, azoknak, kik az ö frigyét és parantsolatit megörzik:

11 A'te nevedért URam, légy kegyelmes az én büneimnek, mert ſokak.

12 Kitsoda az ember ki féli az URat? Azt tanítja az útra, a'mellyet válaſszon magának.

13 Annak lelke a'jóban hál és annak magzatja örökségül birja a'földet:

14 Az URnak titka azoknak *adatik*, kik ötet félik, és az ö frigyét megjelenti nékik.

15 Az én ſzemeim mindenha az URra *néznek*; mert ö véſzi-ki a'törböl az én lábaimat.

16 Tekínts reám és könyörülj rajtam: mert én egyes és ſzegény vagyok.

17 Az én ſzivemnek háborúsági igen megſokasúltak: az én nyomorúságimból ſzabadíts-meg engemet.

‡ *Fell.* 22:6. *Al.* 31:2. *és* 34:6. *és* 71:2. † *Al.* 27:11. * *Al.* 103:17. 1. *és* 106:1. *és* 107:1. 136:1.

18 Láſd-meg az én nyomorúságomat s gyötrelmemet; és botsáſd-meg minden büneimet.

19 Tekintsd-meg az én ellenségimet, mert igen megſokaſodtanak; és méltatlan ‡ gyülölséggel gyülöltenek engemet.

20 Őrizd-meg az én lelkemet és ſzabadíts-meg engemet, hogy meg ne ſégyenüljek: mert én te benned bíztam.

21 A'tökélleteſség és az igaſság megőriznek engemet; mert én te benned bíztam.

22 Szabadíts-meg Iſten az Izraelt minden ö nyomorúságiból.

XXVI. SOLTAR.

Dávidnak ſabadúláſért való könyörgéſe.

1 Dávid Sóltára.

ITélj-meg † engemet URam, mert én az én tökélleteſségemben jártam; és az URban biztam, azért én nem tántorgok.

2 ¶ Próbálj-meg engem URam, és késértgeſs-meg engemet; kérdezd-meg az én veséimet, és az én ſivemet:

3 Mert a'te irgalmaſságod az én ſemeim elött *vagyon*, és ſüntelen jártam a'te igaſságodban.

4 Nem *ültem együtt a'hivólkodó emberekkel, és a'tsaláard emberekkel nem nyájaskodtam:

5 Gyülölöm a'gonoſzoknak gyülekezeteket, és a' hitetlenekkel együtt nem ülök.

6 Megmoſom kezeimet az ártatlanságban, és a'te óltárodat gyakorlom.

7 Hogy hallatos ſzóval ditsérjelek téged, és hirdeſſem minden te tsudáidat.

8 URam ſzeretem a'te házadban való lakáſomat; és a' te ditsöséged Hajlékának helyét.

9 Ne rekeſzd együvé a'bünösökkel az én lelkemet, ſem az én életemet a' vérſzopó emberekkel;

10 Mert az ö kezekben bün vagyon, és az ö jóbb-kezek rakva ajándékokkal.

11 En pedig az én ártatlanságomban járok; annakokáért ſzabadíts-meg engemet, és könyörülj rajtam.

12 Az én lábam áll igaſságban; és a' Gyülekezetekben hálákat adok az URnak.

XXVII. SOLTAR.

Könyörög Dávid megſabadításáért.

1 Dávid Sóltára.

AZ UR az én ‡ világoſságom és ſzabadítóm † 's kitöl féljek? Az UR az én életemnek eröſsége, 's kitöl rettegjek?

2 Midön jönének a'gonoſzok én ellenem, hogy az én teſtemet ennék; az én ellenségim és háborgatóim megütközének és elhúllának.

3 *Ha ſzinte én környülem tábort járnánakis, nem fél az én ſivem: és hogyha had támad ellenem, mégis ö benne bizom.

4 ¶ Egy dolgot kértem az URtól, moſtis azont kérem; hogy lakhaſſam az URnak házában, életemnek minden idejében, hogy láthaſſam az URnak ſzépségét, és látogathaſſam az ö Templomát.

5 Mert elrejt engemet az ö sátorában a'veſzedelemnek napján; elrejt engemet az ö sátorának titkos helyén, és a'köſziklára felemel engemet.

6 Es moſtanis felemeli az én fejemet az én ellenségim felett, kik környülöttem vagynak; és áldozom az ö sátorában örömnek áldozatját; éneklek és ditséretet mondok az URnak.

7 ¶ Hallgasd-meg URam az én ſzómat, *midön* te hozzád kiáltok; és könyörülj rajtam, és hallgaſs-meg engemet.

8 Te helyetted mondja az én ſivem: Kereſsétek az én ortzámat; A'te ortzádat, URam, kereſem.

9 Ne rejtsd-el a'te ortzádat én elölem, ne veſd-el haragodban a'te ſzolgádat: te vóltál énnékem ſegítségem, ne távozzál-el én tölem, és ne hagyj-el engemet, én idveſségemnek Iſtene.

10 Ha az én atyám és az én anyám elhagynakis engemet: az UR magához véſzen engemet.

11 *Taníts-meg engemet, URam, a'te útadra, és hordozz engemet az egyenes úton, az én ellenségimért.

12 Ne tselekedjél velem az én ellenségimnek kivánságok ſzerint: mert hamis tanúk támadtanak ellenem, kik hazugságot ſzólnak.

13 En pedig hiſzem hogy meglátom az URnak javait az élöknek földében.

14 Várjad ˅ az URat, és légy erös, és megeröſíti a'te ſivedet; várjad azért az URat.

XXVIII.

‡ *Mik.* 7:8. † *Al.* 118:6. * *Fell.* 3:7. * *Fell.* 25:4. ˅ *Eſa.* 25:9. *és* 33:2. *Hab.* 2:3.

XXVIII. SOLTAR.

Oltalomért könyörög Dávid.

1 Dávid Sóltára.

TE hozzád kiáltok, URam, én eröſsségem, ne veſztegelj az én kiáltáſimra: mert nétalám ha ‡ veſztegléndeſz, haſonlatos léſzek a'meghóltakhoz.

2 Hallgaſd-meg az én könyörgéſimnek ſzavát, midön kiáltok te hozzád, és midön felemelem kezeimet a'te ſzentséges Templomodhoz.

3 Ne ſzámlálj engemet a'hitetleneknek és gonoſságnak tselekedöinek közikben: kik békeſséget † ſzólnak felebarátjokkal, gonoſz vagyon pedig az ö ſivekben.

4 Fizeſs-meg nékiek, az ö tselekedetek ſzerint, és az ö igyekezeteknek gonoſsága ſzerint: az ö kezeiknek munkája ſzerint fizeſs önékiek, add-meg nékiek az ö jutalmokat.

5 Mert nem véſzik eſzekbe az URnak tselekedetit, és az ö kezeinek munkáit: ennekokáért elrontja öket, és fel nem építi *többé* öket.

6 ¶ Aldott az UR, mert meghallgatta az én könyörgésimnek ſzavát.

7 Az UR az én eröſségem és az én paiſom, ö benne bizott az én ſivem, és megségíttettem: örült az én ſivem és az én énekemmel ditsérem ötet

8 Az UR ezeknek eröſségek, és ö az ö Királyának megtartó ereje.

9 Tartsd-meg a'te népedet és álddmeg a'te örökségedet: birjad öket, és magaſztald fel öket mind örökké.

XXIX. SOLTAR.

Intés az Iſtennek ditséretire.

Dávid Sóltára.

1 TI Fejedelmeknek fiai, adjatok az URnak; adjatok az URnak ditsöséget és eröſséget:

2 *Adjátok az URnak az ö nevének ditsöségét, imádjátok az URat az ö ſzent *bajlékának* ékeſségében.

3 Az URnak ſzava vagyon a' *vizeknek felette; a'ditsöségnek Erös *Iſtene* megdördüle; az UR a'ſok vizeknek felette *vagyon*:

4 Az URnak ſzava hatalmas; az URnak ſzava ditsöséges.

5 Az UR ſzava töri a'czédrus-fákat; és az UR letöri a'Libánuſnak czédruſit.

6 Es megtomboltatja azokat, mint ‡ *Al.* 143:7. † *Fell.* 12:3. *Iér.* 9:8. * *Al.* 96:9. * *Sám.* 12:20.

a'borjúkat: a'Libánus és Sirjon hegyeket, mint az unikorniſoknak fiait.

7 Az UR ſzava botsát lángos tüzet.

8 Az URnak ſzava reſzketteti a'puſztát; az UR reſzketteti a'Kádeſnek puſztáját.

9 Az URnak ſzava megborjúztatja a'nöſtény ſzarvaſokat, és megfoſztja az erdöket: és az ö ſzent Templomában kiki önéki ditséretet mond.

10 Az UR az özön-vizen ült: és ül az UR *mint* Király mind örökké.

11 Az UR ád eröſséget az ö népének; az UR megáldja az ö népét békeſségben.

XXX. SOLTAR.

A' ſomorúság örömre változik.

1 Dávidnak az ö háza felſzenteléséröl énekelni való Sóltára.

2 FElmagaſztallak tégedet URam; mert felemeltél engemet, és nem engedted hogy az én ellenségim rajtam örüljenek.

3 En URam Iſtenem, te hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engemet.

4 URam kihoztad a'koporsóból az én lelkemet; megelevenítettél engemet, holott egyebek a'koporsóba ſzállottanak.

5 Ditsérjétek az URat ö hivei, és ditsérjétek az ö ſzentségének emlekezetit.

6 Mert egy ſzempillantásig *tart* az ö haragja, és örökké való az ö jó-akaratja: eſtve ſiralom vagyon, és reggel öröm.

7 ¶ En pedig az én jó állapatomban így gondolkodom vala: ſoha meg nem változik az én állapatom.

8 (URam a'te jó kedvedböl erösítetted vala meg az én hegyemet:) De mihelyt elrejtéd a'te ortzádat, én megháborodám.

9 Te hozzád kiáltottam URam; és néked könyörgöttem URam, *mondván*:

10 Mi haſzon *vagyon* az én véremben hogyha a'koporsóba ſzállok? ‡ Vallyon ditséré tégedet a'por? Vallyon 's hirdetié a'te igaſságodat?

11 Hallgaſs-meg URam, és könyörülj rajtam; URam légy nékem ſegítöm.

12 Fordítottad az én ſiralmimat énnékem örömre; levetetted az én gyáſz ruhámat, és béövedzettél engemet örömmel.

13 ¶ Ennekokáért énekel tenéked az *én* ditsöségem, és nem veſztegel; én URam Iſtenem örökké ditsérlek tégedet.

‡ *Sólt.* 6:6. *és* 115:17.

XXXI. SOLTAR.

Könyörög a'Próféta Iſtennek minden bünei, lelki háborúsági és teſti ellenſégi ellen.

1 Dávid Sóltára *mellyet engedett* az Eneklö-meſternek.

2 TE benned biztam ‡URam, ſoha meg ne gyaláztaſſam, a'te igaſságodban ſzabadíts-meg engemet.

3 Hajtsd hozzám a'te füledet, hamar ſzabadíts-meg engemet: légy énnékem erös köſzálam, *és* erös házam, hogy megtarts engemet.

4 Mert te vagy az én köſziklám és eröſſégem; annakokáért a'te nevedért vezérlj engemet, és viſelj engemet.

5 Szabadíts-ki engemet a'törböl, mellyet elrejtettenek énnékem: mert te vagy az én eröſségem.

6 A'te kezedbe †ajánlom az én lelkemet: mert megváltottál engemet URam, igaſságnak Erös *Iſtene.*

7 Gyülöltem a'hijába-való hazugságoknak követöit: én pedig az URban bizom.

8 Vigadok és örvendezek a'te jó-váltodban; mert megtekíntetted az én nyomorúságomat, és láttad az én lelkemet a'háborúságokban:

9 Es nem rekeſztettél engemet az ellenségnek kezébe; *hanem* állattad ſzéles helyen az én lábaimat.

10 Könyörülj rajtam URam, mert nyomorúságom vagyon; meghervadott bánat miatt az én ortzám, az én lelkem, és az én haſam:

11 Mert elfogyatkozott életem a'bánat miatt, és az én eſztendeim a'fohászkodás miatt: az én eröm elſzakadott az én hamiſságomért: és az én tsontaim megſenyvedtenek.

12 Minden én ellenségimnek vóltam ſzidalmok, *jelesben pedig ſzomſzédimnak, utálatos vóltam barátimnak: és a'kik engemet kivül láttanak, elfutottanak én tölem.

13 Elfelejtkeztenek én rólam mint a'halottról, *ki az élöknek* ſzivekből *kiment*, ollyaténná löttem mint az elroshadt edény.

14 Mert ſokaknak ſzidalmazáſokat hallottam, *és* minden-felöl félelmem *vagyon*; mivelhogy egyetembe tanátskoznak én ellenem, és tanátsot tartnak hogy megfogják az én lelkemet.

‡*Fell.* 25:2, 3. *Eſa.* 49:23. †*Luk.* 23:46. **Iób.* 19:13. *Al.* 38:12.

15 Én pedig, URam, te benned bíztam: elhittem, hogy Iſtenem vagy te.

16 Te kezedben vagynak az én életemnek napjai: ſzabadíts-meg engemet az én ellenségimnek kezekböl, és az én háborgatóimtól.

17 Világoſítsad-meg a'te ortzádat a'te ſzolgádon; tarts-meg engemet a'te jóváltodból.

18 URam *kérlek* meg ne gyaláztaſſam, mert ſegitségül hívtalak tégedet: gyaláztaſſanak-meg a'hitetlenek, és enyhitteſſenek-meg a'koporsóban.

19 Megnémúljanak a'hazugságnak ajaki: kik ſzólnak az igaz ellen keményeket, kevélységgel és utálatoſsággal.

20 ¶ Mely igen ‡bövséges a'te jóváltod, mellyet elrejtettél a'téged félöknek! és mellyet megadtál azoknak kik te benned bíznak, az embereknek fiaik elött!

21 Elrejted azokat a'te ortzádnak rejtekében, mindeneknek kevélységek elött: elrejted öket a'te sátorodban a' háborgó nyelvek elött.

22 Aldott az UR; ki tsudálatoſsá tötte az ö irgalmaſságát én hozzám, *mint egy* erös városban.

23 En pedig gondolom vala az én hirtelenségemben; elvettettem a'te ſzemeid elöl: de mégis meghallgattad az én könyörgéſimnek ſzavát, midön kiáltottam te hozzád.

24 ¶ Szereſsétek az URat minden *ti* ö jó-tétéményeſi; az ö hiveit megörzi az UR, és böven megfizet a'kevélyen tselekedöknek.

25 Eröſek legyetek, és erös légyen a'ti ſzivetek, mindnyájan kik az URban bíztok.

XXXII. SOLTAR.

Tanúság az idveſséges bóldogságról.

1 Dávid tanítáſa.

BOldog †a'kinek hamiſsága megbotsáttatott, és a'kinek büne elfedeztetett:

2 Bóldog ember a'kinek az UR nem tulajdonítja hamiſságát, és kinek lelkében nintsen tsalárdság.

3 ¶ En mikor veſzteglenék megavúltanak az én tsontaim; az én nap-eſtig való jajgatáſom miatt.

4 Mert éjjel és nappal nehezedik vala én rajtam a'te kezed; változik vala az én nedveſségem nyári ſzárazságokra.

5 An-

‡*Eſai.* 64:4. 1*Kór.* 2; 9. †*Róm.* 4:7.

5 Annakokáért az én bünömet tenéked megjelentettem; és az én hamiſságomat el nem fedeztem, ‡('s mondék:) Megvallom *én ellenem* az én álnokságomat az URnak; és te megbotsátod az én büneimnek hamiſságát.

6 Azért könyörög néked minden ſzent a'megtaláláſnak idején: (Bizonyára a' ſok vizek áradáſi hozzája nem jutnak.)

7 †Te vagy az én óltalmam a'háborúságban; örizz-meg engemet: ſzabadúlásnak énekével végy-környül engem.

8 ¶ Böltsé téſzlek tégedet, és megtanítlak tégedet az útra mellyen járj, *tanátsot*-adok tenéked ſzemeimmel.

9 Ne legyetek ollyaténok mint a'ló, és mint az öſzvér, mellyeknek nintsen értelmek, mellyeknek *állokat ha meg nem ſzorítod zabolával és fékkel, tenéked nem engednek.

10 Sok bánati vagynak a'hitetlennek: de a'ki bizik az URban megkörnyékezi azt az ö irgalmaſsága.

11 Vigadjatok az URban és örüljetek ti igazak: és énekeljetek mindnyájan ti tiſzta ſzivüek.

XXXIII. SOLTAR.

Intés az Iſtennek ditséretire.

1 ORüljetek ti igazak az URban; az igazakhoz illik a'ditséret.

2 Ditsérjétek az URat hegedüben; lantban és tiz húrú kintornában énekeljetek néki.

3 Mondjatok önéki új éneket, jól énekeljetek nagy örömmel.

4 Mert igaz az URnak beſzéde, és minden ö tselekedete állhatatos.

5 Szereti az igazságot és az itéletet; az URnak jó-váltával rakva a'föld.

6 Az URnak beſzéde által löttenek az *egek, és az ö ſzájának lelkével minden ö ſeregei:

7 Öſzve-gyüjti a'tengernek vizeit mintegy tömlöben, helyhezteti a'mélységeket az ö titkos helyeire.

8 Félje az URat minden föld: féljenek ö töle a'földnek minden lakoſi.

9 Mert ˅ö mondotta és lett: ö parantsolta és elö-állott.

10 Az UR ‡elfordítja a'Pogányoknak tanátsokat, és elrontja a' népeknek gondolatjokat.

‡*Péld.* 28:13. *Ez.* 18:27. 1 *Ián.* 1:9. †*Fell.* 9:10. **Péld.* 26:3. * 1 *Mós.* 1:6. ˅1 *Mós.* 1:3. ‡*Eſa.* 19:3.

11 Az URnak pedig ‡tanátsa mind örökké megmarad; az ö ſzivének gondolati nemzetségröl nemzetségre.

12 †Bóldog nép a'kinek Iſtene a'Jehova: *és* a'nép mellyet válaſztott örökségül magának.

13 Az égböl letekint az UR, *és* látja az embereknek minden fiaikat.

14 Az ö lakóházának ſzékiböl néz a' földnek minden lakoſira.

15 Ki teremtette egyetemben az ö ſziveket, és ki érti minden ö tselekedeteiket.

16 Nem ſzabadúl-meg a'Király az ö népének ſokasága által, ſem az erös nem ſzabadúl-meg az ö nagy ereje által:

17 Megtsal a'ló a'megſzabadításban, és az ö ſok ereje által meg nem ment.

18 Imé az URnak *ſzemei vagynak az ötet félöken: *és* az ö irgalmaſságába bízókon:

19 Hogy megſzabadítsa haláltól az ö lelkeket, és eltartsa öket az éhségben.

20 A'mi lelkünk várja az URat: *mert* ö a'mi ſegítségünk és paiſunk.

21 Mert ö benne vigad a'mi ſzivünk, ezért mert az ö ſzent nevében bízunk.

22 Légyen URam a'te irgalmaſságod mi rajtunk; miképen biztunk te benned.

XXXIV. SOLTAR.

Háládáſa Dávidnak a' Filiſtéuſok Királyától való megſabadításért.

1 Dávid Éneke, mikoron elváltoztatta az ö beſzédét Abimélek elött; ki kiüzé ötet, és elméne. 1*Sám.* 21:*v.* 15, 16.

2 ALdom az URat minden idöben, mindenkoron az ö ditséreti az én ſzámban *vagyon.*

3 Az URban ditsekedik az én lelkem; *ezt* meghallván a'nyomorúltak örülni fognak.

4 Magaſztaljátok az URat velem öſzve; és magaſztaljuk az ö nevét egyetemben.

5 Megkereſtem az URat, és meghallgatott engemet; és minden rettegéſimböl megſzabaditott engemet.

6 ¶ A'kik ö reá néznek és ö hozzá futnak; azoknak ortzájok meg nem pirúlnak.

7 *Imé* ez a'ſzegény kiáltott, és az UR meghallgatta *ötet*; és minden ö háborúságiból megſzabadította ötet.

8 Tábort jár az UR Angyala az ö-

‡*Péld.* 19:21. *és* 21:33. *Eſa.* 46:10. †*Al.* 65:5. *és* 144:15. **Iób.* 36:7. *Al.* 34:16.

tet félök környül, és megßabadítja öket.

9 Kóſtoljátok-meg és láſſátok-meg, melly igen jó légyen az UR: bóldog ember az, a'ki ö benne bízik.

10 Féljétek az URat kik ö ßenti vagytok: mert ſemmi fogyatkozáſok nintsen az ötet félöknek.

11 Az oroßlánoknak kölykei megéheznek, és ßükölködnek; de a'kik az URat kereſik ſemmi jó nélkül nem ßükölködnek.

12 ¶ Jöjjetek ide fiaim, és hallgaſſatok engemet: az URnak félelmére megtanítlak titeket.

13 Kitsoda ‡ az ember ki az életet kívánja? és kívánja látni az ö jó napit?

14 Tartóztaſd-meg nyelvedet a'gonoßtól; és a' te ajakidat hogy ne ßóljanak tsalárdságot:

15 Hajolj-el a' gonoßtól, és tselekedjél jót: kereſſed a' békeſſéget, és köveſd azt.

16 Az URnak † ßemei az igazakon, és az ö fülei azoknak kiáltáſokon:

17 Az URnak tekínteti azok ellen *vagyon*, kik gonoßt tselekednek, hogy kigyomlálja e' földröl azoknak emlekezeteket.

18 *Az igazak* kiáltnak, és az UR meghallgatja, és minden nyomorúságokból megßabadítja öket.

19 Közel vagyon az UR a'töredelmes ßivekhez: és a' töredelmes lelküeket megtartja.

20 Sok nyomorúsági *vagynak* az igaznak; de mind azokból megßabadítja ötet az UR.

21 Megörizi minden ö tsontjait; egy azok közzül meg nem rontatik:

22 A'hitetlent pedig megöli a'gonoßság; és a'kik gyülölik az igazat, elveßtetnek.

23 Megßabadítja az UR az ö ßolgáinak lelkeket; és el nem veßnek a' kik ö benne bíznak.

XXXV. SOLTAR.

Dávid könyörgéſe a'megßabadításért.

1 Dávid *Soltára.*

PErelj URam az én velem perlökkel; és hartzolj az én velem hartzolókkal.

2 Ragadj fegyvert és paiſt; és kelj-fel az én ſegítségemre.

3 Es vedd-fel dárdádat, és rekeßd-meg az én háborgatóimnak eleinek útát: mondjad az én lelkemnek; En vagyok a' te megtartód.

4 Gyaláztaſſanak-meg ‡ és ßégyenüljenek-meg kik kereſik az én lelkemet: veretteſſenek hátra és pirúljanak-meg; a'kik én ellenem gonoßt gondolnak.

5 Legyenek ollyanok mint a' polyva † a'ßél elött, és az URnak Angyala háborgaſſa öket.

6 Légyen az ö útjok homályos és ſik; és az URnak Angyala kergeſſe öket.

7 Mert ok nélkül megvetették énnékem az ö hálójoknak vermét; *és* ok nélkül *vermet* áſtak az én lelkemnek.

8 Száljon reá a' romlás, mellyet nem túd, és az ö hálója, mellyet elrejtett, fogja-meg ötet: és *hirtelen* eſſék veßedelembe.

9 Az én lelkem pedig vígad az URban; örvendez az ö ßabadításában.

10 Minden én tetemim mondják: URam, kitsoda haſonló te hozzád? ki megßabadítod a'nyomorúltat.

11 ¶ Felkelnek vala a'hatalmas tanúk, és a'mellyeket nem tudtam, azokat kérdezték én tölem:

12 Fizettenek énnékem gonoßt a'jóért, hogy engemet megfoßßanak az én lelkemtöl.

13 En pedig mikoron ök betegek vóltanak, gyáßban öltöztem; ßenvedtettem lelkemet böjtvel, és érettek úgy könyörgöttem mint magamért:

14 Mintha énnékem barátom és atyámfia vólt vólna, érette úgy jártam, mintha anyámat ſiratnám, úgy jártam gyáßban nagy alázatoſon.

15 Ök pedig az én nyomorúságimban örültenek, és egybe-gyültenek; egybegyültenek én ellenem a'sántikálók, és én hirem nélkül rágalmaztanak engemet, és nem veßteglettenek.

16 *Ößve-gyültenek* a'hizelkedökkel és a'nevetséget üzö tsúfolókkal; agyarkodván az ö fogaikkal én ellenem.

17 *Te pedig* URam, miglen nézed *ezeket?* ßabadítsd-meg az én lelkemet az ö veßedelmekböl, az oroßlánok közzül az én egyetlenemet:

18 *Hálákat adok én tenéked a'nagy Gyülekezetben, a'ſok nép között ditsérlek tégedet.

19 Ne

‡ *Al.* 40:15. *és* 70:3. † *Iób.* 21:18. *Fell.* 1:4. * *Al.* 40:10.

19 Ne örüljenek én rajtam, a' kik méltatlanúl löttenek énnékem ellenségim; ſe ßemmel ne hunyorítsanak, kik oknélkül ‡ engemet gyülölnek:

20 Mert nem ßólnak békeſſéget hanem azok ellen kik békeſſégeſek a'földön, álnok beßédeket gondolnak:

21 Es feltátották ßájokat én ellenem, és mondának: Ha! Ha! látá a'mi ßemünk.

22 ¶ Láttad te URam; azért ne hallgaſs: URam, ne légy távól én tölem.

23 Kelj-fel és ſerkenj fel az én itéletemre: én Iſtenem, és én URam, az én igyemnek itéletire.

24 Itélj-meg engemet a' te igaſſágod ßerint, óh én URam Iſtenem; hogy ne örüljenek ezek én rajtam.

25 Ne mondják az ö ßivekben: Örülj mi lelkünk; ſe ne mondják: Nyeljük-bé ötet.

26 Gyaláztaſſanak-meg és egyetemben pirúljanak-meg, kik örülnek az én nyavalyámon; öltözteſſenek-fel gyalázatoſsággal, és ßidalommal, kik felfuvalkodnak én ellenem.

27 Vigadjanak és örüljenek, kik akarják az én igaſſágomat; és mondják ezt mindenkoron: Magaßtaltaſſék az UR, ki akar békeſſéget az ö ßolgájának.

28 Es az én nyelvem ßólja a'te igaſſágodat, minden nap a'te ditséretedet.

XXXVI. SOLTAR.

Dávidnak panaßa, Isteni ditséreti, könyörgéſe és vigaßtaláſa.

1 Dávidnak az UR ßolgájának *Sóltára, mellyet adott* az Eneklö-meſternek.

2 A' hitetlennek hitetlensége felöl az én ßivemben illyen módon gondolkodom, hogy nintsen Iſtennek félelme az ö ßemei elött.

3 Mert hizelkedik magának az ö ßemei elött, míglen találtaſſék az ö hamiſſága gyülölségre méltónak.

4 Az ö ßájának beßédi hamiſſág és álnokság: nem akarja érteni hogy jól tselekednék.

5 Gonoßságot gondol az ö ágyában; nem jó úton áll: a'gonoßt meg nem veti.

6 ¶ URam, az égiglen vagyon a' te irgalmaſſágod, és a'te igaz mondáſod a' felhökig.

7 A' te igaſſágod mint az Iſtennek hegyei; a'te itéletid mind a'böv mélységes *vizek*: az embert, és a'barmot te tartodmeg, URam.

‡ *Ián.* 15:25.

8 Oh Iſten melly igen betsületes a' te irgalmaſſágod: Annakokáért az embereknek fiaik biznak a'te ßárnyaidnak árnyékában.

9 Megelégíttetnek a'te házadnak kövérségével, és a'te gyönyörüségidnek folyóvizével megitatod öket.

10 Mert nálad vagyon az életnek kútfeje, *és* a' te világoſſágod által látunk világoſſágot.

11 ¶ Terjeßd-ki a'te irgalmaſſágodat a'te eſméröidre, és a' te igaſſágodat az igaz ßivü emberekre.

12 Ne támadjon én reám a'kevélynek lába, és a'hitetleneknek kezek ne háborítson-meg engemet.

13 Ott húlljanak-el a' gonoßt tselekedök, taßíttaſſanak-el és fel ne állhaſſanak.

XXXVII. SOLTAR.

Vigaßtaláſa Dávidnak az iſtentelenek ßerentsés állapatjok ellen.

1 Dávid Sóltára.

NE boßßonkodjál ‡ a'hitetlenekre: ſe ne irégykedjél a'gonoßúl tselekedökre:

2 Mert mint a'fü hirtelen kivágattatnak, és mint a'zöldellö fü elßáradnak.

3 ¶ Bizzál az URban és tselekedjél jót: lakozzál e'földön, és élj hit által:

4 Gyönyörködjél az URban; és megadja néked a'te ßivednek kéréſit.

5 Hagyjad † az URra a'te útadat, és bizzál ö benne; és ö megtselekeßi.

6 Es kihozza a'te igaſſágodat mint a'világoſſágot, és a'te itéletedet miképen a' délt.

7 Veßtegségben légy az URban és várjad ötet: és ne boßßonkodjál azok ellen, kiknek jó ßerentsés életek vagyon; és kik gonoßt tanátsot követnek.

8 Szünjél-meg a'haragtól és hagyd-el búsúláſodat; ne boßßonkodjál; hogy teis gonoßt ne tselekedjél.

9 Mert a'gonoßok kivágattatnak; de a'kik az URat várják; örökségül birják e'földet.

10 Es kevés idö mulva a'hitetlen el véßt; nézed a'helyét, és ö nem léßen.

11 A'ßelédek * pedig léßnek örököſi a'földnek, és gyönyörködtetik magokat a'békeſſégnek ſokságában.

12 Tanátsot tart a'hitetlen az igaz ellen, és fogaival tsikorgat ö ellene.

‡ *Péld.* 23:17 *és* 24:1. † *Al.* 55:23. *Mát.* 6:25. *Luk.* 12:22. 1 *Pét.* 5:7. * *Mát.* 5.5.

13 Az UR pedig neveti ötet; mert látja hogy eljö az ö napja.

14 Fegyvert vontanak a' hitetlenek, és megvonták az ö íveket; hogy leverjék a'ſzegényt, és a'ſzükölködöt; és megöljék az igazán élöket:

15 De az ö fegyverek menjen-bé az ö ſzivekbe, és az ö íveik töretteſſenek-el.

16 Jóbb az igaznak a'kitsíny, hogynem mint a'hitetlen Fejedelmeknek az ö gazdagságok.

17 Mert a' hitetleneknek karjaik eltörettetnek: de eltartja az UR az igazakat.

18 Eſméri az UR a' tökélleteſeknek napjaikat: és az ö örökségek megmarad mind örökké.

19 Meg nem gyaláztatnak a' veſzedelmes idöben, söt az éhségnek idejében megelégíttetnek.

20 De a' hitetlenek elveſznek, és az URnak ellenségi mint a'bárányokban való kövérség megeméſztetnek, és mint a'füſt ſemmivé léſznek.

21 Költsön kér a' hitetlen, és meg nem fizet: az igaz pedig irgalmas és oſztogat:

22 Mert a'kik megáldattatnak ö töle, e'földet birják: és a'kik megátkoztatnak ö töle, kigyomláltatnak.

23 Az *igaz* ember lépéſi az URtól erösíttetnek-meg, és az ö útát ſzereti.

24 Ha eleséndik, meg nem rontatik; mert az UR tartja ötet az ö kezével.

25 Gyermek vóltam megis vénhedtem: de ſoha nem láttam hogy az igaz elhagyatott vólna, és az ö kenyér keresö magva.

26 Minden-naponként irgalmaskodik és költsön ád, és az ö magzatja áldásban vagyon.

27 Távozzál-el a' gonoſztól; és tselekedjél jót: és maradandó léſzſz mind örökké:

28 Mert az UR ſzereti az itéletet, és el nem hagyja az ö ſzenteit; de örökké megöriztetnek: a' hitetleneknek pedig maradékok kivágattatik.

29 Az igazak örökségül birják e'földet, és lakoznak örökké azon.

30 Az igaznak ſzája böltseséget beſzél, és az ö nyelve itéletet ſzól.

31 Az ö Iſtenének törvénye az ö ſzivében vagyon, *annakokáért* az ö lépéſi meg nem tántorodnak.

32 A' hitetlen ſzemléli az igazat, és keresi ötet halálra.

33 Az UR pedig nem hagyja ötet a'hitetlennek kezében; ſem nem kárhoztatja ötet, mikor megitéltetik.

34 Várjad az URat, és örizd-meg az ö útát; és felmagaſztal tégedet, hogy örökségül birjad e' földet; és mikor a'hitetlenek kigyomláltatnak meglátod.

35 Láttam elhatalmazott hitetlent; és hogy az felfuvalkodott mint a'kiterjedett zöldellö fa.

36 ‡De elmúlék, és ímé nem vala: keresém ötet, és meg nem találám. †

37 Nézd-meg a'tökélleteſt, és vedd eſzedbe az igazat, mert e'*féle* embernek végezetre békeſſége léſzen.

38 A' hitetlenek pedig egyetemben veſznek, és a'gonoſzoknak maradékok kigyomláltatik.

39 Az igazaknak pedig megmaradáſok az URtól vagyon, *ki* önékik eröſſégek a'háborúságnak idején:

40 Megſegíti öket az UR, megſzabadítja öket: megſzabadítja öket a' hitetlenektöl és megtartja öket, mert ö benne biznak.

XXXVIII. SOLTAR.

Dávid panaßa és könyörgéſe.

1 Dávid Sóltára a'megemlekezéſre.

2 URam ne feddj-meg engemet a'te busúláſodban, ſe ne oſtorozz engemet a'te haragodban.

3 Mert a'te nyilaid belém akadtanak, és a'te kezed ſzállott én reám.

4 Nintsen épség az én teſtemben, a'te haragod miatt: és nintsen békeſſég az én tsontaimban az én büneim miatt.

5 Mert az én hamiſſágim elboríttották az én fejemet; és mintegy nehéz tereh, reám nehezültenek eröm felett.

6 Megrothadtak, és megsenyvedtek az én ſebeim, az én bolondságom miatt.

7 Lehorgadtam, és igen lenyomattatam; és minden-nap ſzomorúan járok:

8 Mert az én tomporim megrakodtanak nagy fájdalmakkal, és nints ſemmi épség az én teſtemben.

9 Elſzakaſzkodtam, és igen megrontattam; jajgattam az én ſzivemnek keſerüſége miatt.

10 URam te elötted vagyon minden én kivánságom; és az én nyögésem te elötted el nem rejtetett.

11 Az

‡ *Al.* 92:8. *Eſa.* 57:24. † *Fell.* 2:9. *és* 13.

11 Az én ſzivem tsak kereng, elhagyott engemet az én eröm; és az én ſzememnek világa, még azok ſintsenek én velem.

12 Az én barátim és társaim az én tsapáſomban félre állottak, és az én rokonim távól állottanak.

13 Es tört vetettenek, kik az én lelkemet keresik: és kik ártani akarnak énnékem gonoſzokat ſzólnak, és mind napeſtig tsalárdságot gondolnak.

14 En pedig mint a'ſiket nem hallok vala, és ollyan valék mint a'néma, ki az ö ſzáját fel nem tátja;

15 Es lök ollyan mint a'ſiket ember, kinek az ö ſzájában nintsen feddés:

16 Mert én tégedet vártalak URam; te hallgaſs-meg, URam, én Iſtenem:

17 Mert azt gondolom vala, nétalám örülni fognak én rajtam: az én lábam iſzamodáſa-korán ellenem támadnak.

18 En *bizonyára* tsak a'nyomorúságokra kéſzíttettem, és az én sérelmem mindenkor én elöttem vagyon.

19 En bizonnyal az én hamiſſágomat hirdetem, és ſzorgalmatos vagyok az én bünöm felöl:

20 Az én ellenségim pedig élvén megerösödnek, és megſokaſodnak, kik engemet méltatlanúl gyülölnek.

21 Es azok ellenkednek én velem, kik a'jóért gonoſzt fizetnek; azért hogy a'jót követem.

22 Ne hagyj-el engemet; URam: én Iſtenem ne távozzál meſzſze tölem.

23 Sieſs az én ſegítségemre, óh URam én ſzabadítóm.

XXXIX. SOLTAR.

Dávid vallástétele az ö türhetetlenségéröl.

1 Dávid Sóltára az Eneklő-meſternek *adatott* énekléſre a'Jédutunon.

2 ELvégezém magamban; hogy megörizem az én útaimat, hogy ne vétkezzem az én nyelvemmel: megzabolázom az én ſzámat, míg a' hitetlen én elöttem vagyon.

3 Megnémúlék veſztegléſſel, és a'jótis elhallgatom vala; mikor az én nyavalyám nevekednék.

4 Meghevüle az én ſzivem én bennem, és az én gondolatomban felgerjede a'tüz; és *végre* így ſzólék az én nyelvemmel:

5 ¶Jelentsd-meg URam énnékem az én végemet; az én napimnak mértéke mennyi légyen; hogy megtudjam hogy tsak ideig való vagyok.

6 Imé egy tenyérnivé tötted az én-napimat; és az én idöm mint a'ſemmi te elötted; Bizonyára merö ‡hijábavalóság minden ember míglen élis.

7 Bizonyára mint az árnyék úgy jár az ember; bizonyára tsak hijába ſzorgalmatoskodik: rakáſra gyüjt, de nem tudja kitsoda éli-meg azokat.

8 Azért én moſt mit várok URam? *minden* bizodalmam te benned vagyon.

9 Minden én vétkeimböl ſzabadíts-meg engemet, és a'bolondnak †ſzidalmazására ne veſs engemet.

10 Megnémúlék és meg nem nyitám ſzámat, mert te tselekedted *azt*.

11 Vedd-el én rólam a'te oſtorodat, mert a'te kezednek fenyítéke miatt én elfogytam.

12 Midön megfedded az embert a'hamiſságért, megeméſzteted az ö ſzépségét, mint a'molyt: Bizonyára hijába-valóság minden ember.

13 Hallgaſd-meg URam az én könyörgéſemet, és vedd füleidbe az én kiáltáſomat; az én könyhúllatáſimra ne veſztegelj: mert én te elötted *jövevény vagyok és ſellér, miképen minden én atyáim *véltanak*.

14 Szünjél-meg én tölem, hogy vehеſſek eröt; minekelötte elmennék hogy az után ne légyek.

XL. SOLTAR.

Iövendölés a' Chriſtusnak ßenvedéséröl és Papi tißtiröl.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *adatott*.

2 VArván vártam az URat, és ö én hozzám tére, és meghallgatta az én kiáltáſomat:

3 És kivont engemet a'rettenetes kútból és a'sáros fertöböl; és felállatá a'köſziklára az én lábaimat, és megerösíté az én lépéſimet:

4 És ada az én ſzámban új éneket, a'mi Iſtenünknek ditséretit: látván ezt nagy ſokan, félni kezdének, és reménységeket veték az URban.

5 Bóldog ember az, a'ki az URban vetette az ö reménységét; és nem nézett a'kevélyekre, és azokra kik a'hazugságra törnek.

‡ *Al.* 144:4. † *Iób.* 12:4,5. *1 *Chr,* 29:15. *Al.* 119:19. *Sid.* 11:13, 14.

6 ¶ Megſokasítottad URam én Iſtenem a' te tsudálatos tselekedetidet; és a'te mi felölünk való gondolatidat ſenki te elötted el nem rendelheti, mellyeket ha elö akarnék ſzámlálni és megbeſzélleni, többek hogy nem mint kimondhatnám.

7 ‡ Aldozatot és ajándékot nem kivántál, hanem füleimet általfúrtad énnékem: egéſzen égö áldozatot és bünért való áldozatot nem kivántál:

8 Akkoron mondék: Imhol vagyok én, a'Törvény †könyvében irva vagyon én felölem:

9 Hogy tselekedjem a'te akaratodat, én Iſtenem, azt akarom: és a'te Törvényed az én belsö tagaimnak közepette vagyon.

10 *Hirdetem a'*te* igaſſágodat a'nagy Gyülekezetben: ímé az én ajakimat meg nem tíltom; te URam tudod.

11 A'te igaſságodat el nem rejtettem az én ſivemnek közepette, a' te hüſégedet és ſzabadítáſodat ſzólottam; a' te jóvóltodat és igaz-mondáſodat a'nagy Gyülekezetben el nem titkoltam.

12 ¶ Te azért URam ne tartsd-meg én tölem a'te irgalmaſságidat: a'te jóvóltod és a'te igaz-mondáſod mindenha örizzenek engemet.

13 Mert környülvöttenek engemet ſzámtalan gonoſzok: és környülfogtak engemet az én hamiſſágimnak büntetéſi, hogy azokat ſzemeimmel el nem lephetem, többek az én fejemnek haj-ſzálinál; és az én ſzivem elhagya engemet.

14 Teſſék, URam, tenéked engemet megſzabadítani; te URam az én ſegítségemre *ſieſs.

15 ᵛ Gyaláztaſſanak-meg és ſzégyenüljenek meg egyetemben, kik kereſik az én lelkemet, hogy elveſzeſſék azt; veretteſſenek hátra és gyaláztaſſanak-meg, kik akarják az én gonoſzomat.

16 Puſztíttaſſanak-el az ö gyalázatoſſágoknak jutalma ſzerint, kik mondják énnékem, Ha Ha!

17 Vigadjanak és örüljenek te benned mindenek kik kereſnek tégedet, és mondják ezt mindenha: Felmagaſztaltaſſék az UR *azoktól*, kik ſzeretik a'te megtartáſodat.

‡ *Sid.* 10: 5. † *Ián.* 5: 46. 1 *Mós.* 3: 15. *és* 22: 18. *és* 49: 10. 5 *Mós.* 18: 15. **Fell.* 35: 18. **Fell.* 22: 20. ᵛ *Fell.* 35: 4, 26. *Al.* 70: 3.

18 En pedig noha ſzegény és ſzükölködö vagyok, mindazáltal az UR gondot viſel én rólam: te vagy az én segítségem és az én megſzabadítóm, én Iſtenem, ne kéſſél.

XLI. SOLTAR.

Dávid elöſzámlálja nyavalyáját.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *adatott*.

2 Boldog az, a' ki könyörül a'nyomorúlton; a' veſzedelemnek napján megſzabadítja ötet az UR:

3 Az UR megörizi azt, és élteti azt, bóldog léſzen e'földön, és nem adja azt az ö ellenséginek kivánságára:

4 Az UR megerösíti azt az ö beteges ágyában, és minden ö ágyát egéſſégre fordítja.

5 ¶ En mondék: URam könyörülj rajtam, gyógyítsd-meg az én lelkemet: mert vétkeztem tenéked.

6 Az én ellenségim gonoſzt ſzólottanak én felölem, mondván; Mikor hal-meg és véſz-el az ö neve?

7 Ha midön eljönek látogatnom, tehát tsak hazudoznak, és az ö ſzivek álnokságot gondol: és ha kimennek azt beſzéllik.

8 Minden én ellenségim egyetemben én ellenem ſuſognak, és én ellenem gonoſzt gondolnak, *mondván:*

9 Iſtennek átka ſzállott ö reá, és mivel hogy leeſett, nem kél-fel többé.

10 Még az én békeſſégemnek embereis, a'kiben bizom vala, és ki az én kenyeremet ‡éſzi vala, ſarkát felemelte én ellenem.

11 De te URam könyörülj rajtam, és emelj-fel engemet, hogy megſizeſſek nékiek:

12 Ebböl eſmérem-meg hogy jómat akarod, hogy az én ellenségem nem örül én rajtam;

13 Es ímé engemet épen megtartottál, és állattál engemet te elödbe mind örökké.

14 Aldott az Izraelnek URa Iſtene eleitöl fogva mind örökké, Amen, Amen.

XLII. SOLTAR.

Dávidnak külömbkülömb panaſzolkodáſi.

1 Tanító *Enek adatott* az Eneklö-meſternek a'Kórah maradéki között.

2 Mi-

‡ *Ián.* 13: 18.

2 Miképen kivánkozik a' ſzarvas a'folyó-vizekre, akképen kivánkozik az én lelkem te hozzád Iſten:

3 Szomjúhozik az én lelkem az Iſtenhez, az élö Erös *Iſten*hez *ezt mondván*: Vallyon mikor mehetek-el, hogy bémutaſſam magamat az Iſten elött?

4 Az én könyhúllatáſom vólt énnékem éjjel és nappal kenyerem, midön mondják énnékem minden napon: Hol *vagyon* a'te Iſtened?

5 Mikoron ezekröl emlekezem, felette igen megkeſeredem lelkemben mert én ennekelötte mégyek vala nagy ſokaſsággal, vivén mind az Iſten házáig nagy örömmel és ditsérettel az örvendezö ſokaſságot.

6 ¶ Miért hagytad-el én lelkem *illyen igen* magadat, és nyughatatlankodol én bennem? Bizzál az Iſtenben; mert még én önéki hálákat adok az ö ortzájának ſzabadítáſiért.

7 En Iſtenem az én lelkem én bennem elhagyta magát; mivelhogy emlekezem te rólad innét a'Jordánnak földéröl, és a'Hermonnak kitsíny hegyéröl.

8 *A'nyomorúſságnak* egyik mélysége a' máſikat követi: a'te tsatornáidnak ſzavokra minden te áradáſid és habjaid én rajtam általmentenek.

9 Nappal parantsolja vala az UR az ö irgalmaſſágát, és éjjel az ö éneke vala én velem: és az én könyörgéſem vala az én életemnek Erös *Iſten*éhez.

10 Mondom az Erös *Iſten*nek az én eröſſégemnek: Miért felejtkeztél-el én rolam? 's miért járok gyáſz-ruhában, midön ellenségem háborgat engemet?

11 Nem külömb vólt éles fegyvernél az én tsontaimban, mikoron az én ellenségim ſzidalmaztanak engemet, mondván énnékem naponként: Hol *vagyon* a'te Iſtened?

12 Miért hagytad-el óh én lelkem magadat, és miért busongaſz én bennem? Várjad az Iſtent; mert még én hálákat adok önéki; mert ö az én ortzámnak megſzabadítója, és ö énnékem Iſtenem.

XLIII. SOLTAR.

Könyörgéſe Dávidnak a'ſzabadításért.

1 Télj-meg engemet Iſten, és óltalmazd-meg igyemet a'gonoſz nemzet ellen; az álnok és hamis embertöl ſzabadíts-meg engemet.

2 Mert te vagy az én eröſſégemnek Iſtene, 's miért vetettél-meg engemet? és miért járok ſzomorúan midön az én ellenségem háborgat engemet?

3 Botsáſd-ki a'te világoſſágodat és a'te igaſſágodat; hogy azok vezérljenek engemet, és bévigyenek engemet a'te ſzentségednek hegyére, és a'te Hajlékidba.

4 Hogy bémenjek az Iſtennek óltárához, az én vigaságomnak és örömemnek Erös *Iſten*éhez: és ditsérjelek tégedet örömmel óh Iſten, én Iſtenem.

5 ¶ Miért hagytad-el óh én lelkem magadat, és miért búskodol én bennem? Bizzál az Iſtenben; mert én még néki hálákat adok, mert ö az én ortzámnak ſzabadítója, és ö énnékem Iſtenem.

XLIV SOLTAR.

Könyörög az Iſten népe a'ſzabadításért.

1 A' Kórah fiai közzül való Eneklömeſternek *adatott* énekléſi tanúság.

2 Isten, a'mi füleinkkel hallottuk; a' mi atyáink beſzéllették minékünk; minémü dolgokat tselekedtél az ö idejekben, és régtöl fogva.

3 Te a' te kezeddel kiüzted a' Pogányokat, és öket ſzállítottad helyekbe: elveſztéd a'népeket, és öket meggyökereztetted.

4 Mert nem az ö fegyverek által vötték-meg a'földet, ſem az ö karjok tartotta-meg öket: hanem a'te jóbb kezed, és a'te karod, és a'te ortzád világoſſága; mert jó-akaró vóltál ö hozzájok.

5 ¶ Te vagy Iſten az én Királyom, ki igérſz Jákóbnak győzedelmet.

6 Te általad vertük-meg a' mi ellenségínket; és a' te nevedben tapodtuk-le azokat, kik mi ellenünk támadtanak.

7 Mert én nem bizom az én ívemben, és az én fegyverem nem óltalmaz-meg engemet.

8 Hanem te ſzabadítaſz-meg minket a'mi ellenségínktöl, és te ſzégyenítedmeg a'mi gyülölöinket.

9 Annakokáért az Iſtent minden-nap ditsérjük, és a'te nevedet mind örökké magaſztaljuk.

10 ¶ De te moſtan ‡megvetettél és meggyaláztál minket, és nem jöſz-ki a'mi ſereginkkel.

11 Megfutamtattál minket a'mi ellenségink elött, és a'kik gyülölnek minket megprédáltatál azokkal.

12 Adſz

‡ *Al.* 60: 3.

12 Adſz minket nékiek ételül mint a'juhokat: és a'Pogányok között elhinteſz minket:

13 Eladtad a'te népedet minden pénz nélkül; és meg nem öregbitetted az ö betsüjöket.

14 Vetettél minket ‡ſzidalmaſſágra a'mi ſzomſzédinknak, megtsufoláſra és nevetségre a'mi környülünk valóknak.

15 Vetettél minket példa-beſzédül a'Pogányoknak, és fö tsóváláſra minden nemzetségeknek.

16 Az én gyalázatom naponként elöttem vagyon, és az én ortzámnak pirongása elborított engemet.

17 A'ſzidalmazóknak, és a'ſzidogatóknak ſzavokért; az ellenségért és a'boſzſzúállóért.

18 ¶ Mind ezek noha rajtunk megiettenek, mindazáltal nem felejtkeztünk-el te rólad, ſem meg nem ſzegtük a' te frigyedet.

19 Nem ſzakadott-el töled a' mi ſzivünk, ſem a'mi lábunk ki nem tért a'te öſvényedböl.

20 Noha minket a'ſárkányok közibe üztél, és elborítottál minket a'halálnak árnyékával.

21 Ha hol pedig elfelejtkeztünk vólna a'mi Iſtenünknek nevéröl, és felemeltük vólna kezeinket idegen Iſtenhez:

22 Nemde ezt nem kikereſte vólnaé az Iſten? Mert ö jól eſméri *minden* ſzívnek titkait.

23 Bizonyára †te éretted naponként ölettetünk: és tartatunk mint a' megmettzendö juhok.

24 ¶ Serkenj-fel, miért alufzol URam? kelj-fel: és ne veſs-el minket örökké.

25 Miért rejted-el a'te ortzádat? és elfelejtkezel a'mi nyavalyáinkról és háborúſáginkról?

26 Mert lenyomattatott mind a' poriglan a' mi lelkünk, a'földhöz ragadott a'mi haſunk.

27 Kelj-fel a'mi ſegítségünkre és ſzabadíts-meg minket a'te irgalmaſságodért.

XLV SOLTAR.

Iövendölés a'Christusról, ugymint az ö Gyülekezetének Völegényéröl.

1 Tanúság és menyegzöi ének, *adatott* az hat húron való *énekléſre* a'Kórah fiai közzül való Eneklö-meſternek.

‡ *Al.* 79:4. *és* 80:7. *Iér.* 24:9. † *Röm.* 8:36.

2 NAgy kivánsággal kiván az én ſzivem *mondani* jó beſzédet; elmondom az én Énekemet a'Királyról, az én nyelvem gyors irónak pennája.

3 Te ſzepb vagy minden emberek fiainál; kedveſség öntetett ajakidra: mert megáldott téged az Iſten mind örökké.

4 Köſd-fel öldaladra fegyveredet te erös vitéz; a' te dittöségedért, és ékeſségedért:

5 Es légyen a'te ékeſségedben elömeneteled; uralkodjál az igaſságnak igéjéért, és a'ſzelíd igaſságért: és tanít téged a'te jobb kezed tsudálatos dolgokra.

6 A' te nyilaid igen éleſek, a' népek te elötted lehúllnak; a'Király ellenségínek ſzivekbe *eſnek a'nyilak.*

7 A'te ſzéked ‡Iſten, *megmarad* mind örökkön örökké; a'te orſzágodnak páltzája, igaſságnak páltzája.

8 Szereted az igazságot és gyülölöd a'hamiſságot, ennekokáért mert megkent tégedet, óh Iſten, a'te Iſtened vigaſságnak olajjával, a'te társaid felett.

9 Minden te öltözetid, mirrha, alócs és káſia illatúak: mellyek kihozatnak a'te éléfánt tetemböl tsináltt palotáidból, honnét *mikor kijöjß* tenéked *mindnyájan* örvendeznek.

10 A'Királyoknak leányi a'te ékeſségedben *járnak*: a'te jegyeſed pedig áll a'te jóbbod felöl aranyas öltözetben.

11 Hallgaſd-meg én leányom, és láſd-meg, és hajtsd ide a'te füledet; és felejtkezzél-el a'te népedröl, és a'te atyádnak házáról.

12 Es megkiványa a' Király a' te ékeſségedet; mert ö a' te URad, és te tiſztelj-ed ötet.

13 A' Tiruſnak leányiis ajándékokkal a' te ortzádat tiſztelik, és a' népnek gazdagi.

14 Mindeneſtöl-fogva ditsöséges a'Királynak leánya belöl, és az ö ruhája vontt aranyból vagyon.

15 Himes öltözetekben vitetik a'Királyhoz: az ö ſzüz társai utánna *vagynak*, és bévitetnek te hozzád.

16 Bévitetnek nagy örömmel és vigaſsággal, és bémennek a'Királynak palotájába.

17 A'te atyáid helyett léſznek tenéked fiaid: kiket Fejedelmekké téſzeſz mind az egéſz földön.

‡ *Sid.* 1:8.

18 Megemlekezem a'te nevedröl nemzetségröl nemzetségre; ennekokáért a' népek hálát adnak tenéked mind örökkön örökké.

XLVI. SOLTAR.

Háládáſa a'népnek Iſten öltalmáért.

1 A' Kórah fiai között való Eneklömeſternek *adatott* éneki vékony ſzóval való énekléſre.

2 AZ Iſten a' mi öltalmunk és eröſségünk; és igen alkalmatos ſegítségünk a' *mi nagy* nyomorúſáginkban.

3 Ezokáért nem félünk ha a'föld megindúlnais; és ha ſzintén a'hegyek a'tenger közepibe bémerülnénekis.

4 Még ha zúgnak és felemelkednekis az ö vizei; és ha annak háborgáſa miatt a'hegyek leomolnakis.

5 Az ö vizének folyáſi megvidámítják az Iſtennek városát; és a' Felséges *Iſtennek* ſzent lakó-helyét.

6 Az Iſten ö közepette vagyon, *ennekokáért* meg nem indúl; megſegíti Iſten ötet hajnal felé.

7 A'Pogányok felrohantanak, az orſzágok megindúltanak, de mihelyen ö ſzót ada, *ottan* megtsendeſedék a'föld.

8 A'Seregeknek URa velünk vagyon, a'Jákóbnak Iſtene mi várunk.

9 ¶ Jövetek és láſſátok-meg az URnak tselekedetit, melly nagy puſztaságokat ſzerzett a'földön.

10 Ö ſzállítja-le a'hadakat mind a'földnek határáig; eltöri az ivet, és elrontja a'kopját, és a'ſzekereket tüzzel megégeti, *ezt mondván:*

11 Szünjetek-meg és eſmérjétek-meg hogy én vagyok az Iſten, ki fel magaſztaltatom a'Pogányok között, és felmagaſztaltatom az *egéß* földön.

12 A' Seregeknek URa mi velünk vagyon, és mi öltalmunk a'Jákób Iſtene.

XLVII. SOLTAR.

Háládáſok az Izraelitáknak az Iſtennek ſok jó-tételeményiért.

1 A'Kórah fiai között való Eneklömeſternek *adatott* Sóltár.

2 MInden népek tapſoljatok kezetekkel, örvendezzetek az Iſtennek vigságos ſzóval.

3 Mert az UR felséges és rettenetes, nagy Király mind az egéſz földön.

4 *Ki* a'mi birodalmunk alá veti a'népeket, és a'Pogányokat a'mi lábaink alá.

5 *Ki* elválaſztotta nékünk a'mi örökségünket, Jákóbnak ditsöségét, kit ſzeretett.

6 Felméne az Iſten nagy örömmel, az UR trombita ſzóval.

7 Enekeljetek az Iſtennek, énekeljetek: énekeljetek a' mi Királyunknak, énekeljetek.

8 Mert az Iſten mind ez egéſz földnek Királya: énekeljetek néki böltsen.

9 Uralkodik az Iſten a'Pogányokon; az Iſten ül az ö ſzentségének ſzékiben.

10 A' népeknek Fejedelmi gyülekeztenek az Abrahám Iſtenének népéhez; mert Iſtené a'földnek mególtalmazáſa, ki igen felmagaſztaltatott.

XLVIII. SOLTAR.

A' Iérusálembélieknek háládáſok a' mególtalmazáſért..

1 A' Kórah fiai között *való Eneklömeſternek* adatott ditséretes Enek.

2 NAgy az UR és igen ditséretes a'mi Iſtenünknek városában, az ö ſzentségének hegyén.

3 A'Sion hegye kies hely, és mind ez egéſz földnek öröme, Eſzak felöl való óldala a'nagy Királynak városa.

4 Iſten *vagyon* az ö palotájában, *és* ö eſmértetik erös öltalomnak.

5 Mert ímé a'Királyok egybe-gyültenek, és egyetembe elmúltanak *mellöle.*

6 Ök pedig ezt látván eltsudálkoztanak, megrettentenek és hanyat-homlok eſtenek.

7 A'reſzketés ott öket elfogá, és a'fájdalom mintegy ſzülö aſszonyi állatot.

8 A'Napkeleti ſzéllel elrontod a'tengernek hajóit.

9 Miképen hallottuk, akképen láttuk a'Seregeknek URának városában, a' mi Iſtenünknek városában: az Iſten megerösíti azt mind örökké.

10 Vártuk óh Iſten a'te irgalmaſſágodat a'te Templomodnak közepette.

11 Miképen *vagyon* óh Iſten a' te neved, akképen *vagyon* a'te ditséreted mind a' földnek határáig: a' te jóbbkezed tellyes igaſsággal.

12 Orüljön a'Sion hegye, és vigadjanak a'Júdának leányi a'te itéletidért.

13 Környékezzétek-meg a' Siont, és kerüljétek-meg azt; ſzámláljátok-meg annak tornyait:

14 Nézzétek-meg ſzivetek ſzerint annak kö-falainak eröſségit; láſsátok-meg az

az ö palotáit, hogy hirdeſſétek az utánnatok való nemzetségnek.

15 Mert ez az Iſten mi Iſtenünk mind örökkön örökké; ö igazgat minket mind halálig.

XLIX. SOLTAR.

A'gazdag 's teſti embereknek veßendöségek.

1 A' Kórah fiai közzül való Eneklömeſternek *engedtetett* Sóltár.

2 HAllgaſſátok-meg ezt minden népek: vegyétek eſzetekbe mindnyájan földnek lakoſi.

3 Tiis mind *köz* embereknek fiai, 's mind nemeſeknek fiai: egyetemben a' gazdag és a'ſzegény.

4 Az én ſzám ſzól böltseséget, és az én ſzivemnek elmélkedéſe értelmet.

5 ‡Hajtom az én fülemet példa-beſzédre, és kijelentem az én mesémet hegedüben.

6 ¶Miért félnék a' veſzedelemnek napján, *midön* környülvéſzen engem az én nyomorgatóimnak hamiſſágok?

7 Vagynak kik biznak az ö gazdagságokban, és az ö gazdagságoknak ſokaságában ditsekednek;

8 *De* az ö attyafiát ſenki meg nem válthatja; ſem meg nem adhatja Iſtennek az ö váltságának árrát:

9 (Mert az ö lelkének váltsága drága, és megſzünik mind örökké.)

10 Hogy élne mind örökké, és ne látná ſoha a'koporsót.

11 Mert *akarkiis* látja, hogy a'böltsekis meghalnak; és a'bolondok az eſztelenekkel egyetembe elveſznek, és az ö gazdagságokat máſnak hagyják.

12 *De mégis* az ö gondolatjok ez: hogy az ö házok örökké, és az ö lakó helyek nemzetségröl nemzetségre; és az ö nevek a'földön megmaradjon.

13 De efféle ember az ö tiſztеſſégében meg nem marad, mert haſonlatos a barmokhoz mellyek elveſznek.

14 Ez ö életek noha merö bolondság; mégis az ö maradékjok javalják az ö tselekedeteket.

15 Mint a'juhok pokolra vettetnek, a' halál megeméſzti öket, az igazak ö rajtok jó reggel uralkodnak; az ö eröſségek elvéſz, és a'pokol *léßen* az ö lakó helyek.

16 De az Iſten megſzabadítja az én lelkemet a'pokolnak kezétöl, és magához véſzen engemet.

‡*Fell.* 45:2. *Al.* 78:2. *Mát.* 13:35.

17 Ne félj *azért* attól, ha ki meggazdagúl, és az ö házának ditsösége megöregbül.

18 ‡Mert ſemmit a'halálba magával el nem viſzen, ſem alá nem ſzáll véle az ö ditsösége.

19 Mert életében elvette az ö javait; ditsérik ötet, hzogy magával jól tett:

20 *Maga* mégyen az ö eleinek nemzetségéhez, és ſoha örökké nem lát világoſſágot.

21 Az ember mikor tiſzteſſégben vólna, nem vette eſzébe magát; annakokáért haſonlíttatik a'barmokhoz mellyek elveſznek.

L. SOLTAR.

Tanúság az igaz Iſteni ßolgálatról.

1 Aſáfnak *engedtetett* Sóltár.

AZ Iſteneknek Iſtene, a'Jehova ſzól, és hivja a'földet Napkelettöl fogva mind Napnyugatig.

2 A'tökélletes ſzépségü Sionból jelenik-meg az Iſten.

3 Eljö a'mi Iſtenünk, és nem hallgat: megeméſztö tüz vagyon ö elötte, és ö környüle erös forgó-ſzél.

4 Szólította az egeket onnan felül, és a'földet, az ö népének megitélésére; *ezt mondván.*

5 Gyüjtsétek én elömbe az én ſzenteimet, kik én velem ſzövetséget tettenek vala az áldozat által.

6 Es az egek kijelentik az ö igaſſágát: mert az Iſten Biró.

7 ¶Hallgaſd-meg, *ugymond*, én népem, és ſzólok; te Izrael, és bizonyságot téſzek néked: Iſtened, te Iſtened vagyok.

8 Nem az áldozatokért feddözöm te veled, mert a'te egéſzen égö áldozatid ſzüntelen én elöttem vagynak.

9 Nem kedvellem a' te házadból a'tulkot, és a'te aklaidból a'bakokat.

10 Mert enyím az erdönek minden vada, a'hegyeken való ſok ezer barmok.

11 En eſmérem a'hegyeknek minden repesö állatit, és a' mezönek vadaival én birok.

12 Ha megéhezném ſem mondanámmeg tenéked; mert enyím e' világnak †kereksége és annak tellyeſſége.

13 Avagy éſzemé én a'bikáknak húſokat, vagy a'bakoknak véreket iſzomé?

14 Áldozzál az Iſtennek ditsérettel, és add-

‡*Iób.* 27:15. †*Fell.* 24:1.

add-meg a'Magaſſágban lakozó *Iſten*nek a'te fogadáſidat.

15 Es hijj engemet ſegítségül a' te nyomorúságodnak idején: megſzabadítlak téged és ditsöíteſz engemet.

16 A'hitetlennek pedig ezt mondja az Iſten; Miért hirdeted te az én rendeléſimet, és miért véſzed az én ſzövetségemet a'te ſzádra;

17 Te pedig gyülölöd a' fenyítéket; és hátad-megé veted az én beſzédimet?

18 Mihelyt lopót látándaſz *azonnal* melléje adod magadat, és a'te társalkodáſod a'paráznákkal vagyon:

19 A'te ſzádat megnyitod a'gonoſzra, és a'te nyelved álnokságot ſzól:

20 Leülſz, *és* a'te atyádfia ellen ſzólſz: a'te anyádnak fiátis ſzidalmazod.

21 *Mikor* te ezeket tselekednéd, mivelhogy *én* hallgatok vala, azt gondoltad hogy te hozzád haſonlatos vagyok: *de* én megfeddlek téged, és renddel ſzemeid eleikbe rakom *a'te gonoßságidat.*

22 Vegyétek eſzetekbe immár ezt ti kik az Iſtent elfelejtitek; hogy el ne ragadjalak, és ne légyen megmentö.

23 A' ki ditsérettel áldozik, az ditsöít engem: a'ki az ö útait jól vezérli, megmútatom annak az Iſten ſzabadítását.

LI. SOLTAR.

Dávidnak könyörgéſe.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *engedtetett.*

2 Mikor ö hozzá ment vólna ‡Nátán Próféta, minekutánna Bethſabéval vétkezett vólna.

3 KÖnyörülj én rajtam, én Iſtenem, a'te irgalmaſſágod ſzerint; a' te irgalmaſſágidnak ſokságok ſzerint töröld-el az én büneimet.

4 Valóban moſs-meg engemet az én álnokságomból, és az én bünömböl tiſztíts-ki engemet:

5 Mert az én vétkeimet én eſmérem, és az én bünöm ſzüntelen elöttem forog énnékem.

6 Tenéked, tsak tenéked vétkeztem, és gonoſzságot tselekedtem a'te ſzemeid elött; †hogy igaznak itélteſſél a'te beſzédidben, és tiſzta légy mikor itélſz.

7 Imé én álnokságban fogantattam, és az én anyám bünben melegített engemet *az ö méhében.*

8 Imé gyönyörködöl te igazságban, a'melly a' vesékben vagyon; és engemet

‡2 *Sám.* 11:12. †*Róm.* 3:4.

kiváltképen a' böltseségre megtanítottál vala.

9 Moſs-meg engemet isóppal, ‡és megtiſztúlok; moſs-meg engemet, és fejérb léſzek a'hónál.

10 Engedjed hogy halljak örömet és vigaságot: hogy örvendezzenek az én tetemeim, mellyeket megrontottál.

11 Fordítsd-el az én büneimtöl a' te ortzádat, és minden én álnokságimat töröld-el.

12 Teremts bennem tiſzta ſzivet Iſten, és az erös lelket újítsd-meg én bennem.

13 Ne veſs-el engem a'te ortzád elöl, és a'te ſzent lelkedet ne vedd-el én tölem.

14 Add-meg énnékem a'te idvezítésednek örömét, és az engedelemnek lelkével erösíts-meg engemet.

15 Tanítom a'bünösöket a'te útaidra, és a'bünösök te hozzád megtérnek.

16 Szabadíts-meg engemet a'vértöl, óh Iſten, én idveſſégemnek Iſtene! és az én nyelvem nagy örömmel hirdeti a'te igaſſágodat.

17 URam az én ajakaimat nyiſd-meg, és az én ſzám hirdeti a'te ditséretedet.

18 Mert nem gyönyörködöl az áldozatban, hogy azt adjak tenéked: az egéſzen égö áldozatot nem akarod.

19 Az Iſten elött kedves áldozatok, a'töredelmes lélek, a' töredelmes és keſerves ſzivet Iſten nem utálod-meg.

20 Tégy jól a' te jó-akaratodból a' Sionnal; és épits-meg a' Jérusálem köfalait.

21 Akkor kedveſek léſznek te elötted az igazságnak áldozati; az egéſzen égö áldozatok, és a' háláádáſnak áldozati: akkor a' te óltárodon áldoznak néked tulkokkal.

LII. SOLTAR.

Panaßolkodik Dávid Dóeg ellen.

1 Dávidnak Tanítáſa, az Eneklö-meſternek *engedtetett.*

2 Midön az Iduméus Dóeg †eljövén Saulnak ezt jelentené mondván: Dávid az Ahimélek házába ment-bé.

3 MIt ditsekedel a'gonoſzban, óh te magabiró? Az erös Iſtennek jó vólta ſzünetlen való.

4 Szólaſz meggondoltt ártalmakat, a' te nyelveddel, *melly* haſonlatos az éles beretvához, óh te álnokságnak meſtere!

5 Sze-

‡3 *Mós.* 14:6. 4 *Mós.* 19:6. † 1 *Sám.* 22:9.

5 Szereted a' gonoſzt inkább hogy nem a'jót, és a'hazugságot hogy nem ſzólni igaſságot.

6 Szereti minden ártalmas beſzédeket, és az álnok nyelvet.

7 ¶ Az Erös *Iſten* is elront tégedet mind örökké, elragad tégedet, kigyomlál tégedet a' *te* hajlékodból, és kiſzaggat tégedet az élöknek földökböl.

8 Mellyet az igazak látván, félnek, és tégedet tsúfolván, *ezt mondják*:

9 Imé ez a' férfiú, ki az Iſtennek hatalmaſságában nem bizott; hanem bizott az ö gazdagságának sokságában, és az ö ereje vólt az ö gonoſzságában.

10 ¶ En pedig *vagyok* az Iſten Házában, mint a'zöldellö olaj-fa, bizom az Iſten jó-vóltában mind örökkön örökké.

11 Tiſztellek tégedet mind örökké, mert te tselekedted ezt: Várom a' te nevedet, mert jó azok elött a' kikhez te kegyelmes vagy.

LIII. SOLTAR.

Láſd-meg ennek Summáját oda fel. Sólt. 14.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* tanítáſa Dávidnak a'ſipolás mellé való énekléſre.

2 EZt mondja a' balgatag ember az ö ſzivében; Nintsen Iſten. Megromlottanak, és utálatos hamiſságot tselekedtek; nintsen ki jót tselekedjék.

3 ¶ Az Iſten a'mennyégböl alá tekintett az embereknek fiaira, hogy meglátná ha vólna valaki ‡értelmes, és ki az Iſtent megkereſné.

4 Mindnyájan elhajlottanak, és egyenlöképen megveſztenek: nintsen ki jót tselekedjék, nintsen tsak egyis.

5 Avagy nem értelem nélkül valóké a' hamiſságnak tselekedöi, kik az én népemet megéſzik mintha kenyeret ennének; kik az Iſtent ſegítségül nem hivják?

6 Ott félnek *nagy* félelemmel, az hol nintsen félelem: mert az Iſten elſzéleſzti azoknak tetemeket kik te ellened tábort járnak: *és* te megſzégyeníted azokat, mert az Iſten öket utálatoſokká téſzi.

7 Oh vajha eljöne Sionból Izraelnek a'Szabaditó! Minekutánna az UR viſzſzahozza az ö népének foglyait, örül a' Jákób, és örvendez az Izrael.

LIV. SOLTAR.

Könyörög Dávid a'megßabadításért.

1 Dávid tanítáſa *adatott* az Eneklö-meſternek a' hegedün való énekléſre.

2 Mikor a' Ziféuſok eljövén mondának Saulnak: ‡Nem mi nálunk lappangé Dávid?

3 ISten a' te nevedért ſzabadíts-meg engemet, és a'te hatalmaſságodból itélj-meg engemet.

4 Iſten hallgaſd-meg az én imádságomat, figyelmezz az én ſzájam beſzédire.

5 Mert az idegenek feltámadtanak én ellenem, és a' kegyetlenek kereſik az én lelkemet: kik az Iſtent nem gondoljákmeg.

6 ¶ Imé az Iſten nékem ſegítségem: és az UR örizöje az én lelkemnek.

7 Boſzſzút áll az én utánnam leſelkedökön: a' te igazságod által rontsd-meg öket.

8 ¶ Akkor ſzabad-akaratomból áldozom tenéked; tiſztelem a' te nevedet URam, mert igen jó.

9 Mert minden nyomorúságból megſzabadíta engem, és az én ellenségimen *való boßßú-állás*t meglátá az én ſzemem.

LV. SOLTAR.

Dávid megßabadításért könyörög.

1 Dávidnak tanítáſa melly *adatott* az Eneklö-meſternek a' hegedün való énekléſre.

2 HAllgaſd-meg Iſten az én imádságomat: és ne rejtsd-el te magadat az én könyörgéſem elöl:

3 Figyelmezzél én reám és hallgaſsmeg engemet: *mert* ſirok az én gondolatomban és háborgok.

4 Az ellenségnek ſzaváért, és a'hitetlennek nyomorgatáſáért: mert hazugságot költenek én reám, és nagy dühöſſéggel ellenkeznek én velem.

5 Az én ſzivem retteg én bennem, és a'halál félelmi környülvöttek engem.

6 A'félelem és rettegés eſett én reám, és környülvött engem a'reſzketés:

7 Mondék: *Vajha* valaki nékem ſzárnyat adna mint a'galambnak! elrepülnék és nyugodnám-

8 Imé meſzſze elmennék, és a' puſztában lakoznám.

9 Sietnék kiſzabadúlni e'ſebes ſzélböl, e'forgó-ſzélböl.

10 Veſzeſd-el URam, és oſzlaſd-el az ö nyelveket; mert látok boſzſzúság-tételt és háborgáſt a'városban:

11 Nappal és éjjel környülvéſzik a' városſt

‡ *Róm.* 3:10.

‡ 1 *Sám.* 23:19.

kik a' köfalokon *vigyáznak*; hamiſſág és ártalom vagyon abban:

12 Nyomorúságok *vagynak* abban; és el nem távoznak az ö útzájától a'ravaſzság és álnokság.

13 Mert nem az ellenség illetett engem ſzidalommal, mert elſzenvedném; nem az én gyülölöm emelte-fel magát én ellenem, mert elrejtettem vólna magamat az elött:

14 Hanem te én hozzám haſonló halandó ember, én vezérem, és én barátom;

15 Kik együtt gyönyörüségeſen tanátskozunk vala: és az Iſten Házába mégyünk vala úgymint társak.

16 A' halál vegye környül öket, elevenen ſzálljanak a' koporsóba, mert azoknak társaságokban gonoſzságok vagynak, ö közöttök.

17 ¶ En *pedig* az Iſtenhez kiáltok, és az UR megſzabadít engemet.

18 Eſtve, reggel és délben imádkozom és ſzólok, míg-nem meghallgatándja az én ſzómat.

19 Megſzabadította az én életemet az én ellenem való hadtól, *helyheztetvén engemet* békeſségben: mert ſokan valának én ellenem.

20 Meghallja az Erös *Iſten*, és megbünteti öket, mivelhogy ö mind örökké megmarad; kik nem akarnak elváltozni, és nem félik az Iſtent:

21 Kezeit felemelte azok ellen kik ö véle békeſségeſek valának; megrontotta az ö ſzövetségét.

22 A'vajnál lágyabbak az ö ſzájának beſzédi, de az ö ſzivében háborúság vagyon: lágyabbak az ö beſzédi az olajnál, jóllehet éles ſzablyák azok.

23 ‡ Veſſed az URra a' te terhedet, és ö gondot viſel te rólad: és nem engedi hogy az igaz ember mind örökké háborgattaſsék.

24 Te azért Iſten a' verembe taſzítod ezeket: a' vér-ſzopók és álnokok az ö életeknek felétis nem élik-meg; En pedig te benned bizom.

LVI. SOLTAR.

Dávid könyörög a'megßabadításért.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* jeles éneke Dávidnak, a' meſzſzünnen valóktól méltatlanságot ſzenvedö *lélek*röl: mikor ötet megragadnák a'Filiſtéuſok Gáthban, 1 Sám. 21:11.

‡ *Fell.* 17:3.

2 KÖnyörülj rajtam Iſten: mert elakart engemet nyelni a'halandó ember: és minden-nap ellenem hadakozván engemet nyomorgat.

3 Az én ellenségim minden napon el akartak engemet nyelni: bizony ſokan hadakoznak én ellenem óh Magaſságos *Iſten*.

4 *Mindazáltal* valamennyiſzer féltem, én te benned biztam.

5 Az Iſtent ditsérem az ö beſzédéért: az Iſtenben bizom, mert félek: mit árthatna nékem az ember?

6 Minden napon az én beſzédemben patvart találnak, én ellenem *vagyon* minden ö gondolatjok ártalomra.

7 Egybe-gyülnek, elrejtik magokat; nyomoznak engemet, úgymint kik várják az én életem*nek végét*.

8 Az ö hamiſságokért, *azt alítják hogy* megmenekednek; a'te haragodban Iſten a'népeket rontsd-meg.

9 Az én bújdoſáſimnak ſzámát jól tudod: az én könyhullatáſimat a'te tömlödbe raktad; avagy nem tudnádé azoknak ſzámokat?

10 Akkor az én ellenségim hátra-fordúlnak a' melly napon kiáltándok; ezt tudom hogy az Iſten *vagyon* én velem.

11 Az Iſtent ditsérem az ö beſzédéért. Az URat ditsérem az ö beſzédéért.

12 Az Iſtenben bizom: ſemmit nem félek, mit árthatna nékem az ember?

13 ¶ En velem *léßnek* óh Iſten a'tenéked tött fogadáſim; megadom néked a'ditséreteket.

14 Mert megſzabadítottad az én lelkemet a'halálból, és lábaimat az eſettöl: hogy ſzüntelen járjak te elötted Iſten, az élöknek világoſságokban.

LVII. SOLTAR.

Ittis ßabadúlásért könyörög Dávid.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* jeles éneke Dávidnak, *melynek értelme*: Ne veſzeſs-el: midön Saul elött ſzaladna a' barlangba, 1 Sám. 24.

2 KÖnyörülj rajtam Iſten, könyörülj rajtam, mert te benned bizik az én lelkem, és a'te ſzárnyaidnak árnyékában vagyon reménységem, mig elmúlnak a'nyomorúságok.

3 Kiáltok a' Magaſságos Iſtenhez, az Erös *Iſten*hez, ki elvégezi hozzám *való jó-akaratját*.

4 Elküld a'mennyböl, és megtart engemet,

gemet, az engem elnyelönek gyalázatja ellen: elbotsátja Iſten az ö kegyelmeſségét és igazságát.

5 Az én lelkem az oroſzlánok között *vagyon*, feküſzöm a' gyújtogatók között; olly emberek között, kiknek fogok dárda és nyilak, és kiknek nyelvek éles ſzablya.

6 ‡ Magaſztaltaſſál-fel az egeknek felette óh Iſten: mind az egéſz földön *légyen* a'te ditsöséged.

7 Hálót †tsináltanak az én járáſimnak, meggörbedett az én lelkem: vermet áſtak én elöttem, de ök eſtek abba.

8 ¶ *Kéſz az én ſzívem Iſten, kéſz az én ſzivem, éneklek *azért* és ditséretet mondok.

9 Serkenj-fel én ditsöségem: ſerkenj-fel én énekem és hegedüm; jó reggel felſerkenek;

10 Tiſztellek tégedet én URam, a'népek között, és éneket mondok tenéked a'Pogány népek között:

11 *Mert mind az égig felmagaſztaltatott a' te irgalmaſſágod, és mind a' felhökig a'te igaz mondáſod.

12 Magaſztaltaſſál-fel az egeknek felette Iſten; *és* mind az egéſz földön *légyen* a'te ditsöséged.

LVIII. SOLTAR.

Panaßa Dávidnak a'Saul tanátsoſi ellen.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* jeles Eneke Dávidnak *illy értelmü*: Ne veſzeſd-el.

2 AVagy bizonnyal igaſſágot ſzóltoké ti kik egybe-gyültetek? Avagy igazán itélteké ti embernek fiai?

3 Söt inkább a' ti ſzivetekben hamiſságot forgattok; e'földön a'ti kezeiteknek hamiſſágát méritek.

4 Elidegenültek a'hitetlenek az *ö annyoknak* méhétöl fogva, tévelygettek az *ö annyok* méhétöl fogva, ſzólván hazugságot.

5 Az ö mérgek ollyan mint a'kigyónak mérge, mint a'ſiket Aſpiſnak melly az ö füleit bédugja.

6 Melly nem hallja a' bübájoſoknak ſzavokat; és a' bájolónak, ki böltsen túd bájolni.

7 Iſten rontsd-el az ö fogaikat az ö ſzájokban; az oroſzlánoknak zápfogaikat rontsd-meg URam.

‡ *Al.* 108:6. † *Fell.* 7. 16. *és* 9:16. * *Al.* 108:2--5. * *Fell.* 36:6.

8 Elolvadnak, mint a'viz ſzéllel folynak egymáſtól: megvonták az ö kéziveket, de elromolnak.

9 Mint a'tsiga elolvadván elmúlnak, és mint az aſszonyi-állatnak idétlen gyermeke, melly nem látta a'Napot.

10 Minekelötte megérezzék a'ti fazekaitok a' töviſnek *tüzét*, mint a' nyers *hús*, azonképen a'harag mint a'forgó-ſzél veſzeſſe-el ötet.

11 Örül az igaz mikor látja a'boſzúállást, az ö lábait moſſa a' hitetlennek vérében.

12 Es ezt mondja az ember; Bizonyára vagyon az igaznak jutalma; kétség nélkül vagyon itélö Iſten e'földön.

LIX. SOLTAR.

Kér Dávid Iſtentöl ßabadúlást.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* jeles Eneke Dávidnak, *értelme*: Ne veſzeſs-el: ‡ Midön Saul külde, hogy az ö házát környül-vévén ötet megölnék.

2 SZabadíts-meg engemet az én ellenségimtöl én Iſtenem; és az én ellenem támadóktól ments-meg engemet.

3 Szabadíts-meg engemet a' hamiſſágnak tselekedöitöl, és a'vér ontó emberek ellen tarts-meg engemet.

4 Mert ímé, leſelkednek az én lelkem után, egybe gyültek én ellenem az erösek; nem az én hamiſſágomért, ſem az én bünömért, URam!

5 Minden hamiſſágom nélkül egybegyülnek, és magokat kéſzítik: Serkenj-fel én elömbe, és *ezeket* láſd-meg.

6 Es te URam, Seregeknek Iſtene; Izraelnek Iſtene, ſerkenj-fel hogy büntеſd-meg mind e'pogányokat: ne könyörülj mind azokon kik hamiſságot tselekednek.

7 Eſtvére *én hozzám* jönek, ordítnak mint az ebek; és kerülik a'városſt.

8 Imé tsátsognak az ö ſzájokkal, ſzablya vagyon az ö ajakokban, mert *azt mondják*: † kitsoda hallja *ezeket?*

9 ¶ Te pedig URam neveted öket, és megtsúfolod mind e'pogány népeket.

10 Míg az ö hatalma tart, te reád vigyázok; mert az Iſten nékem váram.

11 Az én kegyelmes Iſtenem engemet elöl-véſzen: az Iſten megadja látnom az én ellenségim *felöl való kivánságom*at.

12 ¶ Ne veſzeſd-el öket *mindeneſtöl*, hogy

‡ 1 *Sám.* 19:11. † *Fell.* 10:11.

hogy el ne felejtkezzék az én népem; hanem a' te hatalmaddal tégyed bujdosókká öket, és alázd-meg öket URam mi paiſunk.

13 Az ö ſzájoknak büne, az ö ajakoknak beſzéde, fogattaſſanak-meg az ö kevélységekben: mert tsak átkot és hazugságot ſzólnak.

14 Eméſzd-meg öket a'*te* busúláſodban, eméſzd-meg, úgy hogy ne legyenek; és tudják-meg hogy az Iſten uralkodik a' Jákób *népe* között mind a' földnek határáig.

15 Kik *hozzám* jönek eſtve, ugatnak mint az ebek; és kerülik a'városſt.

16 Magokat kénſzerítsék eledel kereſni; és mikor meg nem elégíttetnek, *ében* feküdjenek-le.

17 En pedig éneklem a' te hatalmadat, és minden reggel éneklem a' te kegyelmeſségedet: mert nékem váram vóltál, és óltalmam az én nyomorúságomnak napján.

18 Az én óltalmam te nálad vagyon, éneket mondok *néked*: mert az Iſten nékem váram: *ö* az én kegyelmes Iſtenem.

LX. SOLTAR.

Könyörög az Izrael népe jó állapatjáért.

1 Dávidnak jeles Eneke *adatott* az Eneklö-meſternek a'hat húron hegedüléſi tanúságra.

2 Midön ‡ hartzolna a' Méſopotámiai Sirusokkal, és a' Tzobai Siruſokkal: holott Joáb megtért, és megvert tizenkét ezer Edomitákat a'Só-völgyben.

3 ISten †elvetettél vala minket, elſzéleſztettél vala minket, megharagudtál vala, térj-meg mi hozzánk.

4 Megrendítetted vala a'földet, kétfelé válaſztottad vala azt; építsd-meg annak romláſit, mert megindúlt.

5 A' te népednek nehéz dolgokat mútattál vala: itattál vala minket rettegéſnek borával.

6 Adtál a' tégedet félöknek záſzlót, mellyel éljenek az igazságért.

7 Hogy megſzabadúljanak a'te ſzerelmeſid: tarts-meg a'te jóbb-kezeddel, és hallgaſs-meg engemet.

8 * Az Iſten ſzólott az ö Szentséges hajlékjában, örvendezek: eloſztom a' Sikémitáknak örökségeket: és a' Sukkóthnak völgyét elmérem:

† 2 *Sám.* 8:3, 13. † *Fell.* 44:10. * *Al* 108:8.

9 Enyím a'Gileád, és enyím Manaſſé: Efraim az én fejemnek ereje: Júda az én törvény rendelöm.

10 Moáb én moſdó-medentzém, Edomra vetem az én ſarumat: te Páleſtína énnékem örülj.

11 De kitsoda viſzen engemet az erös városokba? kitsoda vezérel engemet Edomig?

12 Avagy nem teé Iſten, ki minket megvetettél vala: és nem mégy vala ki, Iſten, a' mi ſereginkkel?

13 ¶ Légy ſegítségül nékünk a' mi nyomorúságunk után: mert hijába való az emberi ſegítség.

14 Te benned bizván erösen tselekeſzünk: és ö eltapodja a' mi ellenséginket.

LXI. SOLTAR.

Iſtentöl azelött vött ſegítséggel eröfiti hitit a'könyörgésben.

1 Dávid *Sóltára*, *adatott* az Eneklömeſternek a'hegedü mellé.

2 HAllgaſd-meg Iſten az én kiáltáſomat; figyelmezzél az én könyörgéſemre.

3 A'föld határáról kiáltok te hozzád, az én ſzivem keſerüségében: vigy engem nálamnál magasb köſziklára:

4 Mert lettél nékem reménységem, *és* erös torony az ellenség ellen.

5 Lakozom a' te Hajlékodban mind örökké: folyamodom a' te ſzárnyaidnak árnyéka alá.

6 Mert te Iſten meghallgattad az én kivánságimat; *és* a'te nevednek tiſztelöinek megadtad az ö örökségeket.

7 ¶ A'Király életének eſztendeit ſzaporítsd-meg, és az ö eſztendei *legyenek* mint ſok nemzetségnek eſztendei.

8 Lakozzék mind örökké az Iſten elött; kéſzíts kegyelmeſséget és igazságot *mellyek* megörizzék ötet.

9 ¶ Es így éneket mondok a'te nevednek mind örökké, és megtellyesítem az én fogadáſimat minden napon.

LXII. SOLTAR.

Panaßa Dávidnak a' Saul ßolgái ellen.

1 Dávid Sóltára, *adatott* az Eneklömeſternek a'Jédutun mellé.

2 TSak az Iſtenben nyugoſzik az én lelkem: *mert* ö töle vagyon az én ſzabadúláſom.

3 Tsak ö az én köſziklám és az én ſzabadítóm, ö az én óltalmazóm; azért

meg

meg nem mozdúlok felettébb.

4 Meddig gondolkodtok ti mindnyájan a'férfiú ellen, hogy ötet megöljétek, mintegy meghanyatlott falt és megdöjtetett gyepüt?

5 Tanátskoznak tsak arról, mimódon ötet az ö méltóságából leveſsék, gyönyörködnek a'hazugságban: ſzájokkal *nékem* jót mondanak, ſivekben gonoſzt mondanak.

6 *Mindazáltal* tsak az Iſtenben nyugodjál én lelkem; mert ö töle vagyon az én reménységem.

7 Tsak ö az én köſziklám és ſzabadítóm: én felmagaſztalóm, *azért* nem mozdúlok-meg.

8 Az Iſtenben vagyon az én ſzabadúláſom és ditsöségem; az én erös köſziklám, az én óltalmam az Iſtenben vagyon.

9 ¶ Bizzatok ö benne mindenkor ti népek, a'ti ſiveteket töltsétek-ki ö elötte: az Iſten óltalmunk minékünk.

10 Bizony hijába valók az embernek fiai, és hazugok a'Fejedelmeknek fiai: ha mérö ſerpenyöbe vettetnek, a' ſemminél mindnyájan alább valók.

11 Ne bizzatok a'kegyetlenségben, és a'ragadozásban, és ne legyetek hijába valók: gazdagságokba bövelkedök, ne bizzatok azokban.

12 Egyſzer ſzólott az Iſten, kétſzer hallottam ugyan azont, hogy a'hatalmaſság *tsak* az Iſtené.

13 Es tiéd URam a' kegyelmeſség; bizony te ‡megfizetſz mindennek az ö tselekedete ſzerint.

LXIII. SOLTAR.

Az Iſteni ßolgálatban való megjelenhetést kéri Iſtentöl.

1 Dávid Sóltára †mikor vólna a'Júda puſztájában.

2 EN Iſtenem, én Erös *Iſten*em vagy te, jó-reggel kereslek tégedet; az én lelkem ſzomjúhoz tégedet: kivánt tégedet az én teſtem a' puſzta, ſzomjúhozó, és viz nélkül való földön:

3 Hogy a'te hatalmaſságodat és ditsöségedet látnám, a'mint a'ſzent Hajlékban ſzoktalak vala téged látni:

4 (Mert a'te kegyelmeſséged jóbb az életnél) hogy az én ajakim ditsérjenek tégedet.

5 Es úgy áldanálak tégedet az én élemben: *és* a'te nevedben felemelném az én kezeimet:

6 Mint a'kövérséggel úgy bétellyeſedik az én lelkem, mikor víg ajakakkal ditsér tégedet az én ſzám.

7 Mikor megemlekezem te rólad az én ágyamban, és éjjeli vigyázáſimban gondolkodom te felöled.

8 Mert nékem ſegítség vóltál: és a'te ſzárnyaidnak árnyékában örvendezek:

9 ¶ Az én lelkem te hozzád ragaſzkodott, a'te jóbb-kezed örizett engemet.

10 Azok pedig a'kik veſzedelemre kereſik az én lelkemet, a'földnek alsó réſzére mennek.

11 A'ſzablyának kezébe eſnek, *és* a' rókáknak léſznek eledeli.

12 A'Király pedig örvendez az Iſtenben, *és* ditsekedik, valaki eskűſzik ö reája; mert bédugattatik a'hazugság ſzólóknak ſzájok.

LXIV. SOLTAR.

Dávid könyörög ßabadúlásáért:

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *adatott.*

2 HAllgaſd-meg, Iſten, az én panaſzolkodáſomban való ſzómat; az ellenségnek félelmétöl mentsd-meg az én lelkemet.

3 Rejts-el engemet a'gonoſz-akaróknak tanátsok elött, a'hamiſſág tselekedöknek gyülekezetek elött:

4 Mert megélesítették mint a'ſzablyát az ö nyelveket; az ö nyilokat *reám* igazították, az ö keſerü beſzédeket.

5 Hogy lövöldözzék ‡ titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek.

6 Megerösítették magokat a' gonoſzban, ſzólnak arról hogy énnékem tört veſsenek, és azt mondják; Kitsoda látja öket?

7 Tudakoznak álnokságokról; megeméſztetünk azokkal, a'mellyeket nagy álnoksággal találtanak: olly mélységes és elrejtetett annak a'férfiúnak ſzive.

8 ¶ De meglövi az Iſten öket az ö nyilával; és nagy hirtelenséggel megoſtoroztatnak.

9 Es az ö magok nyelvekkel megütköznek ö magokba: és megrettennek mindnyájan a'kik azokat látják.

10 Es meglátják minden emberek és beſzéllik az Iſtennek dolgát, és az ö tselekedetit megértik:

‡ *Fell.* 11:2.

11 Ör-

11 Örvendez az igaz az URban, és bizik ö benne: és ditsekednek mindnyájan az igaz ſzivü emberek.

LXV. SOLTAR.

Lelki és teſti jókért való Iſteni ditséret.

1 Dávidnak éneki ditsérete az Eneklömeſternek *engedtetett.*

2 TEgedet kell nagy tsendeſséggel várnunk, tiéd, Iſten, a'ditséret Sionban; és tenéked adják-meg a'fogadáſt.

3 Ott mégyen te hozzád minden teſt, ki meghallgatod a' könyörgéſt.

4 A'hamiſſágnak beſzédit, mellyek mi rajtunk eröt vöttenek, és a'mi büneinket te tiſztítod-el.

5 Bóldog az a'kit te válaſztaſz és magadhoz fogadſz, hogy lakozzék a'te tornázidban: megelégittetünk a' te Házadnak javaival, a'te Templomodnak ſzent dolgaival.

6 Rettenetes dolgokat ſzólaſz minékünk, a'te igaſságodban, óh mi idveſségünknek Iſtene, e'földnek minden végeinek és a' meſzſze való tengernek reménysége!

7 Ki a'hegyeket megerösíted a'te eröddel, ki hatalommal környülvétettél.

8 Ki megenyhíted a'tengereknek zúgáſokat, és azoknak habjainak zúgáſokat: és a'népeknek háborgáſokat.

9 Es félnek a'te jeleidtöl, valakik a' *földnek* határin lakoznak, és örvendeztetsed azokat a'reggelért és eſtvéért.

10 Meglátogatod e' földet és megöntözöd azt, bövséggel meggazdagítod azt: az Iſtennek folyó-vize tellyes vizekkel; gabonát ſzerzeſz önékiek, mert úgy rendelted a'földet.

11 Annak barázdáit megréſzegíted, megnedvesíted hantjait, a'zápor esökkel meglágyítod azt, annak termését megáldod.

12 Megékesíted az eſztendöt a'te jóvóltoddal, és a'te öſvényid kövérséggel tsepegnek:

13 Tsepegnek a'puſztának aklaira, és a'halmok örömmel vétetnek környül.

14 A' mezök juhokkal megtellyeſednek, és a' völgyek gabonával meggazdagúlnak, örvendeznek, és éneket mondanak.

LXVI. SOLTAR.

Intés az Iſten ditsöségének ditsérésére.

1 Az Eneklö-meſternek *engedtetett* ének *és* Sóltár.

ORvendezzetek az Iſtennek, földnek minden *lakoſi*:

2 Enekeljétek ditsöségét az ö nevének, ditsöítsétek és ditsérjétek ötet:

3 Mondjátok az Iſtennek; Melly tsudálatoſok a'te dolgaid: a'te hatalmaſságodnak nagy vóltáért, a' te ellenségid hazudnak tenéked.

4 E' földnek minden *lakoſi* imádjanak tégedet, és énekeljenek tenéked; énekeljenek a'te nevednek.

5 Jertek-el és láſſátok az Iſtennek dolgait; tsudálatoſok az ö tselekedeti az embernek fiaihoz.

6 A'tengert ‡megſzáraztja, a'folyóvizen †*ßáraz* lábbal mentek-által, ott örvendeztünk ö benne.

7 Uralkodik e'világon hatalmaſságával; az ö ſzemei a'Pogányokat nézik; hogy a'kik engedetlenek, fel ne fuvalkodjanak magokban.

8 Aldjátok népek a'mi Iſtenünket, és zengjen az ö ditséretinek ſzava.

9 Ki megeleveníti a'mi lelkünket, és nem engedi hogy a'mi lábaink eleſſenek.

10 Mert megkésértgettél minket Iſten, megpróbáltál minket *tüzzel*, mint az ezüſt megpróbáltatik.

11 Bévittél minket a' hálóba, megſzorítottad a'mi derekainkat.

12 A' mi fejünkre ültetted az embereket, tüzbe és vizekbe mentünk, mind azáltal vittél minket ſzép kies helyre.

13 ¶ Elmégyek azért a' te Házadba áldozatokkal; megadom tenéked az én fogadáſimat.

14 A'mellyeket az én ajakaim igértek, és mellyröl ſzólt az én ſzám az én nyomorúságomban.

15 Kövér koſoknak égö áldozatival áldozom tenéked jó illattal egybe: áldozom ökrökkel és barmokkal.

16 Jöjjetek-el, halljátok-meg, és megbeſzéllem minden iſtenfélöknek, a'melyleket tselekedett az én lelkemmel:

17 Ö hozzá kiálték az én ſzámmal, és az én nyelvem alatt felmagaſztaltatott:

18 Ha hamiſſágra néztem vólna az én ſivemben, meg nem hallgatott vólna az UR.

19 De bizonyára meghallgata az Iſten, *és* az én könyörgéſemnek beſzédére figyelmezett.

‡ 2 *Mós.* 14:21. † *Iós.* 3:14.

20 Aldott az Iſten, ki nem vetette-meg az én könyörgéſemet, és irgalmaſságát *nem vonta-meg* tölem.

LXVII. SOLTAR.

Iövendölés a'Pogányok elhivattatáſokról.

1 Az Eneklö-meſternek *engedtetett* éneki Ditséret a'hegedü mellé.

2 AZ Iſten könyörüljön rajtunk és áldjon-meg minket, világoſítſa-meg mi hozzánk az ö ortzáját.

3 Hogy megeſmérjék e'földön a'te útadat; minden Pogány népek között a'te ſzabadítáſodat.

4 Tiſztelnek téged a'népek Iſten, tiſztelnek téged minden népek.

5 Örvendnek és vigadnak a'nemzetségek; mert itéled a'népeket igazságban: és a'nemzetſégeket e'földön igazgatod.

6 Tiſztelnek téged a'népek Iſten, tiſztelnek téged minden népek.

7 A'föld megadta az ö gyümöltsét: megáld minket az Iſten, a' mi Iſtenünk.

8 Megáld minket az Iſten; és félik ötet a'földnek minden határi.

LXVIII. SOLTAR.

A'Chriſtus gyözedelme és orſbáglása felett való diadalmi Enek.

1 Dávidnak éneki Ditsérete az Eneklö-meſternek *engedtetett*.

2 MIkoron Iſten ‡ felkél, az ö ellenségi elſzéledtek, és elfutnak az ö gyülölöi az ö ortzája elöl.

3 Mint a'füſt elſzéleſztetik, azonképen elſzéleſzted *öket*: miképen elolvad a'viaſz a'tüz elött, azonképen elveſznek a'hitetlenek az Iſten ortzája elöl.

4 De az igazak örvendeznek és vigadnak az Iſten elött; és örülnek nagy örömmel.

5 ¶ Enekeljetek az Iſtennek, mondjatok ditséretet az ö nevének; magaſztaljátok azt a'ki lakozik kies helyeken, kinek neve Jah, és örvendjetek ö elötte.

6 Az árváknak attyok, és az özvegyeknek örizöjök az Iſten, ki az ö ſzentséges helyében *lakik*.

7 Az Iſten az egyedül valókat megſzaporítja tſeléddel, és kihozza hatalmaſon a'megkötöztetteket: de az engedetlenek lakoznak ſzáraz helyen.

8 Oh Iſten mikor a'te néped elött járnál: mikor a'puſztán járnál.

9 A' †föld reng vala, az egekis tsepegnek vala az Iſtennek jelen vólta miatt; a'Sinai hegyis az Iſtennek, az Izrael Iſtenének elötte.

10 Bövséges esöt adſz vala Iſten a'te örökségedre, és az elfáradtat megújítod vala.

11 A'te juhaid laknak azon, mellyeket kéſzítettél jó-vóltodból a' ſzükölködöért, óh Iſten!

12 Az UR ád vala beſzédre való alkalmatoſságot; és a'ditsérö aſszonyi-állatoknak ſeregek nagy vala ezt *mondván*:

13 A'ſeregeknek Királyai elfutottak, elfutottak: és az ‡otthon ülö aſszonyi-állatok oſztották a'nyereséget.

14 Jóllehet a'kormos fazekak között ültetek, mindazáltal léſztek haſonlatoſok az ezüſttöl tündöklö galambnak ſzárnyához, vagy a'mellynek ſzárnyai haſonlatoſok a'sárga aranyhoz.

15 Mikor a'Mindenható *Iſten* elſzéleſzté a'Királyokat azon *a'földön*, lön akkor fejér mint a'Sálmon *havaſa*.

16 Az Iſten hegye, kövér hegy; ſok halmoknak hegye, kövér hegy.

17 Mit kevélykedtek ti halmos hegyek? ez hegyet kivánta Iſten hogy lakoznék azon, az URis lakozik azon mind örökké.

18 Az Iſten ſzekerei húſz ezerek, ſok ezer Angyalok: az UR *vagyon* azokkal, mint a'Sinai hegyen, *ugy vagyon* az *ö* ſzent hajlékában.

19 Felmenvén †a'magaſságba, foglyoknak ſokságát fogád, ajándékokat vévén *oſztogatál* az embereknek; az engedetlenekis *ide jönek* lakni, URam Iſten.

20 Aldott légyen az UR, mert minden-nap ajándékoz minket a'mi ſzabadító Erös *Iſten*ünk.

21 Az Erös *Iſten* minékünk ſzabadító Erös *Iſten*ünk. és az Uralkodó UR ſzabadit-ki a'halálból.

22 Tsak Iſten rontja-meg az ö ellenséginek fejeket, az ö bünökben ſzüntelen járóknak üſtökös fejeket.

23 Azt mondta vala az UR; *Básánból viſzſza-hozlak, a'tengernek mélységéböl kihozlak.

24 Annakokáért a'te lábadat megvéresíted a'vérben, és a'te ebeidnek nyelveket az ellenségeknek vérekben.

25 Látták a'te járáſidat Iſten, az én Erös *Iſten*emnek járáſit, az én Királyomrólyomnak *ki* a'Szent helyben *vagyon*.

‡4 *Mós.* 10:35. †2 *Mós.* 19:16, 18. ‡*Bir.* 5:24. †*Ef.* 4:8. *4 *Mós.* 21:23.

26 Elöl mennek vala az éneklök, az után a'hegedüsök: középben valának a' doboló leányok, *ezt mondván*.

27 A'Gyülekezetekben áldjátok az Iſtent, az URat *áldjátok ti* Izrael magvából valók.

28 Egyfelöl vagyon a'kis Benjámin ki ö rajtok uralkodik; a'Júdának Fejedelmi, és az ö gyülekezetek: a'Zebulon Fejedelmi és a'Naftali Fejedelmi.

29 Parantsolta a'te Iſtened hogy te erös lennél: Erösítsd-meg Iſten azt a'mit mi közöttünk tselekedtél.

30 A'te Templomodból a'Jérusálemért tenéked a'Királyok ajándékokat ‡ hoznak.

31 Veſzeſd-el a'nyilas ſereget, a'bikáknak ſeregeket mind a'népeknek tulkaikkal egybe, kik ditsekednek a'ſok darab ezüſtökben; veſzesd-el a'Pogányokat, kik gyönyörködnek a'hadakozásban.

32 Eljönek a'Fejedelmek Egyiptomból: Szeretsen orſzág hamar kinyújtja az ö kezeit az Iſtenhez.

33 ¶ E'földnek minden orſzágai énekeljetek az Iſtennek; mondjatok ditséretet az URnak.

34 Ki kezdettöl fogva az egeknek egein ül; ímé *onnét* ſzól nagy keménységes ſzóval.

35 Adjatok ditséretet Iſtennek; kinek ditsösége az Izraelen, és az ö hatalma a'felhökben.

36 Rettenetes vagy Iſten a'te Szentséges hajlékidból; az Izraelnek Erös *Iſtene*, ö ád eröt és hatalmat e'népnek: Aldott *légyen* az Iſten.

LXIX. SOLTAR.

Iövendölés a'Chriſtus ſenvedéséröl a'Dávid ſemélye alatt.

1 Dávid *Sóltára* az Eneklö-meſternek *engedtetett* a'hat húr mellé való énekléſre.

2 TArts-meg engemet Iſten, mert elértenek a'vizek mind az *én* lelkemig.

3 Béeſtem mélységes sárba, holott fel nem állhatok, mélységes vizekre jutottam: és a' viznek habja elfogott engem.

4 Elfáradtam a'kiáltásban, megſzáradott az én torkom, elfogyatkoztak az én ſzemeim várván az én Iſtenemet.

‡2 *Chr.* 32:23. *Al.* 76:12.

5 *Mert* többen vagynak az én fejemnek haj-ſzálinál a'kik engemet oknélkül gyülölnek, erösek a'kik engemet ſzorongatnak, kik nékem ellenségim oknélkül: a'mit én nem ragadoztam-el, akkor meg kell fizetnem.

6 Iſten, te tudod az én balgatagságomat; és az én büneim nyilván vagynak te elötted.

7 Ne ſzégyenüljenek-meg én érettem a'kik tégedet várnak URam Seregeknek: URa ne ſzégyenüljenek-meg én miattam a'kik tégedet kereſnek, Izraelnek Iſtene.

8 Mert te éretted terheltetem gyalázattal, *és* a'gyalázat béfedezte az én ortzámat.

9 Az én atyámfiai elött idegenné löttem, és az én anyámnak fiai elött jövevénnyé:

10 Mert a'te Házadhoz való buzgó ‡ ſzeretet megemésztt engemet: és azoknak gyalázatjok kik téged gyaláznak, én reám eſtenek.

11 Mikor ſirva *gyötröm* böjtöléſſel az én lelkemet, azis gzalázatomra vagyon nékem.

12 Mikor az én ruhám helyébe sákba öltözöm, önékiek akkor példa-beſzéd vagyok.

13 A'kik a'kapuban ülnek, én rólam ſzólnak: és a'lakodalomban én rólam †énekelnek.

14 ¶ En annakokáért tenéked így könyörgök URam: A'te jó-vóltodnak *megjelentetésének* ideje vagyon; Iſten a' te irgalmaſságodnak ſokságában hallgaſsmeg engemet, a'te ſzabadítáſod *felöl való igéret*nek igaſságában.

15 Szabadíts-meg engemet a'sárból, hogy el ne borúljak; *hanem inkább* ſzabadúljak-meg az én ellenségimtöl, és a'vizeknek örvényitöl.

16 Hogy el ne boritſon engemet a' vizeknek habja, és el ne nyeljen engemet az örvény; és a'veremnek ſzája ne dugattaſsék-bé én reám.

17 Hallgaſs-meg engemet URam: mert jó a'te kegyelmeſséged; a'te irgalmaſságidnak ſokságok ſzerint tekints én reám.

18 Es ne rejtsd-el ortzádat a'te ſzolgádtól: mert nagy ſzorongattatáſom vagyon nékem; Sieſs, hallgaſs-meg engemet.

‡*Ián.* 2:17. *Róm.* 15:3. †*Iób.* 30:9.

19 Légy mellette az én lelkemnek, és ſzabadítsd-meg azt: az én ellenségimért ſzabadíts-meg engemet.

20 ¶ Te tudod az én gyalázatomat, az én ſzégyen-valláſomat, és ſzidalmamat: te elötted vagynak minden én ellenségim.

21 A' ‡gyalázat az én ſzivemet megalázta, annyira hogy megnyomorodtam: és várom vala, ha valaki én velem együtt bánkodnék, de †ſenki nem vala; és ha valaki megvigaſztalna, de nem találék ſenkit:

22 Söt inkább az én eledelem helyébe *mérget adnak vala; és az én ſomjúſágomban engem etzettel itatnak vala.

23 Légyen az ö *aſztalok ö elöttök tör gyanánt; és az jó ſzerentséjek háló gyanánt.

24 Setétüljenek-meg az ö ſzemeik hogy ne láſsanak: és az ö derekokat tegyed erötelenné mindenkor.

25 Ontsd-ki a'te haragodat ö reájok: és a'te haragodnak busúláſa vegye öket környül.

26 Légyen az ö ˅palotájok puſzta; és az ö hajlékokban ne légyen lakos:

27 Mert a'kit te ‡megvertél, azt háborgatták, és a'te töled megſebeſittetteknek nyavalyájokról beſzéllenek.

28 Az ö hamiſságokat ſokasítsd-meg, és a'te igaſſágodra ne juſſanak.

29 Törölteſſenek-ki az élöknek könyvökből, és az igazak közzé ne irattaſſanak.

30 ¶ En ſzegény és nyomorúlt vagyok; de a'te ſzabadításod, Iſten, engemet felmagaſztal.

31 Ditsérem az Iſtennek nevét énekkel, és ötet ditsérettel felmagaſztalom.

32 Es kedvesb léſzen ez az UR elött az ökörnél; és tuloknál, mellynek ſzarvai és körmei vagynak.

33 Látják ezt a'nyomorúltak, és örvendeznek a'kik kereſik az Iſtent: és él a'ti ſzivetek.

34 Mert meghallgatja a'ſzegényeket az UR, és az ö foglyait nem veti-meg.

35 Ditsérjék ötet az egek és a'föld; a' tengerek és valami azokban vagyon.

36 Mert az Iſten megtartja a'Siont, és megépiti a'Júdának városit; és ott lakoznak, és örökségül birják azt:

37 Es az ö ſzolgáinak maradékaik örökſégül birják azt, és a'kik ſzeretik az ö nevét, laknak abban.

LXX. SOLTAR.

E'Sóltár egyez a' XL. Sóltárnak végével.

1 Emlekezetre való *Sóltára* Dávidnak, melly *engedtetett* az Eneklö-meſternek.

2 ISten, az én ſzabadíttatáſomra *jövel*; URam, az én ſegítſégemre ſieſs.

3 Szégyenüljenek ‡és pirúljanak-meg a'kik kereſik az én életemet: hátra térüljenek és gyaláztaſsanak-meg, kik gyönyörködnek az én nyomorúságomba.

4 Hátra térüljenek megſzégyenülvén nagy hamarsággal, kik azt mondják *én felölem*; Hehé! Hehé!

5 Örüljenek és örvendezzenek te benned mindenek kik kereſnek tégedet, és ezt mondják ſzüntelen: Magaſztaltaſsék-fel az Iſten, kik ſzeretik a'te ſzabadításodat.

6 En pedig ſzegény és nyomorúlt vagyok; Iſten ſieſs én hozzám; én ſegedelmem és ſzabadítóm vagy te, URam, ne késedelmezzél.

LXXI. SOLTAR.

Dávid ſzabadúlásért könyörög.

1 TE benned bizom †URam, neſzégyenüljek-meg ſoha.

2 A'te igazságod ſzerint mentsmeg és ſzabadíts-meg engemet: hajtsd én hozzám a'te füledet, és tarts-meg engemet,

3 Légy nékem *erös* köſziklám mellyhez folyamodjam; parantsolatot adtál az én megtartatáſom felöl, mert én köſziklám és én eröſségem vagy.

4 En Iſtenem ſzabadíts-meg engemet a' gonoſz embernek kezéből; a'hamiſnak és kegyetlennek kezéből.

5 Mert te vagy az én váráſom URam Iſten, én bizodalmom gyermekségemtöl fogva.

6 Te töled tápláltattam az *én anyámnak* méhétöl fogva, az én anyámnak méhéből te vontál-ki engemet: te felöled vagyon az én ditséretem ſzüntelen.

7 Mintegy tsudájokká löttem ſokaknak: de te vagy én erös bizodalmom.

8 Megtellyeſedik az én ſzám a'te ditséreteddel, *és* minden napon a'te ditsöségeddel.

9 Ne

‡*Mát.* 27:39. †*Mát.* 27:34. **Márk.* 15:23. *Ián.* 19:29. **Rom.* 11:9. ˅*Tsel.* 1:20. ‡*Eſa.* 53:4. *Mát.* 26:31.

‡*Fell.* 35:4,26. *Al.* 71:13. †*Fell.* 31:2,3.

9 Ne veſs-el engemet az én vénségemnek idején: mikor elfogy az én eröm, ne hagyj-el engemet:

10 Mert ſzóltak az én ellenségim én felölem, és a'kik az én életem után leſelkednek, együtt tanátskoznak.

11 Mondván: Az Iſten elhagyta ötet; Kergeſsétek és fogjátok-meg ötet, mert nintsen ki megſzabadítaná.

12 Iſten! ne távozzál-el én tölem; En Iſtenem, ſieſs az én ſegitségemre.

13 Szégyenüljenek-meg, és fogyatkozzanak-el az én életemnek ellenségi; boríttaſsanak-bé gyalázattal és ſzégyennel a'kik nékem gonoſzt akarnak.

14 En pedig ſzüntelen reménlek; és minden te ditséretedet hirdetem még.

15 Az én ſzám beſzélli a'te igazságodat, *és* minden-nap a'te ſzabadításodat, jóllehet annak ſzámát nem tudom.

16 Bátorsággal járok az UR Iſtennek hatalmaſságában *bízván*; megemlekezem tsak a'te igaſságodról.

17 Iſten tanítottál engem az én gyermekségemtöl fogva; és mind e'mai napig hirdetem a'te tsuda dolgaidat.

18 Annakokáért vénségemigis és az én megöſzüléſemig, Iſten, ne hagyj-el engemet, míglen hirdeſſem a'te karodat e'nemzetségnek, és minden következendö *nemzetség*nek a'te erödet.

19 A'te igazságod, Iſten, felmagaſztaltatott: mert nagyságos dolgokat tselekedtél; Iſten, kitsoda hozzád haſonló?

20 Mert minekutánna ſok és gonoſz nyomorúságokat kóſtoltattál-meg én velem, iſmét megelevenítettél engemet, és a'földnek mélységéből iſmét felhoztál engemet.

21 Megſokasítottad az én nagyságomat; és hozzám fordúlván megvigaſztaltál engemet.

22 Annakokáért énis tiſztellek tégedet, és a'te igazságodat éneklö ſzerſzámokkal, én Iſtenem: és éneklek néked hegedüvel, óh Izraelnek szent *Iſtene*.

23 Orvendeznek az én ajakaim mikor néked éneklek, és az én lelkemis, mellyet megſzabadítottál.

24 Az én nyelvemis minden napon hirdeti a'te igazságodat: mert megſzégyenültek, és gyalázattal illettettek a'kik nékem gonoſzt akarnak.

LXXII. SOLTAR.

Iövendölés a' Christus orſzágáról, a' Salamon ſzemélyének példázatjában.

1 Salamonnak.

ISten, a'te itéletidet adjad a'Királynak: és a'te igazságodat a'Király fiának:

2 Hogy itélje a'te népedet igazságban, és a'te ſzegényidet itéletben.

3 A'hegyek ‡hoznak békeſséget a'népnek: és a'halmok igazságot.

4 ¶ Megitéli a'népnek ſzegényit, és megſzabadítja a'ſzükölködönek fiait, és megrontja a'nyomorgatót.

5 Félnek tégedet, míg a'Nap és a' Hóld léſznek, mind örökké.

6 Leſzáll mintegy esö a'megkaſzáltt mezöre, és mint a'föld öntözö záporok.

7 Virágozik ö idejében az igaz; és a'békeſséghez ſoksága *léſzen* míg a'Hóld nem léſzen:

8 Es uralkodik egyik tengertöl fogva a'máſik tengerig, és az *Eufrátes* folyovíztöl †fogva a'földnek határáig.

9 Ö elötte artzal leborúlnak kik a' puſztában vagynak; és az ö ellenségi a' port nyalják.

10 A'tengernek és ſzigeteknek Királyai ajándékot hoznak; Sébának és Schébának Királyai *ajándékot hoznak:

11 Es artzal leborúlnak ö elötte minden Királyok; minden Pogány népek ſzolgálnak önéki.

12 Mert megſzabadította a'kiáltó ſzükölködöt, és a'ſzegényt a'kinek nem vala ſegítöje:

13 Kedvez a'ſzegénynek és a'ſzükölködönek; és a'ſzükölködöknek életeket megtartja;

14 A'tsalárdságtól és erőſzak-tételtöl megſzabadítja azoknak lelkeket: és az ö vérek drága az ö ſzemei elött.

15 Es él, és adattatik önéki Sébabéli arany; és imádkoznak ö érette mindenkor, és minden napon áldják.

16 Léſznek gabona kévék a'földön; a'hegyeknek tetején, akképen megindúl annak gyümöltse mint a'Libanus, és virágoznak a'lakoſok mint a'földnek füve.

17 Léſzen az ö neve mind örökké, míg a'Nap léſzen az ö neve nevekedik, és megáldatnak ö benne minden népek, és magſztalják ötet.

‡1 *Kir.* 4:24, 25. †1 *Kir.* 4:21. *1 *Kir.* 4:28.

18 Aldott az UR Iſten, az Izraelnek Iſtene; ki tsuda dolgokat tselekeſzik egyedül.

19 Es áldott *légyen* az ö ditsöséges neve mind örökké; és tellyeſedjék-bé az ö ditsöségével az egéſz föld: Amen, Amen.

20 Dávidnak az Iſai fiának könyörgéſinek vége.

LXXIII. SOLTAR.

Vigaſztalás a'hitetleneknek ſerentsés állapatjok ellen.

1 Asáf Sóltára.

BIzony jó Izraelnek az Iſten, azoknak a'kik tiſzta ſzivüek.

2 De a'mi én reám néz, tsaknem meghanyatlottak az én lábaim; és kitsíny hija hogy az én lábaim el nem iſzamodának.

3 Mikor irégykedném a'kevélyekre, és a'gonoſzoknak jó ſzerentséjeket látnám.

4 Mert nintsenek a'halálnak köteleiben, és az ö erejek állandó.

5 Az embereknek nyomorúságokban nintsen réſzek, és az emberekkel *együtt* nem nyomorgattatnak.

6 Azokáért mintegy arany lántz megkörnyékezte öket a'kevélység, béborította öket a'kegyetlenség, mintegy ruha.

7 A'kövérségnek miatta kün ülnek az ö ſzemeik, az ö elméjeknek gondolatját meggyözik.

8 Kevélyek és ſzólnak álnokságot; boſzúságot ſzólnak nagy kevélységgel.

9 Az égre tátották ſzájokat, és az ö nyelvek eljárja a'földet.

10 Annakokáért erre fordúl az ö népe, mivelhogy tellyes *pohár* viz vagyon kezekben.

11 Hogy ezt mondják: Mimódon tudhatná-meg *ezt* az Erös *Iſten*? és avagy vagyoné a'magaſságban értelem?

12 Imé e'gonoſz emberek, melly nagy ſzerentsésen nevelik erejeket e'világon.

13 Bizony hijába tartottam én tiſztán az én ſzivemet: és hijába moſtam ártatlanságban az én kezeimet.

14 Mert minden nap nyomorgattatom, és minden reggel oſtoroztatom.

15 ¶ Ha azt mondándom; Illyen módon ſzólok; Imé ez a'te fiaidnak nemzetségek: hitetlen léſzek.

16 Annakokáért gondolkodom vala *ſorgalmatoſon* hogy ezt megtudhatnám, de az nehéz dolog*nak láttaték* énnékem.

17 Mígnem bémenék az Erös *Iſten*nek ſzentséges helyeibe, és megértém azoknak végeket.

18 Bizony igen ſikon helyheztetted öket; és öket nyakra-före vetetted.

19 Mimódon puſztúltanak-el egy ſzempillantásban? megſzüntek, megeméſztettek a'rettegéſtöl.

20 Mint az álom, minekutánna felſerken *az ember*: URam, mikor felſerkented öket, az ö gondolatjokat utálatoſsá téſzed.

21 De az én ſzivem háborog vala, és az én veſéimben öſztönöztetem vala.

22 Es én balgatag vóltam, és értelem nélkül való: oktalan állat vóltam te elötted.

23 Mindazáltal én mindenkor te melletted *vóltam*: mert az én jóbb-kezemet tartottad.

24 A'te tanátsoddal igazgatſz engemet, hogy azután a'ditsöségbe fogadj-bé engemet.

25 Kitsoda *vólna* nékem mennyekben *te náladnál több*? és te náladnál egyébben nem gyönyörködöm e'földön.

26 Elfogyatkozott az én teſtem és az én ſzivem; az én ſzivemnek köſziklája, és én örökségem te vagy, Iſten, mind örökké.

27 Mert ímé a'kik te töled eltávoznak elveſznek, elveſzted mind azokat, a'kik te töled elhajolnak.

28 A'mi én reám néz, Iſtenhez közelgetnem énnékem felette igen jó: Az UR Iſtenben helyheztettem reménységemet, hogy hirdeſſem minden tselekedetit.

LXXIV. SOLTAR.

Az Iſten Házának puſztúlásáról panaſzolkodván, Iſten boſſzúállását kéri.

1 Tanító *Eneke* Asáfnak.

MIért vetettél-el, Iſten, *minket* mindeneſtöl fogva? *és miért* füſtölög a'te haragod a'te mezödnek juhai ellen?

2 Emlekezzél-meg a'te Gyülekezetedröl, mellyet régen ſzerzettél, és mellyet megváltottál; a'te örökségednek réſzéröl, a'Sion hegyéröl mellyen lakozol.

3 Emeld-fel a'te lábaidat az örök puſztúlásokra, *mert* az ellenség mindeneket elpuſztított a'te Szentséges helyedben.

4 Ordítottak a'te ellenségid a'te Templomodnak közepette, és ott helyheztették az ö jegyeket jelenségül.

5 *Azok közzül mindenik* Fö-embernek itéltetett, a'mint felemeli vala az ö fejſzéjét az *erdönek* sürü fáira.

6 Moſtis annak faragott köveit egyaránt fejſzékkel és pörölyökkel rontják.

7 Tüzet vetettek a'te Szentſéges hélyeidre, a'földre tapodván megferteztették a'te nevednek Hajlékát.

8 Ezt mondották az ö ſzivekben: Veſsünk sákmányt bennek, egyetemben meggyújtották e'földön az Erös *Iſten*nek minden Hajlékait.

9 A'mi jeleinket nem látjuk; nintsen immár Próféta; és nintsen mi közöttünk a'ki megtudhatná meddig *léſznek e' nyomorúságok.*

10 Meddig ſzidalmaz, óh Iſten! az ellenség? avagy mind örökké boſzúsággal illetié az ellenség a'te nevedet?

11 Miért fordítod-el a'te kezedet? és *miért* nem nyújtod-ki a'te jóbb-kezedet a'te kebeledböl?

12 ¶ Mindazáltal az Iſten én Királyom, ki eleitöl fogva e'földön ſzabadúláſokat mivelt.

13 Te válaſztottad ketté a' ‡ tengert a' te eröddel, megrontottad a'nagy tzethalaknak fejeket a'vizekben.

14 Te rontottad-meg a'Léviátánnak fejét, és adtad azt eledelül a'puſztában *lakozó* népnek.

15 Te hasítottad-meg † a'forráſt * és a'patakot, te ſzáraztottad-meg a'ſebes folyóvizeket.

16 Tiéd a'nap; az éjtſzakais tiéd: te formáltad a'világoſságot és a'Napot.

17 Te rendelted a'földnek minden határit: a'nyárat és a'telet te formáltad.

18 ¶ Emlekezzél-meg erröl, hogy az ellenség ſzidalmazta az URat, és a' bolond nép boſzſzontotta a'te nevedet.

19 Ne adjad a'fene vadnak a'te gerlitzédnek lelkét: a'te ſzegényidnek gyülekezetiröl ne felejtkezzél-el mindeneſtöl fogva.

20 Tekínts a'Szövetségre: mert bétöltenek a'földnek ſetét helyei kegyetlenségnek hajlékival.

21 A'ki megrontatott, ne térjen-el te elöled ſzégyen-valláſſal: a'nyomorúlt és ſzükölködö ditsérje a'te nevedet.

‡ 2 *Mós.* 14:21. † 2 *Mós* 17:5, 6. 4 *Mós.* 20:11.

22 Kelj-fel Iſten, *és* forgaſd a' te igyedet; emlekezzél-meg a' te gyalázatodról, *mellyel tégedet* minden nap *illet* a'bolond.

23 Ne felejtkezzél-el a'te ellenségidnek ſzavokról; a'te ellened támadóknak háborgáſokról melly ſzüntelen nevekedik.

LXXV. SOLTAR.

Fogadáſt tészen Dávid jól regnálásáról.

1 Az Eneklö-meſternek *engedtetett* Sóltára *és* Eneke Asáfnak, *illy értelmü*: Ne veſzesd-el.

2 TIſztelünk téged Iſten, tiſztelünk: mert a'te nevednek közel való vóltát hirdetik a'te tsuda dolgaid.

3 Minekutánna a'*nékem rendeltetett* Gyülekezetet mellém vejéndem, én igazán itélek.

4 A'föld és annak minden lakoſi megmozdúltanak: én megerösítem annak oſzlopit:

5 A'kérkedékenyeknek azt mondom; Ne kérkedjetek; és a' gonoſzoknak: Ne emeljetek ſzarvat.

6 Ne emeljétek magasan a'ti ſzarvatokat, ne ſzóljatok megkeményedett nyakkal.

7 Mert nem Naptámadattól; ſem Napnyugattól, ſem a'puſztától *vagyon* a'felmagaſztaltatás:

8 Mert az Iſten *igazgató* ‡ biró: ki egyet megaláz, máſt felmagaſztal.

9 Mert az URnak kezében pohár vagyon és zavaros bor. és tellyes itallal, mellyet abból tölt-ki, mellynek a'ſeprejétis megiſzſzák és ugyan kiſzopják, a' földön lakozó minden latrok.

10 En pedig hirdetem mind örökké, *és* éneket mondok a'Jákób Iſtenének.

11 Es a'gonoſzoknak minden ſzarvaikat lerontom: az igaznak pedig ſzarvaik felmagaſztaltatnak.

LXXVI. SOLTAR.

Az Iſten kegyelmeſségét és igaſságát hirdeti.

1 Az Eneklö-meſternek a'hegedün való énekléſre; Sóltára *és* Eneke Aſáfnak.

2 ESmértetik az Iſten Júdában, Izraelben nagy az ö neve.

3 Kinek hajléka vagyon Sálemben, és lakó-helye Sionban.

4 Ott eltörte a'nyilakat, kéziveket, paiſt, ſzablyát, és a'hadat.

‡ *Dán.* 5:21.

5 Ekesb vagy te és tsudálatosb a'kóborlóknak hegyeinél.

6 Megfoztattak az erös ſivüek, elaluttanak: és az erös férfiaknak kezeiknek ſemmi erejek nem vólt.

7 A'te hatalmas beſzéded miatt, óh Jákóbnak Iſtene, elſzenderedett mind a' ſzekér mind a'ló.

8 Te, te *mondom* rettenntes *vagy*: és kitsoda állhat-meg a'te ortzád elött mikor megharagſzol?

9 A'mennyböl jelentetted-ki a'te itéletedet: a'föld megrettent, és hallgatott.

10 Mikor az Iſten felkelne az itéletre, hogy megſzabadítaná a'földnek minden nyomorúltit.

11 Az embereknek hévſége tiſztel tégedet, és azoknak hévségektöl a'kik megmaradnak, *azokat* környülvéſzed.

12 Tegyetek fogadáſokat, és adjátokmeg azokat a'ti URatoknak Iſtenteknek; mindnyáján kik ö környüle vagynak, vigyenek ajándékokat a'Retteneteſnek.

13 Ki a'Fejedelmeknek lelkeket elvéſzi, és rettenetes a'földnek Királyainak.

LXXVII. SOLTAR.

A' ßomorú gondolatokat az Iſten tsuda dolgainak emlekezetivel oßlatja-el.

1 Az Eneklö-meſternek *engedtetett* a' Jédutunhoz: Asáf Sóltára.

2 AZ én ſzómmal az Iſtenhez kiáltottam: az én ſzómmal az Iſtenhez *kiáltottam* és meghallgata engemet.

3 ¶ Az én nyomorúságomnak napján az URat megkeresém: az én kezemet éjjel kiterjeſztettem és el nem fáradott; mikor az én lelkem vigaſztaláſt nem akarna bévenni.

4 Megemlekezem Iſtenröl mikor háborgok: gondolkodom, mikor az én lelkemnek ſzomorúsága vagyon:

5 Az én ſzemöldökimet megtartóztattad; megháborodtam vala, annyira hogy nem ſzólhatnék.

6 Gondolkodni kezdék a' régi napokról, és az *elmúlt* idöknek eſztendeiröl.

7 Megemlekezém az én énekimröl; éjtſzaka az én ſivemben gondolkodom vala, és az én lelkem tudakozik vala, mondván:

8 Avagy mind örökké elvetneé az UR? és nem lenneé többé jó-akaró?

9 Avagy elfogyotté mindeneſtöl az ö kegyelmeſsége? vagy megſzünneké az ö igéreti nemzetségröl nemzetségre?

10 Avagy elfelejtkezzéké a'kegyelmeſségröl az Erös *Iſten*? avagy az ö haragjában megtarthatnáé irgalmaſságit?

11 ¶ Azután mondék: Ez az én nyavalyám: de *ezeket* elváltoztathatja a'Magaſságos *Iſten*nek jóbb-keze.

12 Megemlekezém az URnak tselekedeteiröl; söt megemlekezém a'te eleitöl fogva való tsudálatos dolgaidról:

13 Es gondolkodám minden te tselekedetedröl; és ſzólok vala a'te dolgaidról:

14 Oh Iſten, a'te útad ſzentséges; kitsoda ollyan nagy Erös *Iſten* mint az Iſten?

15 Te Erös *Iſten* tselekeſzel tsuda dolgokat: a'népeknek megjelentetted a'te hatalmaſságodat.

16 Megſzabadítottad a'te népedet hatalmad által; a'Jákóbnak és Jóſefnek fiait.

17 Látának a'vizek ‡ tégedet, Iſten, látának tégedet a'vizek, és megfélemlének: a'mélységekis megindúlának.

18 A'vizeket megáraſztták a'felhök: megzendülének az egek: és a'te nyilaid ſzéllel-futkoſtak.

19 A'te menydörgéſednek ſzava az égben: a'te villámáſid megvilágosították e'földet: megrendült és megindúlt a'föld.

20 A'tengeren vólt a'te útad, és a' te öſvényed a'nagy ſzéles vizeken; és a' te nyomodat nem eſmérték-meg.

21 A'te népedet mint a'juhokat hordoztad, Móſeſnek és Aronnak kezek által.

LXXVIII. SOLTAR.

Elößámlálaſa Iſtennek az Izrael népéhez való ſokféle jótéteményinek és oſtorinak.

1 Asáf tanító *Sóltára.*

HAllgaſſad én népem az én törvényemet; hajtsátok a' ti füleiteket az én ſzámnak beſzédire.

2 Megnyitom az én † ſzámat bölts beſzédek által: nagy bövséggel ſzólok a'régi titkos dolgokról.

3 A'mellyeket hallottunk és tudunk; és mellyeket a'mi atyáink beſzéllettek minékünk.

4 Nem titkoljuk-el azokat azoknak fiai-

‡ 2 *Mós.* 14:21. † *Fell.* 49:5.

ſiaitól és maradékitól, beſzéllvén az URnak ditséretit, és az ö erejét, és az ö tsuda dolgait mellyeket tselekedett.

5 Es bizonyságot állatott *maga felöl* a' Jákób nemzete között, és törvényt adott az Izraelben; melleyeket ‡ parantsolt a'mi atyáinknak hogy azokat megjelentsék az ö fiaiknak:

6 Hogy megtudják azokat az ö utánnok valók, és a'melly fiak ſziületnek, felkelvén beſzélljék azokat az ö fiaiknak:

7 Hogy az Iſtenben veſsék az ö reménységeket, és el ne felejtkezzenek az Erös *Iſten*nek dolgairól, hanem az ö parantsolatit megtartsák.

8 Es ne legyenek ollyanak mint az ö eleik, vakmerö és rugódozó nemzetség: olly nemzetség melly nem kéſzítette-el ſivét, és mellynek lelke nem vólt az Erös *Iſten*hez tökélletes.

9 Az Efraimnak † fegyveres fiai kik kézíveſek valának; hátat *adtak az ütközetnek napján.

10 Nem *örizték-meg az Iſtennek ſzövetségét, és az ö törvényében nem akartak járni:

11 Es elfelejtkezének az ö dolgairól, és az ö tsudáiról mellyeket mútatott vala nékik.

12 ¶ Az ö attyaik elött tsuda dolgokat tselekedett Egyiptomnak földében, a'Soán mezején.

13 A'tengert ˅ két-felé válaſztotta és által-vitte öket, és rakásba állatá a' vizeket:

14 Es hordozta öket nappal ‡ felhö által: és minden éjtszaka tüznek világoſsága által.

15 Meghasította a' † köſziklákat a'puſztában: és inniok adott nékiek mintegy mélységes vizekböl, bövségeſen,

16 Es vizet hozott a'köſziklából, és azt mivelte hogy a' vizek kijönének mint a'folyóvizek.

17 Mindazáltal mégis vétkezének ö ellene, hogy megharagítanák a'Magaſſágos *Iſten*t a'puſztában.

18 Es megkésérték az Erös *Iſten*t az ö ſivekben, hogy kérnének eledelt az ö kivánságok ſzerint;

19 Es *ſzólának Iſten ellen 's mon-

‡ 5 *Mós.* 4:9. † 2 *Kir.* 17. *Hós.* 10:14. *Am.* 7:17. *2 *Kir.* 17:7. ˅ 2 *Mós.* 14:21. *és* 15:8. ‡ 2 *Mós.* 13:22. † 2 *Mós.* 17:6. *4 *Mós.* 11:1, 4.

dának: Avagy kéſzítheté az Erös *Iſten* aſztalt e'puſztában?

20 Imé a'köſziklát ‡ megſújtá, és vizek jövének-ki és patakok áradának *belöle*; Vallyon adhaté kenyeretis? avagy kéſzítheté húſt az ö népének?

21 Annakokáért † meghallá az UR és megharaguvék, és tüz gerjede-fel a'Jákób ellen, és harag gerjede-fel Izrael ellen.

22 Mert nem biztak az Iſtenben, és nem vetették reménységeket az ö ſzabadításában:

23 Jóllehet parantsolt vala ott fen a'felhöknek, és az égnek kapuit megnyitotta vala.

24 Es adott vala nékik *Mannát ételekre: és mennyei kenyeret adott valanékiek.

25 Az Angyalok kenyerét ötték, és eledelt adott vala nékiek bövséggel.

26 Elhozá *a'Napkeleti ſzelet mennyböl, és elhozá az ö erejének általa a' Déli ſzelet.

27 Es húſt ada nékiek mint a'port; és madarakat mint a'tenger fövenyét.

28 Leſzállítván azokat az ö táborok közepire; és az ö sátoraiknak környüle.

29 Evének azért és igen megelégedének, és az ö kivánságokat bétölték:

30 Az ö kivánságoktól még el nem távoztak vala: még az étel az ö ſzájokban vala.

31 Mikor az Iſten ˅ haragja felgerjede ö ellenek, és a'kövérek közzül ſokakat megöle; és az Izraelnek válaſztottit levágá.

32 Mind ezeknek felette mégis ‡ vétkezének és nem hivének az ö tsuda dolgainak.

33 Annakokáért megeméſzté az ö napjaikat hijába valóságban, és az ö eſztendeiket félelemben.

34 Mikor öket öli vala; azonnal megkereſik vala ötet, és megtérnek vala, és jo reggel megkereſik vala az Erös *Iſten*t.

35 Es megemlekeznek vala hogy Iſten vólna az ö várok, és a'Magaſságos Erös *Iſten* az ö ſzabadítójok.

36 Es hizelkedének az ö ſzájokkal, és az ö nyelvekkel hazudának néki.

37 Az ö ſivek pedig nem vala tökélletes ö hozzá, és nem vóltak igazak az ö ſzövetségében;

‡ 2 *Mós:* 17:6. † 4 *Mós.* 11:1 *2 *Mós.* 16:14. *4 *Mós.* 11:31. ˅ 4 *Mós.* 11:33. 1 *Kór.* 10:5. ‡ 4 *Mós.* 14. *és* 16.

38 Ö mindazáltal irgalmas és kegyelmes vala az ö bünöknek; és nem veſztél *öket*; és az ö haragját ſokſzor elforditja vala, és nem gerjeſzti vala fel mindeneſtöl az ö busúlását.

39 Hanem megemlekezék arról; hogy teſt vólnának ök, és ollyanok, mint az elmúló és meg nem térö ‡ſzél.

40 Mennyiſzer †haragították-meg ötet a' puſztában? keſerüséggel illették ötet a'puſztában?

41 És megtértenek, és késértették az Erös Iſtent és az Izrael Szentének bizonyos határt vetettek.

42 Nem emlekeztek-meg az ö kezéröl, ſem a'napról mellyen megſzabadította öket a'nyomorgatótól:

43 Mikor Egyiptomban helyhezteté az ö jeleit: és az ö tsuda dolgait a'Soán mezején.

44 Es *vérré változtatá az ö folyóvizeiket, és az ö patakjaikat hogy ne ihatnának:

45 Botsáta reájok ſokféle *oktalan állatokat, mellyek megemésztének öket, és ˅békákat, mellyek elveſztenék öket:

46 Es a' ‡tserebogárnak adá az ö földök gyümöltsét, és az ö munkájokat a'sáskának:

47 Es az ö ſzölejeket †köesövél elveré, és az ö fige-fáikat villámáſokkal:

48 Es adta az ö barmokat köesönek, és az ö oktalan állatikat tüzes köveknek:

49 Botsátá ö reájok az ö haragjának busúlását, felgerjedett haragot és ſzorongatáſt; botsáta rájok gonoſz Angyalokat:

50 Utat tsinált az ö haragjának: és nem tartotta-meg a' haláltól az ö életeket; és az ö oktalan állatokat adá a'döghalál alá:

51 Es megöle minden *elsö ſzülöttet Egyiptomban, az ö erejeknek elsö ſengéjét, a'Chám *maradéki*nak sátoraiban.

52 Es kihozá *mint a'juhokat az ö népét: és hordozá öket mint a' nyájat a'puſztában.

53 Es kihozá öket nagy bátorsággal, hogy ne félnének, és az ö ellenségeket ˅elborítá a'tenger.

54 Es bévivé öket az ö ſzent ‡határába, a'hegyre mellyet ſzerzett az ö jóbb-keze el.

55 Es kiüzé ö elölök a' pogányokat, és ‡ſorſſal eloſztá nékik az örökséget: és lakoztatá azoknak hajlékokban az Izrael nemzetségét.

56 Es †megkésérték 's megharagíták a'Magaſſágos Iſtent, és az ö bizonyságit nem örizék-meg.

57 Es elfordúlának és hitetlenül tselekedének, miképen az ö attyaik; hátrafordúltak mint a'hitván *kézív.

58 Haragra indították ötet az ö magas óltáraik által, és az ö faragott bálványaik által boſzſzontották ötet.

59 Meghallá az Iſten és felgerjede: és az Izraelt felette igen megutálá:

60 Es elhagyá a' Silónak Hajlékát, a'sátort mellyet helyheztetett vala az emberek között:

61 Es fogságba *adá az ö erejét, és az ö ditsöségét az ellenségnek kezébe:

62 Es fegyver alá rekeſzté az ö népét; és az ö örökſége ellen felgerjede.

63 Az ö ifjait a'tüz eméſzté meg, és az ö leányai nem tiſzteltettek.

64 Az ö Papjai ˅fegyver miatt elhúllottak; és az ö özvegyei nem ſirtanak

65 Es felſerkene az UR mintegy álomból, és mint az erös, ki a'bor után kiált;

66 Es megveré az ö ellenségit ‡hátúl: örök ſzidalmat vete reájok.

67 Azután megutálá a' Jóſef sátorát, és az Efraim nemzetségét nem válaſztotta.

68 Hanem válaſztotta a' Júda †nemzetét, a'Sion hegyet mellyet ſzeret;

69 Es épité az ö Templomát mintegy várat; mint a'földet mellyet fundált hogy örökké álljon.

70 Es *válaſztá Dávidot az ö ſzolgáját, és elvövé ötet a'juhok aklaiból;

71 A' ſzoptatós juhok mellöl voná-el ötet, *hogy a'Jákóbot az ö népét legeltetné, és az Izraelt az ö örökségét.

72 Es ö azokat az ö lelkének tökélleteſſége ſzerint, és az ö kezeinek okoſſága ſzerint vezérlette.

LXXIX. SOLTAR.

A'nyomorúsággal megterheltetett Anyaſzentegyháznak panaſzolkodáſa.

1 Sól-

‡4 *Mós.* 23. *Ios.* 12. †*Bir.* 1, 2, 3. * *Hós.* 7:6. *1 *Sám.* 4:10, 11. ˅1 *Sám.* 4:17. ‡1 *Sám* 5:6. †2 *Sám.* 7. *1 *Sám.* 16:11. *2 *Sám.* 5:2.

1 Sóltár Aſáfnak *engedtetett.*

ISten, béjöttek a' pogányok a'te örökségedbe: megferteztették a' te ſzent Templomodat; *és* Jérusálemet rakáſra rontották:

2 A'te ſzolgáidnak hólt teſteket vetették eledelül az égi madaraknak: és a'kiket te kegyelmeſen ſzeretſz, azoknak teſteket a'földi vadaknak.

3 Kiontották az ö véreket mint a'vizet Jérusálem környül, és nem vólt ki eltemetné *azokat.*

4 Löttünk ‡ſzidalom a'mi ſzomſzédságinknak, nevetség és tsúfolás azoknak kik környülünk vagynak.

5 Meddig haragſzol URam mind örökké, és gerjedez a'te haragod mint a'tüz?

6 ¶ Öntsd-ki †a'te haragodat a'pogány népekre, kik tégedet nem eſmérnek: és az orſzágokra mellyek a'te nevedet segítségül nem hivják.

7 Mert a'Jákóbot megötték, és az ö hajlékát elpuſztították.

8 Ne *emlekezzél-meg mi ellenünk az elöbbi *büneink*röl: hamar vegyenek elöl minket a'te irgalmaſságid, mert igen megnyomorodtunk.

9 Légy ſegítségül nékünk mi ſzabadító Iſtenünk a'te nevednek ditsöségéért: és ſzabadíts-meg minket, és a'mi büneinknek légy kegyelmes a'te nevedért.

10 Miért mondanák a'pogány népek: Hol vagyon az ö Iſtenek? Légyen nyilván a'pogányok elött a'mi ſzemeink láttára a' te ſzolgáidnak kiontott vérekért való boſzſzú-állásod.

11 Menjen-bé te elödbe a'foglyoknak fohászkodáſok, a' te hatalmaſſágodnak nagysága által tartsd meg azokat kik halálra rendeltettek.

12 Es fizeſs-meg a'mi ſzomſzédinknak kebelekbe hétképen, a'ſzidalomért mellyel illettek tégedet URam.

13 ¶ Mi pedig te néped, és te mezödnek juhai, te rólad valláſt téſzünk mind örökké: és nemzetségröl nemzetségre hirdetjük a'te ditséretedet.

LXXX. SOLTAR.

Keſerves könyörgés, hogy Iſten az ö nyomorúlt Anyaſzent-egyházával tégyen jól.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* Sóltár a'hat húrra, Bizonyságúl Aſáfnak.

2 OH Izraelnek Páſztora hallgaſdmeg: ki vezérled a'Jóſefetmint a' juhokat, ki ülſz a'Kérubimokon, jelentsd-meg magadat.

3 Az Efraim, Benjámin és Manaſsé elött mútaſd-meg hatalmaſságodat, és jöjj-el hogy ſzabadíts-meg minket.

4 Iſten állaſs helyünkre minket, és mútaſd-meg a' te ortzádat; és megſzabadúlunk.

5 Seregeknek URa Iſtene, meddig haragſzol a'te népednek könyörgéſe ellen?

6 Megelégíted öket ſiralmas kenyérrel, és ſiralmas italt adſz nékiek nagy mértékkel.

7 Adtál minket ſzidalomra a'mi ſzomſzédságinknak, és a' mi ellenségink ‡tsúfolnak *minket.*

8 Seregeknek Iſtene állaſs helyünkre minket, és mútaſd-meg a'te ortzádat; és megſzabadúlunk.

9 Egyiptomból ſzölöt †hozál-ki, kiüzéd a'pogányokat, és azt elplántálád.

10 Te vóltál ö elötte az ö útának *Vezére: elplántálád annak gyökereit, és ellepé a'földet.

11 A'hegyeket elfogá annak árnyéka: és annak veſzſzei ollyanok mint a'magas czédrus fák.

12 Kiterjeſzté az ö veſzſzeit mind a' *tengerig, és mind az *Eufrátes* folyó vizig az ö növéſit.

13 Miért rontád-el annak gyepüit? és *miért* ſzaggatják azt mindenek kik az úton elmennek?

14 Puſztítják azt az erdei kanok, és a' mezönek vadai élik azt.

15 Seregeknek Iſtene, térj-meg kérlek, tekints alá a'mennyégböl és láſdmeg: és tekíntsd-meg e'ſzölöt.

16 Es a'tsemetét mellyet a' te jóbb-kezed plántált, és annak ágát mellyet magadnak megerösítettél vala.

17 Melly megégett tüz miatt, kivágattatott; a' te ortzádnak haragja miatt elveſznek.

18 Légyen a' te kezed a'te jóbb-kezednek férfián; és az embernek fián, a'kit magadnak megerösítettél.

19 Es nem távoznnk-el töled: elevenits-meg minket, és a' te nevedet ſegítségül hivjuk.

20 Seregeknek URa Iſtene, állaſs he-

‡*Fell.* 44:14. *Al.* 80:7. †*Al.* 89:47. *Ier.* 10:25. **Eſa.* 64:9.

‡*Fell.* 79:4. † 2 *Mós.* 15:17. **Iós.* 24:12. **Fell.* 72:2.

lyünkre minket; és mútaſd-meg a' te ortzádat; és megtzabadúlunk.

LXXXI. SOLTAR.

A'háládatlanság mennyi gonoßt ßerez, és mennyi jóktól foßt-meg.

1 Az Eneklö-meſternek a'Gittith mellé; Asáfért.

2 ENekeljetek Iſtennek a' mi erösségünknek, vigadjatok a' Jákób Iſtenének.

3 Vegyetek éneklö tzerzámokat, és vegyetek dobot, gyönyörüséges hegedüt és lantot.

4 Enekeljetek az új hóldnak Innepén kürtvel, a'rendeltetett Innepeken, a'mi Innepinknek napjain.

5 Mert végezett dolog ez Izraelben a' Jákób Iſtenétöl tzereztetett rendtartás.

6 Ezt ‡bizonyságúl adta a'Jóſef nemzetsége között, mikor Egyiptom földe ellen kijöne, holott olly tzót hallottam mellyet nem tudtam.

7 ¶ Megtzabaditottam a' terehtöl a' te válladat, és a'te kezeidet a'tégla tsináláſtól.

8 A'te †nyomorúságodban ſegitségül hivál *engemet*, 's megtzabadítálak tégedet, meghallgatálak tégedet, a' menydörgéſnek rejtekében: megpróbáltalak téged a'verſengéſnek *vizeinél.

9 Hallgaſd-meg én népem, és tzólok néked; óh Izrael, ha *meghallgattz engemet.

10 Ne légyen tenéked idegen Iſtened, és idegen Iſten elött ne hajolj meg.

11 En vagyok a'te URad Iſtened, ki az Egyiptomnak földéből kihoztalak tégedet: tzélesítsd-el a'te tzádat és bétöltöm azt.

12 De nem hallgatá az én népem az én beſzédemet, és az Izrael nem engede nékem.

13 Annakokáért hagyám ᵛöket az ö tziveknek gonoſságának, hogy járnának az ö tanátsokban.

14 Oh ha az én népem hallgatott vólna engemet, és az Izrael az én útaimban járt vólna!

15 Hamar az ö ellenségeiket megaláztam vólna: és az öket nyomorgatók ellen forditottam vólna az én kezemet.

16 Az URnak ellenségi hazudtak vólna önéki, és az ö *jó ßerentséjeknek* ideje lött vólna örökké.

17 Es megelégítettem vólna öket ga-

‡5 *Mós.* 26:16. †2 *Mós.* 14:10. *2*Mós.* 17:7. *2 *Mós.* 15:25. ᵛ*Tſel.* 14:16.

bonának kövérivel, és a'kötziklából folyó mézzel ‡töltöttem vólna-bé öket.

LXXXII. SOLTAR.

Panaßa az Iſtennek a'Birák ellen.

1 Sóltár, Asáfnak *engedtetett.*

AZ Iſten áll az Erös *Iſten*nek Gyülekezetiben; és az Iſtenek között itéletet tézen.

2 Meddig itéltek hamiſſágot, és a' gonoszoknak †személyeket kedvellitek?

3 Tegyetek itéletet a' tzegénynek és árvának: a'nyomorúltat és a' tzegényt igazítsátok-meg.

4 A'tzegényt *és a'tzükölködöt mentsétek-meg, *és* a'gonoszoknak kezekből tzabadítsátok-meg.

5 Nem tudnak ſemmit, és nem értenek, a'ſetétségben járnak: a'földnek minden fundamentomi megindúlnak.

6 En mondottam; *Iſtenek vagytok, és a'Magaſságoſnak fiai ti mindnyájan.

7 De minden kétség nélkül mint egy köz ember meghaltok, és mint akarki, ti Fejedelmek elhúllotok.

8 ¶ Kelj-fel, Iſten, itéld-meg a'földet; mert te birod mind a'pogányokat.

LXXXIII. SOLTAR.

Könyörgéſe az Iſten népének az ellenség ellē.

1 Sóltári éneke Asáfnak.

ISten, ne hallgaſs és ne veßtegelj, és ne nyugodjál óh Erös *Iſten*!

3 Mert ímé a'te ellenségid háborganak: és a'kik tégedet gyülölnek fejeket felemelték.

4 A'te néped ellen álnok tanátsot gondolnak, tanátskoznak a'te *bárnyad alatt* elrejtettek ellen.

5 Es ezt mondották: Jertek-el, veßeſsük-el ezeket, hogy ne légyen nemzetség: és ne nevezteſsék többé az Izraelnek neve.

6 Mert egyenlö akarattal tanátsot tartottak: és te ellened tzövetséget töttek.

7 Az Edomitáknak és Iſmaelitáknak sátorok, a'Moábiták és Hágárénuſok.

8 A' Gebáliták, Ammoniták és Amálekiták, a' Páleſtinabéliek a' Tirusbéliekkel.

9 ¶ Az Aſſuris társúl adta magát hozzájok: ſegitségul löttek a'Lót fiainak.

10 Ttselekedjél úgy vélek, mint a' ᵛMidiánitákkal, és Siſerával, mint ‡Jábinnal a'Kíſon patakánál. 11 Kik

‡5 *Mós.* 32:13. †5 *Mós.* 1:17. 2 *Chr.* 19:6, 7. **Péld.* 24:11. **Ián.* 10:34. ᵛ*Bir.* 7:13. ‡*Bir.* 4:15.

11 Kik elveßtenek Endornál, és löttek a'földnek ganéja.

12 Tegyed öket *és* az ö Fejedelmeiket ollyanokká mint ‡Orebet, és mint Zéebet, mint Zébát, és mint Sálmunát, minden ö Fejedelmeiket.

13 Kik ezt mondották: Birjuk örökségül az Iſtennek hajlékait.

14 En Iſtenem, tegyed öket ollyanokká, mint a'lapta; *és* minémü a'pozdorja a'ßél elött.

15 Mint a'tüz megégeti az erdöt, és mint a'láng meggyújtja a'hegyeket.

16 Akképen kergeſſed öket a'te ßélveßeddel, és a'te forgó-ßeleddel veßeſd eßeket nékiek.

17 Töltsd-bé az ö ortzájokat gyalázzattal: hogy a'te nevedet, URam, kereſsék-meg.

18 Szégyenüljenek és háboríttaſſanak-meg mind örökké; pirúljanak-meg és veßßenek-el.

19 Es tudják-meg hogy te, kinek neved Jehova, tsak egyedül vagy Felséges *Iſten* mind az egéß földön.

LXXXIV. SOLTAR.

Kivánsága Dávidnak a'Iérusálemi Iſteni tißteletben való jelenlételre.

1 Az Eneklö-meſternek *engedtetett* Sóltár, a'Kórah fiaiért, a'Gittithre.

2 MElly igen ßerelmeteſek a'te Hajlékaid, óh Seregeknek URa!

3 Az URnak pitvariba való *menetelnek* kivánsága miatt elfogyatkozik az én lelkem, az én ßivem és teſtem kivánkoznak az élö Erös *Iſten*hez.

4 A'te óltáridnál, Seregekuek URa, én Királyom és én Iſtenem, a'verébis talált házat, és a'fetske féßket magának, mellyben helyhezteſſe az ö fiait.

5 Bóldogok a'kik lakoznak a'te Házadban, és ßüntelen téged ditsérnek.

6 Bóldog ember az, a'kinek te erösége vagy; és *bóldogok* a'kiknek ßivekben vagynak a'te ösvényid:

7 *Kik* általmenvén a'viz nélkül való völgyeken, azokon forráſokat áſnak, *még* a'kútakatis megtölti az esö *víz.*

8 Seregenként mennek, míg-nem meg áttatnak Iſten elött Sionban.

9 Seregeknek URa Iſtene, hallgaſd-meg az én könyörgéſemet, hallgaſd-meg Jákóbnak Iſtene.

10 Te mi paiſunk, Iſten, tekínts *reám:* és tekíntsd-meg a'te megkentt Királyodnak ortzáját.

11 Mert jóbb nékem egy nap a' te pitvaridban, hogy-nem *máſutt* ezer nap: inkább akarnék az én Iſtenemnek Házának küßöbén ülni, hogy-nem mint lakni a' gonoßoknak hajlékokban.

12 ¶ Mert ollyan mint a'Nap és a'pais az UR Iſten; kegyelmet és ditsöséget ád az UR; nem vonßa-meg a'jót azoktól a' kik járnak ártatlanságban.

13 Seregeknek URa, ‡Bóldog ember az, a' kinek benned vagyon bizodalma.

LXXXV. SOLTAR.

Könyörgéſek a' Sidóknak a' ßabadúlásért.

1 Az Eneklö-meſternek *adatott* Sóltár a'Kórah fiaihoz.

2 JO-akarattal vóltál, URam, a'te földedhez: a' Jákób nemzetségéből való foglyokat megtzabadítottad.

3 A'te népednek álnokságát megengedted: elfedezted minden ö bünöket.

4 Elvötted rólok minden haragodat, elfordítottad haragodat hogy fel ne gerjedne.

5 Térj-meg mi hozzánk, mi tzabadítáſunknak Iſtene: és tzálljon-le ellenünk való haragod.

6 Avagy mind örökké haragtzolé ellenünk? és a'te haragodat megtartanádé nemzetségröl nemzetségre?

7 Avagy nem elevenítteßé-meg minket iſmét, hogy a'te néped te benned örvendezzen?

8 Mútaſd-meg minékünk, URam, a' te irgalmaſságodat: és a'te tzabadítáſodat adjad minékünk.

9 Meghallom mit tzól az UR Iſten, mert kétség nélkül tzól békeſséget az ö népének, és az ö jótéteményeſinek, hogy ne térjenek a'bolondságra.

10 Kétség nélkül közel vagyon az ö tzabadítáſa az ötet félökhöz, hogy lakozzék a'ditsöség a'mi földünkön.

11 Az irgalmaſság és igazság elöl-találják egymáſt: az igazság és a' békeſség egymáſt tsókolják.

12 Az igaz mondás a'földböl tsemetézik, és az igazság mennyböl alá tekínt.

13 Az URis minden jót ád, hogy a'mi földünk megteremje az ö gyümöltsét.

14 Az igazság jár ö elötte, és annak elömeneteli léßen.

‡*Fell.* 2:12. *és* 34:9.

LXXXVI. SOLTAR.

Dávidnak könyörgése a' megßabadításért.

1 Dávid imádsága.

HAjtsd-le URam a'te füledet, hallgaſs-meg engemet, mert nyomorúlt és ſzegény vagyok én.

2 Tartsd meg az én életemet, mert te ſzented vagyok: tartsd-meg, én Iſtenem, a'te benned bizó ſzolgádat.

3 Könyörülj én rajtam URam: mert te hozzád kiáltok minden napon.

4 Vidámítsd-meg a'te ſzolgádnak lelkét: mert az én lelkemet, URam, te hozzád emelem-fel.

5 Mert te, URam, jó ‡vagy, és kegyelmes, és ſok irgalmaſságú, azokhoz kik téged ſegítségül hívnak.

6 Figyelmezzél, URam, az én könyörgéſemre; és hallgaſd-meg az én könyörgéſimnek beſzédét.

7 Az én nyomorúságomnak idején ſegítségül hívlak tégedet: azért hallgaſs-meg engemet.

8 Nintsen, URam, ſenki az Iſtenek között ollyan mint te: és a'te dolgaidhoz haſonlók nintsenek.

9 Minden népek a' mellyeket teremtettél eljönek, és a' te ortzádat imádják, URam, és ditsöséget adnak a' te nevednek:

10 Mert nagy vagy te, és tsuda dolgokat tselekeſzel, te vagy Iſten egyedül.

11 †Mútaſd-meg nékem, URam, a'te útadat, járok a'te igazságodban; erösítsd-meg az én lelkemet a' te nevednek félelmére.

12 Tiſztellek tégedet URam, én Iſtenem tellyes ſzivem ſzerint; és ditsöítem a' te nevedet örökké:

13 Mert a'te jó-vóltod nagy én rajtam, és megſzabadítottad az én lelkemet a' mélységes koporsóból.

14 Iſten, a' kevélyek feltámadtak én ellenem, és a'hatalmaſoknak ſerege kereſi az én lelkemet; és tégedet meg nem gondoltanak.

15 De te URam, Erös *Iſten*, *irgalmas és hajlandó vagy a'kegyelemre, kéſedelmes a' haragra, nagy kegyelmeſségü és igazságú.

16 Tekínts reám, és könyörülj rajtam; adjad a'te erödet a'te ſzolgádnak, és ſzabaditsd-meg a'te ſzolgáló leányodnak fiát.

‡ *Ióel.* 2:13. † *Fell.* 25:4 *és* 27:11. *2 *Mós.* 14:6. 4 *Mós.* 14. 18. *Al.* 103:8. *és* 145:8.

17 Eſmérteſd-meg velem nyilván való jelböl a'te jó-akaratodat, hogy láſsák az én ellenségim, és ſzégyenüljenek-meg, mikor te URam engemet ſegíténdeſz, és megvigaſztalándaſz.

LXXXVII. SOLTAR.

Öröme a'Sidó népnek az új Templomon.

1 Ditséret a' Kórah fiainak éneklésekre.

AZ *Iſten*nek fundáláſa a'ſzent hegyek között vagyon.

2 Szereti az UR a' Sionnak kapuit, a' Jákóbnak minden hajlékinak felette.

3 Felette igen tiſzteſségeſek azok a' mellyek te felöled hirdettetnek, óh Iſtennek városa!

4 Egyiptomot és Babilóniát azok közzé ſzámlálom a'kik engemet eſmérnek; Imé a'Filiſtéuſok és Tirusbéliek a' Szeretsenekkel egybe ott ſzületnek:

5 Es a'Sion felöl jövendöben ezt mondják: Mind ez, mind amaz ott ſzületett; és a'Felséges *Iſten* erösíti azt meg.

6 Az UR béirván megſzámlálja a' népeket *ezt irván*: Ez ott ſzületett.

7 Es *léßnek ott* éneklök, és ſipolók: és minden én forráſim te benned *léßnek*.

LXXXVIII. SOLTAR.

Könyörgés a'kemény késértetben.

1 A'Kórah fiainak való Enek *és* Sóltár *adatott* az Eneklö-meſternek a' ſippal való énekléſre, Tanúsága az Ezráhita Hémánnak.

2 URam, én ſzabadítáſomnak Iſtene; mind nappal, *mind* éjjel kiáltok te elötted.

3 Menjen te elödbe az én imádságom: hajtsd le a'te füledet az én kiáltáſomra.

4 Mert az én lelkem megtellyeſedett nyomorúságokkal, és az én életem a' koporsóhoz közelget.

5 Haſonlatoſſá löttem a'koporsóba ſzállottakhoz; haſonlatos vagyok ahoz kinek ſemmi ereje nintsen.

6 A'halottak közzé ſzámláltattam, *az emberi tarſaságtól* megfoztattatván: mint a' koporsóban feküvö megölettettek, kikröl többé meg nem emlekezel, kik a'te kezed által vágattattak-ki.

7 A'legalsó ſirbe vetettél engemet, a' ſetétségbe, a'mélységes helyekre.

8 A' te haragod én reám ſzállott, és minden te habjaiddal nyomorgattál engem.

9 Az én eſméröimtöl megfoztottál, engemet utálatoſságúl adtál ezeknek: bérekeztettem annyira hogy meg nem ſzabadúlhatok.

10 Az én ſzemem megſenyvedett a' nyomorúság miatt; minden-nap téged hívlak ſegítségül, URam, tehozzád terjeſztem az én kezeimet.

11 Avagy a' halottakkal tselekeſzelé tsuda dolgot? Avagy a'halottak támadnaké-fel, hogy rólad valláſt tegyenek?

12 Avagy beſzélliké a' koporsóban a' te kegyelmeſségedet, és a' te igaſſágodat a'halálban?

13 Avagy megtudhatjáké a' ſetétségben a' te tsudálatos dolgodat, és a' te igazságodat a' feledékenységnek földében?

14 De én te hozzád kiáltok, URam; és minden reggel az én imádságom te hozzád érkezik.

15 Miért vetſz-el engemet, URam? és miért rejted el a'te ortzádat én tölem?

16 Szegény és hólt eleven vagyok a' nyomorúság miatt, és a' te *töled reám botsátott* rettegéſeket hordozván félek.

17 A'te busúláſid én rajtam általmentenek, és a'te *töled reám botsáttatott* félelmek megſzorítottak engemet.

18 Környül-vöttek engemet mint a' vizek; ſzüntelen környül-véſznek engemet egyenlöképen.

19 Elſzakaſztottad én tölem az én barátomat és társomat, és az én eſméröim ollyanok mint a'ſetétség.

LXXXIX. SOLTAR.

Panaßßok a'Sidóknak az ö nyomorúlt állapatjokról, az Iſtennek elöbbeni jótétemények elößámlálásával egybe.

1 Ezráhita Etán Tanítáſa.

2 AZ URnak kegyelmeſségit mind örökké éneklem) minden nemzetségröl nemzetségre hirdetem a'te igazságodat az én ſzámmal.

3 Mert azt mondom, hogy az *ö* kegyelmeſsége mind örökké megmarad; és a' mennyekben megerösíted a' te igaz mondáſodat, *mellyel ezt mondottad:*

4 Szövetséget ‡töttem az én válaſztottammal: *és* meg esküdtem Dávidnak az én ſzolgámnak:

5 Hogy mind örökké megerösítem a' te magodat, és nemzetségröl nemzetségre megépítem a'te királyi ſzékedet.

6 Annakokáért az egek hirdetik a'te

‡2 *Sám.* 7:11.

tsudálatos dolgodat, URam: és a'te igaz mondáſodat a'ſzentek Gyülekezetiben.

7 Mert a' felhökben kitsoda vólna haſonlatos az URhoz? *Kitsoda* haſonlatos az URhoz az eröseknek fiai között?

8 Az Erös *Iſten* igen rettenetes a' ſzenteknek Gyülekezetiben, és tiſzteletes minden ö környüle valóknak felette.

9 URam, ſeregeknek Iſtene, kitsoda ollyan erös UR mint te vagy? mert a' te igaz mondáſod te környüled vagyon.

10 Te uralkodol a'tengernek kevélységén, mikor az ö habjai felemelkednek, te enyhíted-meg azokat.

11 Az Egyiptombélieket te rontádmeg mintha fegyverrel verettettek vólna által; *és* a'te karodnak ereje által a'te ellenségidet elſzéleſztéd.

12 Tiéid az egek, tiéd a'földis: e' világot minden benne valóval te ‡fundáltad.

13 Az Eſzakot, és a'Délt te teremtetted, a'Thábor és Hermon *hegye* a'te nevedröl énekelnek.

14 Tenéked a'te karod hatalmas, erös a'te kezed, felmagaſztaltatott a' te jóbbkezed.

15 Az igazság és itélet a'te ſzékednek helye; a'kegyelem és a'tökéleteſség jár a'te ortzád elött.

16 Bóldog nép, a'melly tudja az *URban való* örömet: URam, *ezek* a'te ábrázatodnak világoſságában biznak;

17 A'te nevedben örvendeznek minden-napon, és a'te igazságodban felmagaſztaltatnak.

18 Mert az ö erejeknek ékeſſége te vagy: és a'te jó-akaratod által emeltetikfel a'mi ſzarvunk

19 Mert az UR minékünk paiſunk, és az Izraelnek Szente a'mi Királyunk

20 Akkor megſzólítád látásban a' te ſzentedet, és ezt mondád: Segítséget rendeltem az erös ellen, felmagaſztaltam azt a' kit a' köſség közzül válaſztottam.

21 Találtam Dávidot az én ſzolgámat: az én ſzent olajommal kentem-meg ötet.

22 Kivel az én kezem állandó léſzen; és az én karom megerösíti ötet.

23 Nem nyomják-el ötet az ö reája jövö ellenségi; a' gonoſz emberis nem nyomorgatja azt:

24 Mert megrontom ö elötte az ö

nyo-

‡ *Fell.* 24 *és* 50:12.

nyomorgatóit, és az ö gyülölöit megvetem.

25 Es az én igazságom, és kegyelmeſſégem léſzen ö véle: és az én nevemben emeltetik-fel az ö ſzarva.

26 Mert vetem az ö kezét a' ‡tengerre, és a'folyóvizekre az ö jóbb kezét.

27 Ö énnékem azt mondja: En Atyám vagy te, én Erös *Iſten*em, és én ſzabadítáſomnak köſziklája:

28 Enis elsö-ſzülöttemmé téſzem ötet, és minden földi Királyoknál fellyebb valóvá.

29 Mind örökké megtartom néki az én irgalmaſságomat, és az én ſzövetségem ö véle erös léſzen.

30 Es az ö magvát örökké valóvá téſzem, és az ö királyi ſzékit, mint az egeknek napjait.

31 Ha az ö fiai elhagyándják az én törvényemet, és az én itéletimben nem járnak.

32 Ha az én rendeléſimet megſzegik, és az én parantsolatimat meg nem örizik.

33 Meglátogatom †veſzſzövel az ö bünöket, és vereségekkel az ö álnokságokat:

34 De az én irgalmaſságomat el nem véſzem ö töle, és az én igaz mondáſomat el nem változtatom.

35 Nem rontom-meg az én ſzövetségemet, és a'mi kijött az én ſzámból el nem változtatom.

36 Egyſzer megesküttem az én ſzentségemre, Dávidnak tött igéretemet nem változtatom-el.

37 Az ö magva mind *örökké megmarad, és az ö királyi ſzéki mint a' Nap én elöttem.

38 Es mint a' Hóld megmarad mind örökké: és mint az egekben való tökéletes bizonyságok.

39 ¶ De te elvetetted *ötet* és megutáltad és megharagudtál a'te megkentt Királyod ellen.

40 Felbontottad a' te ſzolgáddal tött ſzövetséget, a' földre *vetvén* meggyaláztad az ö koronáját.

41 Elrontottad minden ö köfalait: az ö eröſségeit a'földre hánytad.

42 Minden úton-járók sákmányt ve tettek ö benne: az ö ſzomſzédjai elött gyalázatos.

43 Felmagaſztaltad az ö ellenségeinek

‡2 *Mós.* 23:21. 2 *Sám.* 8. *és* 10. † 2 *Sám.* 7:14. *2 *Sám.* 7:16. *Luk.* 1:33. *Ián.* 12:34.

jóbb-kezeket, *és* megvidámítottad minden ö gonoſz-akaróit.

44 Az ö fegyverének élit kivontad, és minden bátorságát elvötted a'hadban.

45 Eltörlötted az ö fényeſſégét, és az ö királyi ſzékit a'földre lerontottad.

46 Az ö ifjúságának napjait megrövidítetted, béborítottad ötet gyalázattal:

47 ¶ Meddiglen URam? elrejted magadat *mi tölünk* örökké? és meddig ég ‡a'te haragod mint a'tüz?

48 Emlekezzél-meg rólam, melly rövid életü vagyok, miért teremtetted vólna hijába az embernek minden fiait?

49 Kitsoda az élök közzül a'ki meg nem halna? *kitsoda* ſzabadithatja-meg magát a'koporsótól?

50 Hol vagynak a'te elöbbi irgalmaſságid, URam, mellyeket esküvéſſel † fogadtál vala Dávidnak, a'te tökélleteſségedben?

51 Emlekezzél-meg, URam, a'te ſzolgáidnak gyalázatjokról; hogy ſok népeknek minden *gyalázatjokat* hozdoztam az én kebelemben.

52 Mellyekkel illettenek a' te ellenségid, URam: *és* mellyekkel illették a'te megkentt Királyodnak jövetelét.

53 ¶ Aldott légyen az UR mind örökké, Amen! Amen!

XC. SOLTAR.

Tanúság e' mulandó életnek meggondolásáról.

1 Móſeſnek az Iſten emberének imádsága.

URam, te minékünk hajlékunk vóltál minden idöben.

2 Minekelötte a'hegyek lennének és formáltatnék a'föld, és e'világ: örökтöl fogva mind örökké te vagy Erös *Iſten.*

3 ¶ Ki az embert ſemmivé téſzed, és ezt mondod; Térjetek *a' földbe* emberek-nek fiai.

4 Mert az *ezer eſztendö te elötted mint a'tegnapi nap, melly elmúlt és az ejtſzakának negyed réſze.

5 Elragadod öket mintegy árvizzel: ollyanok mint az álom reggel mint a'fü, *melly hirtelen* megſzárad;

6 *Melly* reggel virágzik és eſtvére elváltozik, kivágattatik és megſzárad:

7 Azért megemléſztetünk a'te haragod miatt, és a' te busúláſod miatt megromlunk:

8 Mert a' mi álnokságinkat elödbe vetet.

‡*Fell.* 79:5. † 2 *Sám.* 7:13. *2 *Pét.* 3. 8.

vetetted, és a'mi titkos *büne*inket a' te ortzádnak világa eleibe.

9 Annakokáért minden mi napink elmúlnak a'te haragod miatt; megemléſztjük a'mi eſztendeinket mint a'beſzédet.

10 A'mi eſztendeinknek napjai hetven eſztendö, vagy mennél fellyebb nyóltzvan eſztendö: és azoknak ſzinte a'javais nyomorúság és fáradság, melly mikor hirtelen elmúlik, elrepülünk.

11 Ki tudhatja a'te haragodnak erejét: és a'te félelmed ſzerint a'te haragodat?

12 ¶ Taníts-meg minket hogy tudhaſſuk-meg a'mi napinknak ſzámát: hogy járhaſſunk bölts ſzivvel.

13 Térj *hozzánk*, URam, meddig *léſzen a'te haragod?* és légy kegyelmes a'te ſzolgáidhoz.

14 Tölts-bé minket a'te jó-vóltoddal *minden* reggel, hogy énekeljünk és vigadjunk minden mi idönkben.

15 Vidámíts-meg minket a' mi nyomorúságinknak napjai után; és az eſztendök után; mellyekben láttunk gonoſzt.

16 Láttaſsék-meg a'te ſzolgáidban a'te dolgod, és a' te ditsöséged azoknak fiaiban.

17 Es légyen a' mi URunknak Iſtenünknek ſzépsége mi rajtunk: és a' mi kezeinknek tselekedetit erösítsd-meg mi bennünk; a' mi kezeinknek, *mondom*, tselekedetit erösítsd-meg.

XCI. SOLTAR.

A'biveknek bátorságok és vigaſztaltatáſok minden veſzedelemben.

1 A'Ki lakozik a'Felséges *Iſten*nek rejtekében, a'Mindenható *Iſten*nek árnyékában nyugoſzik.

2 Azt mondom *azért* én az URnak: En óltalmam vagy, és én eröſségem, én Iſtenem, ö benne bizom.

3 Mert ö ſzabadít-meg téged a'madaráſznak töriböl, és a'veſzedelmes dögtöl;

4 Az ö ſzárnyaival fedez-bé tégedet, és az ö ſzárnyai alatt léſzen óltalmad; dárda és pais az ö igaz igérete.

5 Ne félj az éjjeli rettegéſtöl, *és* a'nappal repülö nyiltól:

6 Az éjtſzaka kegyetlenkedö dögtöl, és a'délben puſztító döghaláltól.

7 Ha eleſnek mellöled ezeren, és jóbb kezed felöl tiz ezeren; mindazáltal te hozzád nem közelget.

8 Tſak a'te ſzemeiddel nézed, és a' hitetleneknek büntetéſeket meglátod.

9 Mivelhogy te URam én óltalmam vagy; és a' Felséges *Iſten*t válaſztottad hajlékodnak;

10 Nem illet téged a'veſzedelem, és az oſtor nem közelget a'te hajlékodhoz.

11 Mert az ö ‡Angyalinak parantsolt te felöled; hogy örizzenek tégedet minden te útaidban.

12 Az ö kezekben hordoznak tégedet, hogy meg ne üſſed lábadat a'köbe.

13 Az oroſzlánon és az áſpis *kigyón* járſz: megtapodod az oroſzlán kölyköt, és a'sárkányt.

14 *Ezt mondja az Iſten*: Mivelhogy ez engemet ſzeret, megſzabaditom ötet, felmagaſztalom ötet, mert eſméri az én nevemet:

15 Segítségül hivott engemet, meghallgatom ötet; véle vagyok háborúságában; megmentem ötet, és megditsöítem ötet.

16 Hoſzſzú napokkal bétöltöm ötet, és megmútatom néki az én ſzabadítáſomat.

XCII. SOLTAR.

Háládás az Iſtennek gondviſeléséről.

1 Ditséret a'Szombat napi énekléſre.

2 JO dolog az URat tiſztelni, és a'te nevednek éneket mondani, óh Felséges *Iſten.*

3 Hirdetni *minden* reggel a'te kegyelmeſségedet, és a' te igaz mondáſodat minden éjjel;

4 Tiz húrú hegedüvel, lantval, énekkel és hegedüvel.

5 Mert megvidámítottál engemet, URam, a'te tselekedeteddel; a' te kezeidnek tselekedetiben örvendezek.

6 Melly nagyok, URam, a'te tselekedetid! igen mélységeſek a'te gondolatid.

7 A' balgatag ember nem véſzi azt eſzébe: és a' bolond nem érti ezt.

8 Hogy mikor virágoznak a' gonoſzok mint a'füvek, és virágoznak minden hamiſság tseledekök, elveſznek örökké.

9 De te vagy Felséges *Iſten* mind örökké, URam.

10 Mert ímé a'te ellenségid, URam, mert ímé a'te ellenségid elveſznek; és elſzélednek minden hamiſság tselekedök:

11 Es felemeled az én ſzarvamat mint az Unikorniſnak, mivelhogy megkenettetem ſzép zöldellö olajjal.

12 Es

‡*Mát.* 4:6.

12 Es meglátja az én ſzemem az én ellenem támadott ellenségimen *a'te itéletidet*, és a'gonoſzok felöl meghallják az én füleim *a'mellyeket akarok.*

13 Az igaz virágozik mint a'pálma-fa: és megnö mint a'Libánuſnak czédruſa.

14 Az UR házának plántái, a' mi Iſtenünknek pitvariban virágoznak.

15 Vénségekbenis gyümöltsöznek, kövérek és zöldellök léſznek.

16 Hogy hirdeſsék az URat az én köſziklámat igaznak lenni; és hogy nintsen ſemmi hamiſság ö benne.

XCIII. SOLTAR.

Vigaßtalás a'kegyetlen Urak ellen.

1 URalkodik ‡az UR, ditsöséget öltözött-fel; az UR nagy hatalmas eröt öltözött-fel: felövedezte magát: a' földis ö töle erösíttetett-meg, hogy meg ne indúljon.

2 Allandó a'te ſzéked öröktöl fogva; öröktöl fogva vagy te.

3 A'folyóvizek, URam, a'folyóvizek zúgnak; a' folyóvizek felemelik az ö habjokat.

4 De a'ſok vizeknek zúgáſoknál, a' tengernek erös habjainál, erösb a'magaſságban lakozó UR.

5 A'te bizonyság-tételid igen erösek: a'te Házadnak kivánatos ſzentsége, URam, ſok ideig megmarad.

XCIV. SOLTAR.

Könyörgés és Vigaßtalás a'kegyetlenek ellen.

1 URam boſzſzú-álláſnak Erös *Iſtene*: boſzſzú-álló Erös *Iſten* jelenjél-meg.

2 Magaſztaltaſsál-fel földnek Birája, fizeſs-meg a'kevélyeknek.

3 Meddig a'hitetlenek URam, meddig örvendeznek a'hitetlenek?

4 Vakmeröképen tsátsognak, keményen ſzólnak: kérkednek a'hamiſságnak minden tselekedöi.

5 A'te népedet, URam, rontják, és a' te örökségedet nyomorgatják.

6 Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákatis megölik.

7 Es azt mondják: Nem látja az UR; és a'Jákóbnak Iſtene † nem tudja.

8 ¶Vegyétek eſzetekbe magatokat, kik a'köſség között bolondok vagytok: és ti balgatagok mikor tértek eſzetekre?

9 A'ki a'fület *plántálta avagy nem hallé? és a' ki a' ſzemet teremtette, nem láté?

10 A'ki a'pogányokat megfeddi, avagy nem feddé-meg *titeket*? és a'ki embereket tudományra tanít, *nem tudnaé*?

11 Az UR tudja az embereknek gondolatjokat hogy hijába-valók.

12 ¶Bóldog ember a' kit te oktaſz, URam, és a' kit a'te törvényedre megtanítaſz.

13 Hogy nyugalmat adj annak a'veſzedelem napján, mikor az iſtentelennek vermet áſnak.

14 Bizony nem veti-el az UR az ö népét, és el nem hagyja az ö örökségét;

15 Mert még az itélet megtér az igazságra: és ö utánna *mennek* minden igaz ſzivü emberek.

16 Kitsoda támadott-fel én érettem a' gonoſzúl tselekedök ellen? Kitsoda állott én mellém a'hamiſság tselekedök ellen?

17 Ha az UR ſegítségül nem vólt vólna nékem, az én lelkem moſtan tsendeſségben lakoznék.

18 Mikor azt mondottam: Az én lábam eliſzamodott; a'te jó-vóltod, URam, megerösitett engemet.

19 Es az én bennem való ſok gondolkodáſimban, a'te vigaſztaláſid megvidámították az én lelkemet.

20 Avagy vagyoné te hozzád valami közi a'hamiſság ſzékinek, melly nyomorúságot ſzerez a'törvény ſzine alatt?

21 Seregenként gyülnek az igaznak lelke ellen: és az ártatlannak vérét kárhoztatják.

22 Es lön énnékem az UR köváram, és az én Iſtenem óltalomnak köſziklája.

23 Mert megfizeti nékiek az ö álnokságokat, és az ö gonoſzságok elveſzti öket; elveſzti öket a'mi URunk Iſtenünk.

XCV. SOLTAR.

Dávid az Iſteni tißteletre és ßolgálatra inti az Anyaßent-egyházat.

1 JÖvetek-el örvendezzünk az URnak; vigadjunk a' mi ſzabadítáſunknak köſziklájának.

2 Menjünk eleibe háládáſſal, énekeljünk néki ditséreteket.

3 Mert az Erös *Iſten* nagy UR, és nagy Király minden Iſteneknek felette:

4 Mert ö hatalmában vagynak e'földnek alsó réſzei, és a' hegyeknek magaſsági övei.

5 Övé a' tenger, ö teremtette azt: és

‡*Al.* 96:10. *és* 97:1. *és* 99:1. †*Fell.* 10:11, 13. *és* 59:8. *2 *Mós.* 4:11.

és a' földet az ö kezei formálták.

6 Jövetek-el, imádjuk, borúljunk-le artzal; hajtſuk-meg térdeinket a' mi teremtö URunknak elötte.

7 ¶Mert ö a' mi Iſtenünk, és mi az ö mezejének népei, és az ö kezének juhai vagyunk: ‡Ma ha az ö ſzavát hallándjátok;

8 Meg ne keményítsétek ſziveteket mint a' verſengéſnek † *helyén*, a'kéſértetnek napján a'puſztában.

9 Mikor megkéſértének engemet a'ti atyáitok; megpróbálának engemet, jóllehet látták vólna az én tselekedetemet.

10 Negyven eſztendeig bántattam e' nemzetségtöl, azért azt mondám: Tévelygö ſzivü nép ez, és nem tudják az én utaimat;

11 Kiknek *megesküdtem az én haragomban, hogy bé nem mennek az én nyugodalmomba,

XCVI. SOLTAR.

A'Próféta a'Pogányoknak gyülekezetit a' Sidókkal egybe inti az Iſtennek ditséretire.

1 ENekeljetek az URnak új éneket: Enekeljen az URnak mind az egéſz föld.

2 Enekeljetek az URnak és áldjátok az ö nevét: hirdeſſétek minden napon az ö ſzabadítását.

3 Hirdeſſétek a'Pogány népek között az ö ditsöségét, minden népek között az ö tsuda dolgait:

4 Mert nagy az UR és igen ditséretes: tiſztelendö minden Iſtenek felett.

5 Mert a' Pogányoknak minden iſteneik bálványok: de az UR az egeket teremtette.

6 Ditsöség és ſzépség *vagyon* ö elötte: eröſség és méltóság az ö Szent hajlékában.

7 Adjatok az URnak népeknek nemzetségi: adjatok *mondok* az URnak ditsöséget és eröſséget.

8 Tulajdonítsatok az UR nevének ditsöséget; adjatok ajándékot és menjetek bé az ö pitvariba.

9 Imádjátok az URat az ö ſzent-*hajlékának* ékeſſégében: rettegjen ö töle mind az egéſz föld.

10 Mondjátok:A'pogány népek között *uralkodik az UR; mert megerösitette a' föld kerekségét, hogy meg ne indúljon: megitéli a'népeket igazságban.

‡*Sid.* 3:7. *és* 4:7. † 2 *Mós.* 17:7. *4 *Mós.* 14-23. *Sid.* 4:7. **Fell.* 93:1. *Al.* 97:1. *és* 99:1.

11 Örüljenek az egek és örvendezzen a'föld; zengjen a'tenger és minden benne valók.

12 Örüljön a'mezö minden benne valókkal; akkoron örüljenek az erdöknek minden fái:

13 Az URnak ortzája elött, mikor eljövénd, mert eljött birni e'földet: Megitéli ‡e'föld kerekségét igazságban, és a'népeket igaz mondásával.

XCVII. SOLTAR.

Dávid a' Meſſiás orßágát és annak nagyságos méltóságát irja-meg.

1 URalkodik †az UR, örüljön a' föld; örvendezzenek a'nagy ſzigetek.

2 Felhö és homályoſság vagyon ö környüle; igazság és itélet az ö ſzékinek eröſsége.

3 Tüz jár ö elötte: és köröskörnyül megégeti az ö ellenségit.

4 Fénlenek az ö villámáſi e' világon, látja és megretten a'föld.

5 A'hegyek mint a'viaſz megolvadnak az URnak elötte: ez egéſz földnek URának ſzine elött.

6 Hirdetik az egek az ö igazságát: és meglátják minden népek az ö ditsöségét.

7 Szégyenüljenek-meg a' faragott képeknek minden ſzolgái; kik ditsekednek a'bálványokkal; imádjátok ötet minden Iſtenek.

8 Hallá és örvendeze Sion; és örülének a'Júda leányi a'te itéletidért URam.

9 Mert te URam magaſſágos vagy mind az egéſz földön; és felette igen felmagaſztaltattál minden Iſtenek felett.

10 ¶Kik ſzeretitek *az URat gyülöljétek a'gonoſzt: megörizi az ö ſzenteinek lelkeket: a'gonoſzoknak kezekböl megſzabadítja öket.

11 Világoſság támadott az igaznak, és az igaz ſzivü embereknek vigaság.

12 ¶Örüljetek igazak az URban, és tiſzteljétek az ö ſzentségének emlekezetit.

XCVIII. SOLTAR.

Intés a'Chriſtusnak ditséretire.

1 *Ditséreti* Sóltár.

ENekeljetek az URnak új éneket, mert tsuda dolgokat tselekedett: Szabadítáſt adott néki az ö jóbb-keze és az ö ſzentséges karja.

2 Hir-

‡*Al.* 98:9. †*Fell.* 93:1. *és* 96:10. **Am.* 5:15. *Róm.* 11:9. **Eſa.* 63:5.

2 Hirdettette az UR az ö ‡ szabaditását: a'pogány népeknek szemek előtt megjelentette az ö igazságát.

3 Megemlekezett az ö jó-véltáról, és az Izrael házához való tökélletességéről: e'földnek minden határi látták a' mi Istenünknek szabadítását.

4 Örömmel énekeljetek az URnak földnek minden *lakoji*; zengjetek, örüljetek és mondjatok ditséretet.

5 Mondjatok ditséretet az URnak hegedüvel, hegedüvel *mondom* és énekléssel.

6 Trombitákkal és kürtnek zengésével zengjetek e'Jehova Király előtt.

7 Zengjen a'tenger minden benne valókkal egybe: e'világ a'benne lakozókkal egybe.

8 A'folyóvizek tapsoljanak kézzel: a'hegyekis egyetembe örüljenek.

9 Az UR előtt, mert eljött e'földnek † birására: birja e' világot igazsággal, és a'népeket felette igen igazán.

XCIX. SOLTAR.

A' Christusnak mi Királyunknak hatalma, igazsága, és a' pogányokhoz való kegyelme.

1 URalkodik az UR, *akarmint* dü hösködjenek a' népek: a' Kérubimokon ül, *akarmint* tétovázzon a' föld.

2 A'Sionban lakozó UR nagy, és magasságos minden népeknek felette.

3 Tiszteljék a' te nagy és rettenetes nevedet, mert szent.

4 Es a'Királynak ereje itéletet szeret: te rendelted az igazságot: itéletet és igazságot te rendeltél a'Jákób *nemzetségé*ben.

5 Magasztaljátok a'mi URunkat Istenünket, és hajtsátok-meg magatokat az ö lábainak sámolyánál, mert szent ö.

6 Móses és Aron az ö Papjaival egybe: és Sámuel azokkal egybe *kik az ö nevét segítségül hivják vala: segítségül hivják vala *az URat és ö meghallgatá öket.

7 Felhönek oszlopában *ßól vala nékiek, megörizik vala az ö bizonyságtételit, és parantsolatját mellyet adott vala nékik:

8 URam mi Istenünk, te meghallgattad öket: óh Erös Isten kegyelmes vóltal nékiek: mindazáltal ‡ bosszút-állottál az ö tselekedetekért.

9 Magasztaljátok a'mi URunkat Istenünket: és hajtsátok-meg magatokat az ö szentséges hegyénél, mert szent a' mi URunk Istenünk.

C. SOLTAR.

Intés háládásra, a'teremtésnek, megtartásnak és váltságnak jótétemnéyiért.

1 Háladó Sóltár.

ORvendezzetek az URnak földnek minden *lakoji*.

2 Szolgáljatok az URnak vigasággal: menjetek ö eleibe örömmel.

3 Tudjátok-meg hogy az UR az Isten: ö teremtett minket, (és nem mi magunk,) ö népe *vagyunk* és az ö mezeinek juhai.

4 Menjetek-bé az ö kapuin háládással, az ö pitvariba ditsérettel: adjatok hálákat néki, áldjátok az ö nevét.

5 Mert jó az UR: mind örökké *vagyon* az ö irgalmassága; nemzetségről nemzetségre az ö tökélletessége.

CI. SOLTAR.

Dávid a'királysághoz jutván megmondja miképpen akarja magát viselni.

1 Dávid Sóltára.

KEgyelmességet és itéletet éneklek; tenéked, URam, éneket mondok.

2 Szorgalmatoson igyekezem a' tökélletes útnak *örizésére*, mikoron én hozzám jövendesz: járok az én szivemnek tökélletességében az én házamban.

3 Nem követek gonosz dolgot, a' gonosztévöknek tselekedeteket gyülölöm, és azok én barátim nem lésznek.

4 A'gonosz szivü ember távól lészen tölem; és a'gonoszokat hozzám nem botsátom.

5 Az ö felebarátjának titkon való rágalmazóját elveszтem, és a'kevély szemüt és felfuvalkodott szivüt el nem szenvedem.

6 Az én szemeim *figyelmetesek lésznek* a'földnek igaz-mondóira, hogy én velem lakozzanak: a'tökélletességnek útában járó szolgál énnékem.

7 Nem lakik az én házamban az álnokság tselekedö; a'ki hazugságot szól, nem lészen maradása az én szemeim előtt.

8 Hamar elveszтem e'földnek minden latrait, hogy kigyomláljak az URnak városából minden hamisság tselekedöket.

‡ *Esa.* 52:10. † *Fell.* 96:13. * *Iérém.* 15:1. *2 *Mós.* 32:11. 4 *Mós.* 14:13. *és* 16:22. *és* 42. 1 *Sám.* 12:29.

‡ 2 *Mós.* 33:5. 4 *Mós.* 16:22.

CII. SOLTAR.

Könyörgések a' Sidóknak a'Babilóniai fogságból való megbabadulásért.

1 Imádsága a'nyomorúltnak; midön reá *félelem* rohan, és panaszit az UR elött kiönti.

2 URam hallgasd-meg az én imádságomat; és az én kiáltásom jusson te hozzád.

3 Ne rejtsd-el a'te ortzádat én tölem, a' melly nap szorongattatom: hajtsd én hozzám a' te füledet, a' melly nap kiáltok; hamar hallgass-meg engemet.

4 Mert megemésztetnek mint a'füst az én napjaim, és az én tsontaim mint az üszög megégtenek.

5 Az én szivem minekutánna megverettetett, megszáradott mint a' fü, annyira hogy elfelejtkezzem ételemrölis.

6 Az én nyögésemnek szava miatt, az én tsontom az én húsomhoz ragadott.

7 Hasonlatossá löttem a' puszтában lakozó ökörbikához: ollyanná löttem mint a'bagoly a'puszтában.

8 Vigyázok, és ollyan vagyok mint az egyedül való veréb a'házhéján.

9 Minden napon gyalázattal illetnek engemet az én ellenségim; és a'kik engemet tsúfolnak, én reám esküsznek.

10 Annakokáért a'port mint a'kenyeret ésem vala: és az én italomat könyhúllatással egyelítem vala.

11 A'te haragod és busúlásod miatt; mert felemelvén a' földhöz ütöttél engemet.

12 Az én napjaim hasonlatosok az elhanyatlott árnyékhoz: és én mint a'fü megszáradtam.

13 ¶ Te pedig URam mind örökké megmaradsz, és a'te emlékezeted nemzetségről nemzetségre *megmarad*.

14 *Azért* te felkelvén könyörülsz a' Sionon; mert ideje hogy könyörülj rajta, mert eljött az idö.

15 Mert a'te szolgáid annak köveiben gyönyörködnek, és annak porán könyörülnek.

16 Es félik a'Pogányok az URnak nevét, és e' földnek minden Királyi a'te ditsöségedet;

17 Mivelhogy az UR megépitvén a' Siont, megláttatott az ö ditsöségében.

18 Es a'nyomorúltaknak könyörgésekre tekíntett, és azoknak könyörgéseket meg nem utálta.

19 Irattassék-meg ez a'következendö nemzetségnek *haßnára*, hogy a' megújíttatott nép ditsérje az URat.

20 Mivelhogy alátekintett az ö magasságos szentséges *helyéből*: az UR a' mennyekből a'földre tekintett.

21 Hogy meghallaná a'foglyoknak nyögéseket, és mególdozná a'halálnak fiait.

22 Hogy hirdessék Sionban az UR nevét, és az ö ditséretit Jérusálemben:

23 Mikor *sok* népek gyülnek-egybe, és *sok* országok hogy szolgáljanak az URnak.

24 *Ki* ez útban nyomorgatván az én erömet, az én életemnek napjait megröviditi:

25 Ezt mondám *azért:* En Erös *Istenem* ne vigy-el engemet az én napjaimnak felén; mind örökkön örökké vagynak a'te esztendeid.

26 Minekelötte e'földet ‡ fundáltad vólna, és a'te kezeidnek munkája, az egek *volnának*.

27 Ezek elvesznek, de te megmaradsz: mind ezek mint a'ruha megavúlnak, mint az öltözetet elváltoztatod azokat, és elváltoznak:

28 Te pedig ugyan azon *vagy*. és a' te esztendeid el nem fogynak.

29 A'te szolgáidnak fiai megmaradnak, és azoknak magvok te elötted megerösíttetik.

CIII. SOLTAR.

Háládás a'bün botsánatért.

1 Dávid *Sóltára.*

ALdjad én lelkem az URat: és minden belsö részeim az ö szent nevét.

2 Aldjad én lelkem az URat; és el ne felejtkezzél semmi jótéteményiről.

3 Ki megkegyelmez minden te büneidnek; meggyógyítja minden betegségidet:

4 Ki megszabadítja a'koporsóból a'te életedet: ki tégedet megkoronáz kegyelmességével és irgalmasságival.

5 Ki minden jóval megelégíti a'te szádat; megújítja a'te ifjúságodat mint a' saskesélyünek.

6 Igazságot tselekesik az UR: és itéletet minden nyomorúltaknak.

7 Megjelenti az ö útait Mósesnek: az Izrael fiainak az ö gondolatit.

8 † Irgalmas és kegyelmes az UR, kése-

‡ *Sid.* 1:10. † 2 *Mós.* 34:6.

kéſedelmes a' haragra, és igen kegyelmes.

9 Nem mindörökké feddödik; és nem tartja meg mind örökké az ö haragját.

10 Nem a'mi büneink ſzerint tselekeſzik mi velünk, és nem fizet minékünk a' mi álnokságink ſzerint.

11 Mert melly igen magas az ég a'földtöl, ollyan igen nagy az ö jó-vólta az ötet félökhöz.

12 Melly távól vagyon a' Napkelet a' Napnyugattól, olly meſzſze vetette mi tölünk a' mi büneinket.

13 Miképen könyörül az atya az ö fiain, azonképen könyörül az UR az ötet félökön.

14 Mert ö tudja hogy romlandó edények vagyunk: megemlekezik róla hogy por*ból valók* vagyunk.

15 Es hogy a'halandó embernek napjai haſonlatoſok a'fühöz; *és hogy* mint a' mezönek virága, úgy virágzik.

16 Es mikor a'ſzél általmégyen rajta, nem léſzen többé, és nem eſméri többé azt az ö helye.

17 De az URnak jóvólta mind örökkön örökké *vagyon* az ötet félökön, és az ö igazsága azoknak fiaiknak fiaikon.

18 Azokon a' kik megörizik az ö ſzövetségét, és megemlekeznek az ö parantsolatiról, hogy azokat tselekedjék.

19 Az UR a'mennyekben helyheztette az ö ſzékit, és az ö birodalmának mindeneken hatalma vagyon.

20 ¶ Aldjátok az URat ö Angyali, *kik* erövel hatalmaſok *vagytok*: kik az ö parantsolatját mivelitek, engedvén az ö beſzédének ſzavának.

21 Aldjátok az URat minden ö ſeregi, ö ſzolgái kik az ö akaratjának engedtek.

22 Aldjátok az URat minden ö teremtett állati, az ö uralkodásának minden helyein; Aldjad én lelkem az URat!

CIV. SOLTAR.

Ditséreti az Istennek a' teremtett dolgokról, és mindennek ßép rendiröl.

1 ALdjad én lelkem az URat: En URam Iſtenem felette igen felmagaſztaltattál; ditsöséget és ékeſséget öltöztél magadra.

2 *Ki* magadat ‡ világoſsággal mintegy öltözettel környülvötted, és kiterjeſztetted az egeket mintegy kárpitot.

3 Ki a' vizekben ſzerzette az ö lakóhelyeit; ki a' felhöket rendelte az ö

‡ 1 *Mós.* 1:3, 6, 7.

ſzekerévé, és jár a' ſzélnek ſzárnyain.

4 Ki a'ſzeleket ö követivé tötte, és ö ſzolgáivá a'lángoló tüzet.

5 Fundálta a'földet az ö oſzlopin, melly ſoha örökke meg nem mozdúl.

6 Mélységes vizekkel mintegy öltözettel ‡ béborítottad vala azt, a'hegyeknek felette állanak vala a'vizek:

7 *De* a'te parantsolatodra eloſzlának: a' te menydörgéſednek ſzavára hamar elmenének.

8 Felemelkedének a' hegyek, és a' völgyek leſzállának a' helyre, mellyet azoknak rendeltél vala.

9 Határt † vetettél *azoknak* mellyet által nem hágnak, és viſzſza nem térnek a'földnek elboríttatására.

10 Ki a'forráſokat folyóvizekké téſzed, hogy a'hegyek között folyjanak.

11 Hogy azokból igyanak a' mezei minden vadak; és a' vad-ſzamárok megenyhítsék az ö ſzomjúságokat.

12 Azok mellett lakoznak az égi madarak, és a' fáknak ágai közzül ſzólnak.

13 Ki megöntözi a'hegyeket az ö lakóhelyeiböl, hogy a' te tselekedetednek haſznából megelégítteſsék a'föld.

14 Teremt ſzénát a' barmoknak, és füvet az embereknek haſznokra; hogy eledelt vegyenek a'földböl.

15 Ki borral megvidámítja az embernek ſzivét, és ortzáját megfényesiti olajjal, és kenyérrel az embernek ſzivét erösíti:

16 Az URnak fái megelégíttetnek: a' Libánuſnak czédruſi, mellyeket plántált:

17 Mert a' madarak azokon féſzket raknak, *és* az eſztragok, mellyeknek házok a'jegenye-fák.

18 A' magas hegyek a' vad-ketskéknek, a' köſziklák a' hörtsököknek hajlékjok.

19 Teremtette a' Hóldat *bizonyos idöknek mútatására: és a' Napot, melly az ö alámenetelit tudja.

20 Setétséget ſzerzeſz, hogy éjtſzaka légyen, mellyen az erdöknek minden vadai kijönek;

21 Az oroſzlán kölykök mellyek ordítanak a' prédáért, kereſvén az Erös *Isten*töl az ö eledeleket.

22 Feltámad a' Nap, és iſmét elrejteznek; és az ö hajlékokban lefeküſznek.

23 Ki-

‡ 1 *Mós.* 1:9, 10. † *Iób.* 38:10, 11. *Iér.* 5:22. * 1 *Mós.* 1:14.

23 Kimégyen az ember az ö munkájára, és az ö dolgára mind eſtvéig.

24 Melly nagyok a' te tselekedetid, URam! Mindeneket böltsen teremtettél: bétölt a'föld a'te gazdagságiddal.

25 E' nagy és ſzéles tenger, mellyben vagynak ſzámlálhatatlan úſzó állatok, és apró állatok nagyokkal egybe.

26 Azon járnak a' gállyák; a' *nagy* ‡ tzethal, mellyet te formáltál hogy játſzodozzék abban.

27 † Mind ezek te reád néznek, hogy eledelt adj nékiek alkálmatos idöben.

28 Mikor te adſz nékiek, akkor takarnak, mikor a' te kezedet megnyitod akkor bételnek a'te jó-vóltoddal.

29 Mikor elfordítod ortzádat, megháborodnak; mikor elvéſzed azoknak lelkeket, elfogyatkoznak, és földdé léſznek:

30 Ha a' te lelkedet kibotsátod, megújúlnak: és megújítod a'földnek ſzinét.

31 Légyen az URnak ditsöség mind örökké: *és* örvendezzen az UR az ö teremtett állatiban.

32 Ki mikor a' földre tekint, megretten az: ki a' hegyeket megüti, * és füſtölgenek.

33 Eneklek az URnak az én életemben: éneket mondok az én Iſtenemnek a' míg vagyok.

34 Legyen kedves néki az én beſzédem; és én örvendezek az URban;

35 Veſzſzenek-el a' bünös *ember*ek e' földröl, és a' hitetlenek többé ne legyenek: Aldjad én lelkem az URat. Ditsérjétek az URat!

CV. SOLTAR.

Ditséreti és háládáſa az Isten népének.

TIſzteljétek * az URat, hivjátok ſegítségül az ö nevét; hirdeſsétek a' népek között az ö tselekedetit.

2 Enekeljetek önéki, *és* mondjatok ditséretet önéki; ſzóljatok minden ö tsudáiról.

3 Ditsekedjetek az ö ſzent nevében: örvendezzen azoknak ſzivek kik kereſik az URat.

4 Kereſsétek az URat és az ö erejét, kereſsétek az ö ortzáját ſzüntelen.

5 Emlekezzetek-meg az ö tsudáiról, mellyeket tselekedett: az ö tsudáiról és az ö ſzájának itéletiröl.

‡ *Iób.* 40:20. † *Al.* 145:15. * 2 *Mós.* 19:18. * 1 *Chr.* 16:8. *Eſa.* 12:4.

6 Oh Abrahámnak ö ſzolgájának magva! Jákóbnak ö válaſztottának fiai!

7 ¶ Ez UR a' mi Iſtenünk: mind az egéſz földön vagynak az ö itéleti.

8 Megemlekezik mind örökké az ö ſzövetségéröl; *és* az ö beſzédéröl; melyet parantsolt ezer nemzetségiglen.

9 ‡ Mellyet ſzerzett Abrahámmal: és az Isáknak tött esküvéséröl.

10 Mellyet megerösített Jákóbnak *örök* végezés ſzerint, és az Izraelnek örök ſzövetségül.

11 Ezt mondván: Néked adom a' † Kanaán földét, hogy légyen néktek ſors ſzerint való örökségtek.

12 Jóllehet ſzám ſzerint keveſen vólnának, igen keveſen és ſellérek abban.

13 *És* egy nemzetség * közzül másközzé mennének, és egy orſzágból más nép közzé:

14 Es nem engedé hogy ſenki ártana nékik: és ö érettek a' * Királyokatis megdorgálta, *ezt mondván:*

15 Az én megkenettetteimet ˅ ne illeſsétek: és az én Prófétáimnak ne ártsatok,

16 Es éhséget ‡ ſzerze a' földön: és a'kenyérnek minden táplálását elvévé.

17 † Elküld ö elöttök egy férfiat: a' Jóſefet, ki eladattatott vala * rabságra.

18 Kinek lábait békókba veték: a'vas általhatá az ö lelkét.

19 Mind az ideig mellyben bé kell vala az ö beſzédének tellyesedni: Az UR beſzéde megpróbálá ötet.

20 * Elküld a' Király, és elbotsáttatá ötet a'népeknek Fejedelme és elſzabadítá ötet:

21 Urrá tövé ötet az ö házán: és minden jószágán Fejedelemmé:

22 Hogy az ö Fejedelmitis az ö akaratja ſzerint megkötöztetné: és hogy az ö Véneit tanítaná böltseségre.

23 Akkor méne ˅ Izrael Egyiptomba: és Jákób bújdosék a'Chámnak földén.

24 Es ‡ megſzaporítá *Isten* az ö népét felette igen; és az ö ellenséginél erös-bé tövé. 25 El-

‡ 1 *Mós.* 15 *mind végig*, *és* 17:2. *és* 22:16. *és* 26:3. *és* 35:11. † 1 *Mós.* 13:15. *és* 15:18. * 1 *Mós.* 12. *és* 13. *és* 20. *és* 26. *és* 35. * 1 *Mós.* 20:3. ˅ 1 *Chr.* 16:26. ‡ 1 *Mós.* 41. † 1 *Mós.* 45:5. *és* 50:20. * 1 *Mós.* 37:28. *és* 39:20. * 1 *Mós.* 41:14. 40--44. 33--36. ˅ 1 *Mós.* 46:6. ‡ 2 *Mós.* 1. *és* 2.

25 Elforditá azoknak ſiveket, hogy meggyülölnék az ö népét; és álnokul tselekedének az ö ſzolgáival.

26 ‡ Elbotsátá Móſeſt az ö ſzolgáját, *és* Aront kit válaſztott vala.

27 Kik azok között nagy tsudákat †töttek, és jeleket a'Chámnak földén.

28 Botsáta * ſetétséget, és béſetétité azt: és a'tsudák nem vóltak engedetlenek az ö beſzédinek.

29 Azoknak vizeket *vérré változtatá, és megölé az ö halaikat.

30 Az ö földok l^ békákat terme, mellyek az ö Királyoknak házaibanis vóltak.

31 Parantsola, és támada legyeknek ſoksága, *és* tetvek minden ö határokban.

32 Az ö esöjöket ‡köesövé változtatta vala, és égö tüzet *botsáta* az ö földökre.

33 Es elveré azoknak ſzöleiket, figefáikat, és elveſzté az ö határoknak termöfáit.

34 Parantsola, és támadának †sáskák, és ſzámlálhatatlan ſok tserebogár.

35 Es minden zöldellö füvet megeméſzte az ö földökben, és megeméſzté az ö földöknek gyümöltsét.

36 Es minden * elsö-ſzülöttet megöle az ö földökben, minden ö erejeknek elsö ſengéjét.

37 Es kihozá öket ezüſttel és arannyal; és az ö tselédjekben egy ſem vólt beteges.

38 Örvendeze Egyiptom az ö kijöveteleken, mert az ö tölök való félelem megkörnyékezte vala azokat.

39 Kiterjeſzté *Isten* a' *felhöt hogy öket béfedezné: és a'tüzet, hogy éjjel világoſságot adna.

40 Könyörgének és ^ fürjeket hoza; és mennyei kenyeret adott nékik.

41 Megnyitá a' ‡ köſziklát, és vizek jövének-ki, mellyek folytak a'ſzáraz földön, mint a'folyóviz.

42 Mert megemlekezék az ö ſzentséges beſzédéröl, mellyet mondott vólt Abrahámnak az ö ſzolgájának.

43 Kihozá azért az ö népét örömmel, *és* † vigasággal az ö válaſztottit.

44 Es adá azoknak a'pogányok földét: és a'népeknek munkájokat ‡vötték örökségül;

45 Hogy †megtartanák az ö rendeléſit, és megöriznék az ö törvényit. Ditsérjétek ez URat!

CVI. SOLTAR.

Istennek jó-tételényi és oſtori által való dajkálkodása az Izrael népe körül.

1 Hallelu Jah.

DItsérjétek *az URat, mert jó; mert mind örökké vagyon az ö irgalmaſsága.

2 Kitsoda mondhatná-meg az URnak nagy erejét; és kitsoda jelenthetné-ki az ö minden ditséretit?

3 Bóldogok a'kik megörizik az itéletet, és a'ki igazán viſeli magát mindenkoron.

4 ¶ Emlekezzél-meg én rólam, U-Ram, a' te jóvóltodért mellyel vagy a' te népedhez, látogaſs-meg engemet a' te ſegítségeddel.

5 Hogy láſsam-meg a'te válaſztottidhoz való jó-tétedet, és örvendezzek a' te népednek örömében; hogy ditsekedjem a' te örökségeddel.

6 ¶ Vétkeztünk a'mi atyáinkkal; álnokúl tselekedtünk, gonoſzúl tselekedtünk.

7 A'mi atyáink Egyiptomban nem értették a'te tsudáidat, nem emlékezének-meg a'te ſok jó-tételényidröl; és engedetlenek lönek a'veres tengernél.

8 De megtartá öket *az UR* az ö nevéért, hogy megjelentené az ö hatalmaſságát.

9 Mert *megdorgálá a'veres tengert és megſzárada; és által-vivé öket a'mélységeken mint a'puſztában.

10 Es megſzabadítá öket a' gyülölönek kezéböl: megmenté öket az ellenségnek kezéböl.

11 Es a' vizek elboríták ^ az ö nyomorgatóikat: tsak egyis nem maradameg azok közzül.

12 Akkor hivének az ö beſzédének, és éneklék az ö ditséretit.

13 De azonnal ‡elfelejtkezének az ö dolgairól: *és* nem várák az ö tanátsát;

14 Es kivánságra †indúlának a'puſztában: és késérték az Erös *Istent* a'puſztában.

15 Annakokáért megadá nékik az ö ‡kivánságokat, de botsáta ö reájok öſzövéséget.

16 Annakfelette †irégységre indúlának Móſes ellen a'táborban, és az URnak ſzente ellen, Aron ellen;

17 Megnyilatkozék a'föld és elnyelé Dátánt, és elborítá az Abirámnak tselédjét:

18 Es *tüz gerjede az ö gyülekezetek ellen, a'láng meggyujtá a'gonoſzokat.

19 *Borjú képet öntének a' Hórebnél; és imádák az öntött bálványt.

20 Es elváltoztaták az ö ditsöségeket, baromnak haſonlatoſságára, melly ſzénát éſzik.

21 Elfelejtkezének az Erös *Isten*röl, ki megtartotta vala öket; ki nagy dolgokat tselekedett vala Egyiptomban.

22 Tsudálatoſokat a' Chámnak földén: retteneteſeket a' veres tengernél.

23 Azokáért megmondotta vala, hogy elveſzti öket; ha Móſes az ö válaſztott *bolgája* nem állott vólna a' romláſon az ö ortzája elött, az ö haragjának elfordításáért, hogy *öket* el ne törlené.

24 ^ Megutálák a' kivánatos földetis, nem hivének az ö ſzavának:

25 Es morgolódtak az ö sátoraikban, és nem hallák-meg az URnak ſzavát.

26 Annakokáért felemelé az ö kezét ö ellenek, hogy öket elveſztené a'puſztában.

27 Es hogy az ö magvokat a'pogányok között elſzéleſztené: és hogy *minden* földeken öket elhintené.

28 Annakfelette adák magokat a' ‡ Bál Peór mellé; és a'halottak áldozatját évék;

29 Es haragra indíták *az Istent* az ö tselekedeteikkel, és oſtor ſzálla rájok;

30 Míg-nem Fineás elö-álla és boſzſzút álla, és megſzünék az oſtor:

31 Es ez tulajdoníttaték néki igazságúl, nemzetségröl nemzetségre mind örökké.

32 Haragra indíták ötet a'verſengéſnek vizénélis; annyira hogy Móſeſis † gonoſzúl járna ö miattok:

33 Mert megháboríták az ö lelkét, és *maga-gondolatlanúl* ſzóla ajakaival.

34 Nem ‡veſzték-el a' népeketis a' kikröl az UR ſzólott vala.

35 Hanem megelegyedének a' pogányokkal; és azoknak tselekedeteiket megtanúlták.

36 Es ſzolgálának azoknak bálványaiknak, mellyek nékiek romláſokra lönek.

37 Mert megáldozák az ö †fiaikat és leányaikat az ördögöknek.

38 Es ártatlan vért ontának, az ö fiaiknak és leányiknak véreket, mellyeket a'Kanaánnak bálványinak áldoztak; és megferteztették a'föld öldökléſekkel.

39 Es megferteztetének az ö tselekedeteikkel; és paráználkodának ſzánt-ſzándékkal.

40 Azért felgerjede az UR haragja az ö népe ellen: és megutálá az ö örökségét:

41 Es adá öket a' pogányoknak kezekbe: és uralkodának ö rajtok az ö gyülölöik.

42 Es nyormorgaták öket az ö ellenségeik, és megaláztatának azoknak kezek alatt.

43 Gyakorta *megſzabadította öket; jóllehet ök megháborították vólna ötet az ö tanátsokkal, és elveſzének az ö hamiſságokért.

44 Mindazáltal reájok tekínte mikor nékik nyomorúságok vólna, meghallgatván az ö kiáltáſokat.

45 Es ö érettek *megemlékezék az ö ſzövetségéröl; és az ö kegyelmeſségének nagysága ſzerint elváltoztatá ſzándékát.

46 Es könyörületeſségre indítá ö hozzájok azokat, a'kik öket fogva elvitték vala.

47 ¶ Tarts-meg minket mi URunk Iſtenünk; ^ és gyüjts-egybe minket a' pogányok közzül; hogy a' te ſzent nevedet ditsérjük, és hirdeſsük a' te ditséretedet.

48 ¶ Aldott az Izraelnek URa Iſtene öröktöl fogva mind örökké; és minden nép *ezt* mondja: Amen! Ditsérjétek az URat!

CVII. SOL-

‡4 *Mós.* 11:31, 33. †4 *Mós.* 16:13. *4 *Mós.* 16:35. *2 *Mós.* 32, 4. ^ 4 *Mós.* 14:1–3. ‡4 *Mós.* 25:3, 5. †4 *Mós.* 20.

‡5 *Mós.* 6:10, 11. †5 *Mós.* 31:10. **Al.* 107:1. *és* 118:1. *és* 136:1. *2 *Mós.* 14:21. ^ 2 *Mós.* 14:27. ‡2 *Mós.* 15:24. *és* 17:2. †2 *Mós.* 16:3. 1 *Kór.* 10:6.

‡2 *Mós.* 3:10. *és* 4:10. †2 *Mós.* 7:9. *2 *Mós.* 10:21. *2 *Mós.* 7:20. ^ 2 *Mós.* 8: 6, 24, 17. ‡2 *Mós.* 9:23. †2 *Mós.* 10: 13. *2 *Mós.* 12:29, 35, 31–33. **Fell.* 78:14. ^ *Mós.* 16:13, 14. ‡*Fell.* 78: 15. †2 *Mós.* 15. 4 *Mós.* 33:3.

†*Bir.* 1: *és* 3:5, 6. 5 *Mós.* 7:1, 2. †2 *Kir.* 16:3. *és* 17:17. *és* 21:6. * *Bir.* 2:16. *5 *Mós.* 30:1. ^ 1 *Chr.* 16: 35.

CVII SOLTAR.

Elößámlálása az Isten megßabaditáſinak, mellyeket az embereknek ßokott gyakran megmútatni.

1 DItsérjétek ‡az URat, mert jó: mert mind örökké *vagyon* az ö irgalmaſsága.

2 Hirdeſsék ezt az URtól megváltattak, kiket megßabadított a' nyomorgatónak kezéből.

3 Kiket egybe-gyüjtötte e' földröl, Napkeletröl, Napnyugatról, Eßakról, és a' tenger felöl.

4 Bújdoſnak vala a'puſztában, a'kietlenben az úton kivül; és nem találnak vala lakáſra való városſt.

5 Ehek és ßomjak valának; az ö lelkek a' ßomjúság miatt elfogyatkozott vala.

6 Es kiáltának az URhoz az ö nyomorúságokban; ki megßabadítá öket az ö nyomorúságokból.

7 Es vivé öket az egyenes útra; hogy jutnának olly városba, mellyben laknának:

8 Hirdeſsék *azért* az UR elött az ö kegyelmeſségét, és az ö tsudálatos dolgait az embereknek fiaik elött:

9 Mert megelégéti a'ßomjúhozó lelket, † és az éhezö lelket bétölti jóval.

10 Némellyek ſetétségben és a' halálnak árnyékában ülnek: megkötöztetvén keſerüséggel és vaſſal;

11 Mert engedetlenek vóltak az Erös *Isten* beßédéhez; és a'Felséges *Isten*nek tanátsát megutálták.

12 De minekutánna megalázta a'nyomorúság az ö ßiveket, és eleſtenek annyira hogy ſegítségek nem vólna.

13 Es kiáltának az URhoz az ö nyomorúságokban; az ö nyavalyájokból megßabadítja öket.

14 Kihozza öket a'ſetétségböl, és a' halálnak árnyékából, és az ö köteleket elßakaßtja.

15 Hirdeſsék *azért* az UR elött az ö jó vóltát, és az ö tsuda dolgait az embereknek fiai elött;

16 Mert megrontotta az értz kapukat, és a' vas zárokat eltörte.

17 Némellyek balgatagok lévén az ö gonoßságoknak útáért, és az ö hamiſságokért oſtoroztatnak.

18 Minden étket *utál az ö lelkek; és közelgetnek a'halálnak kapujához.

‡*Fell.* 106:1. †*Luk.* 1:53. **Iób.* 33:20.

19 Es kiáltanak az URhoz az ö nyomorúságokban, és az ö nyavalyájokból megßabadítja öket.

20 Elbotsátja az ö igéjét és meggyógyítja öket, és megßabadítja öket az ö vermekböl.

21 Hirdeſsék *azért* az UR elött az ö irgalmaſságát, és az ö tsuda dolgait az embereknek fiai elött.

22 Es áldozzanak ditséretnek áldozatjával: és hirdeſsék az ö tselekedetit örömmel.

23 A'kik hajókon a'tengerre mennek: és a'nagy vizeken kereskednek.

24 Azok látják az URnak dolgait, és az ö tsudáit a' mélységben.

25 Mert minekutánna ßól, ßélveßet támaßt, melly a'tenger habjait felemeli.

26 Az égig felemelkednek, a'mélységbe lebotsátkoznak: az ö lelkek a'nagy félelemnek miatta elolvad.

27 Hányattatnak, és tántorganak mint a' réßeg; és minden tudományoknak eßevéßt.

28 Es kiáltanak az URhoz az ö nyavalyájokban, ki az ö nyomorúságokból megßabadítja öket.

29 Megállatja a'ßélveßet, és megtsendeſednek a'habok.

30 Es örülnek ök, mert megtsendeſedtek; és vezérli öket a'partra, mellyre igyekeztek menni.

31 Hirdeſsék az UR elött az ö jótéteményét, és az ö tsuda dolgait az embereknek fiai elött.

32 Es magaßtalják ötet a'népnek gyülekezetiben, és a'Véneknek gyülekezetiben ditsérjék ötet.

33 A'folyóvizeket puſztákká téßi: és a' vizeknek forráſit ßárazzá.

34 A'gyümölts termö földet meddö földdé *téßi*, azon a'földön lakó népnek gonoſságáért.

35 A'puſztát ‡álló-tókká téßi, és a' kietlen földet vizeknek folyásává.

36 Es azt miveli hogy ott lakozzanak az éhezök, és azt lakó városſá tegyék.

37 Hogy mezöket béülteſſenek, ßölöket plántáljanak és haßnos jövedelmet ßerezzenek.

38 Es megáldja öket, és igen megßaporodnak; és azoknak barmaikat meg nem kevesíti.

39 Azután megkeveſednek és megalázta-

‡*Eſa.* 41:18.

tatnak a'nyomorúságnak veßedelmének, és a'keſerüségnek miatta;

40 Gyalázatba ejti a'Fejedelmeket, és azt miveli hogy tévelyegjenek az út nélkül való puſztában.

41 Es felemeli ‡a'nyomorúltat a'nyomorúságból: és megßaporítja a'tselédeket mint a'juhokat.

42 Hogy láſsák az igazak † és örvendezzenek; és minden gonoßzok megtartóztaſsák *az ö ßájokat.

43 Kitsoda a'böltsek közzül a'ki ezeket eßébe venné, hogy *az emberek* meggondolnák az URnak kegyelmeſségit.

CVIII. SOLTAR.

Könyörgéſe Dávidnak egéß birodalmáért.

1 Ditséreti Sóltára Dávidnak.

2 KEß az én *ßivem Isten; éneklek és ditséretet mondok, az én ditsöségemmelis *éneklek*.

3 Kelj-fel én lantom és hegedüm: felſerkenek jó reggel.

4 Ditsérlek tégedet a'pogányok között, URam, és éneket mondok néked a'népek között:

5 Mert mind az egeknek felette felmagaßtaltatott a'te ˇjóvóltod: és mind a' felhökig vagyon a'te igaz-mondáſod.

6 ¶ Magaßtaltaſsál-fel az egeknek felette, Isten, és mind az egéß földön a'te ditsöséged.

7 Hogy ßabadúljanak-meg a'te ßerelmeſid, tarts-meg a'te jóbb kezeddel, és hallgaſs-meg engemet.

8 ¶ Az Isten ‡ßólott az ö Szentséges helyéből, örvendezek azért: a'Sikemitáknak jóßágokat eloßztom: és a'Sukkóthnak völgyét elmérem:

9 Enyím Gileád, enyím Manaſsé; és Efraim az én fejemnek ereje, és Júda az én törvény-tévöm.

10 Moáb az én moſdó medentzém; Edomra vetem az én ſarumat; és a'Filiſtéuſokon örvendezek.

11 De kitsoda viſzen engemet a'kerített városokba? kitsoda vinne engemet Edom ellen?

12 Avagy nem teé óh Isten, ki minket megvetettél vala, hogy ki ne mennél, Isten, a'mi ſereginkkel?

13 Légy ſegitségül minékünk a'háborúságban: mert hijába-való az emberi ſegitség.

‡1*Sám* 2:8. *Al.* 113:7, 8. †*Iób.* 22:19. **Iób.* 5:16. **Fell.* 57:8. ˇ*Fell.* 36:6. *és* 57:11. ‡*Fell.* 60:8.

14 Az Iſtenben *bizván* tselekedjünk eröſen: és ö megtapodja a'mi ellenséginket.

CIX. SOLTAR.

Könyörgéſe Dávidnak Dóeg ellen; Chriſtuſnak Iúdás ellen.

1 Dávidnak Sóltára az Eneklö-meſternek *engedtetett*.

EN ditséretemnek Iſtene, ne hallgaſs.

2 Mert a'gonoßnak ßája, és az álnok ßáj én ellenem felnyitotta magát: ßóltak én ellenem hazug nyelvvel.

3 Es gyülölséges beßédekkel környülvöttek engemet, és oſtromlottak engemet ok-nélkül.

4 Az helyébe hogy én ßeretem öket, én velem ellenkeznek: én pedig imádkozom vala;

5 Es adtak nékem gonoßt a'jó helyébe: és gyülölséget az én ßeretetem helyébe.

6 Adj önékie gonoß Fejedelmet, és az ellenség álljon az ö jóbb-keze felöl.

7 Mikor törvénykezik, meggyözettetvén jöjjön-ki *onnét*, és az ö könyörgéſi változzanak bünné.

8 Az ö életének napjai legyenek keveſek: és az ö ‡Fejedelemségét más vegye-el:

9 Az ö fiai legyenek árvákká, és az ö felesége legyen özvegygyé.

10 Az ö fiai bújdoſsanak-el, kóldúljanak, és kereſſenek *eledelt* az ö elpuſztúltt helyeken.

11 Foglalja-el az uſorás minden ö jóßágát: és az idegenek ragadozzák-el *minden* marháját:

12 Ne légyen néki, a'ki állhatatos lenne hozzája a'jó-téteményben, és ne légyen a'ki könyörüljön az ö árváin:

13 Az ö maradéki veßßenek-el, a'máſodik nemzetségben töröltеſsék-el azoknak nevek:

14 Az ö attyainak † álnokságok légyen emlekezetben az UR elött: és az ö annyának gonoßsága el ne töröltеſsék.

15 Legyenek az UR elött mindenkor: és töröltеſsék-el a'földröl az ö emlekezetek.

16 Mert nem emlekezett-meg arról, hogy irgalmaſságot tselekednék; és kergette a' ßegény és nyomorúlt férfiat, és a' megkeſeredett ßivüt, hogy azt megölné;

‡*Ián.* 17:12. *Tsel.* 1:20. †2 *Mós.* 20:5.

17 Es ſzerette az átkot, hogy reája ſzállana, és nem akarta az áldáſt, és eltávozik töle.

18 Hogy felöltöztetnék átokkal mint öltözettel, és bémenne mint a'viz ö beléje, és mint az olaj az ö tsontaiba.

19 Légyen ö rajta mintegy paláſt, *mellyel* béfedezteſsék: és mint az övedezö, mellyel ſzüntelen béövedezteſsék.

20 Ez légyen jutalmok az URtól az én ellenségimnek, és a'kik gonoſzt mondanak az én lelkem ellen:

21 De te URam Iſten tselekedjél én velem *jól* a'te nevedért; mivelhogy jó a'te irgalmaſságod, ſzabadíts-meg engemet.

22 Mert ſzegény vagyok és ſzükölködö, és az én ſzivem én bennem megſebesíttetett.

23 Mint az árnyék ‡mikor elhanyatlik, el kell mennem, és ide 's tova hányattatom mint a'sáska.

24 Az én térdeim tántorganak az étlenség miatt, és az én teſtem megſzáradott, mivel nedveſség nintsen bennem:

25 Annakfelette gyalázatoſſá löttem ö elöttök; mikor engemet látnak, tekergetik fejeket rajtam.

26 Légy ſegítségül nékem URam, én Iſtenem; ſzabadíts-meg engemet a'te kegyelmeſséged ſzerint:

27 Hadd tudják-meg hogy te kezed ez, és hogy URam te mivelted ezt.

28 Atkoztanak ök, de te áldj-meg; ellenem támadnak ök, de megſzégyenülnek, és a'te ſzolgád örvendez.

29 Az én ellenségim környülvétetnek gyalázattal: és béfedeztetnek mintegy paláſttal az ö ſzégyenekkel.

30 ¶ Ditsérem az URat felette igen az én ſzámmal: és ſok *emberek*nek gyülekezetekben tiſztelem ötet.

31 Mivelhogy a'ſzegénynek jóbb-keze felöl áll, hogy megtartſa annak lelkét azoktól a'kik kárhoztatják azt.

CX. SOLTAR.

Chriſtuſnak Királysága és örök Papsága.

1 Dávid Sóltára.

MOnda az UR †az én URamnak; Ülj az én jóbb-kezem felöl; míglen vetem a'te ellenségidet sámolyúl a'te lábaid alá.

2 A'te birodalmodnak páltzáját kibotsátja az UR *Sionból, *ezt mondván:*

‡*Fell.* 102:12. †*Mát.* 22:44. *Sid.* 2:13. **Eſa.* 2:3.

Uralkodjál a'te ellenségidnek közepette.

3 A'te néped ſzabad-akaratja ſzerint, a'te ſeregednek *munſtrálásának* napján *jelen léſſen tenéked* ſzentséges öltözetekkel; az ö méhétöl fogva, hajnaltól fogva *jelen léſſen néked* a'te ifjaidnak harmatjok.

4 Megeskütt az UR, és el nem változtatja; Te vagy örökké való ‡Pap Melkiſédeknek rendi ſzerint.

5 ¶ Az UR léſzen tenéked jóbb-kezed felöl; az ö haragjának †napján megrontja a'Királyokat.

6 Itéletet téſzen a'pogány népek között, megtölt *ſok helyeket* * hólt teſtekkel; ſokaknak megrontja fejeket e'földön.

7 Az úton való *zavaros* patakból iſzik; annakokáért * felemeli az ö fejét.

CXI. SOLTAR.

Háláádáſa az Izrael népének.

1 Halelu Jah.

HIrdetem az URat tellyes ſzivemböl az igazaknak tanátsokkan és gyülekezetekben:

2 Nagyok az URnak tselekedeti, nyilván valók mind azoknak kik azokban gyönyörködnek.

3 Ditsöséges és tiſzteſséges az ö tselekedeti; és az ö igazsága megmarad mind örökké.

4 Emlekezetet ſzerzett az ö tsudálatos dolgainak a'kegyelmes és irgalmas UR.

5 Eledelt ˅adott az ötet félöknek: megemlekezik mind örökké az ö ſzövetségéröl.

6 Az ö tselekedetinek erejét hirdette az ö népének, hogy nékiek adná a'pogányoknak örökségeket.

7 Az ö kezeinek tselekedeti igaz mondás és itélet; erösek minden ö végezési.

8 Megerösíttettek mind örökkön örökké, mellyek löttek hivséggel és igazsággal.

9 Váltságot küldött az ö népének, parantsola az ö ſzövetségét *hogy megtartsák* mind örökké; ſzent és rettenetes az ö neve.

10 ¶ A'böltseségnek feje az URnak félel-

‡*Std.* 5:6. *és* 6:20. †*Fell.* 2:9, 12. **Iel.* 14:16. *és* 16:14. **Fell.* 2:9. *Sid.* 1:3 *és* 10:12. ˅2 *Mós.* 16:35.

‡félelme: jó értelmek vagyon mind azoknak kik azokat tselekeſzik: annak ditséreti megmarad mind örökké.

CXII. SOLTAR.

A' hiveknek bóldogságok iratik-meg.

1 Halelu Jah.

BOldog a'férfiú ki féli az URat; és az ö parantsolatiban igen †gyönyörködik.

2 Hatalmas léſzen annak magva e'földön; a'hiveknek nemzetségek megáldatik.

3 Gazdagság és bövség léſzen annak házában; és az ö igaſsága megmarad mind örökké.

4 Fénlik a'ſetétségbenis az igazak világoſságok, a'kegyelmes, irgalmas, és igaz *Iſten által.*

5 A'jó férfiú könyörül *máſon* és költsönt ád; az ö dolgait igazán viſeli.

6 Annakokáért ſoha meg nem indúl; örök emlekezetben *léſſen* az igaz.

7 A'gonoſz hír halláſtól nem fél; erös az ö ſzive mivelhogy az URban bizik.

8 Bátor az ö ſzive, azért nem retteg: míg-nem meglátja az ö ellenség*inek veſſedelmeket.*

9 Oſztogat, *adakozik a'ſzegényeknek; az ö igazsága megmarad mind örökké; az ö feje felemeltetik ditsöséggel.

10 ¶ A' gonoſz *ember* ezt látván haragſzik; fogait tsikorgatja és kegyetlenkedik; A' gonoſzoknak kivánságok ſemmivé léſzen.

CXIII. SOLTAR.

Dávid az Anyaßentegyházat inti az Iſtennek ditséretire.

1 Halelu Jah.

DItsérjétek URnak ſzolgái, ditsérjétek az URnak nevét.

2 Az URnak neve *légyen áldott: moſtantól fogva mind örökkön örökké.

3 Napkelettöl fogva ˅mind Napnyugatig, *légyen* ditséretes az URnak neve.

4 Felmagaſztaltatott az UR minden pogány népeknek felette; az egeknek felette *vagyon* az ö ditsösége.

5 Kitsoda haſsonlatos a' mi URunkhoz Iſtenünkhöz? ki magaſságban lakozik.

6 De *magát mintegy* megalázván néz *mindenekre* mennyen és földön.

‡*Péld.* 1:7. *és* 9:10. †*Fell.* 1:1, 2. **2 Kór.* 9:9. **Dán.* 2:20. ˅ *Mal.* 1:11.

7 Felemeli ‡a'ſzegényt a'porból; és a'ſzükölködöt elö-véſzi a'ganéjból.

8 Hogy ülteſſe ötet a'Fejedelmek közzé; az ö népének Fejedelmi közzé.

9 Ki azt miveli, hogy ak'i meddö vala a' házban, nagy örömmel magzatoknak annyokká légyen. Ditsérjétek az URat!

CXIV. SOLTAR.

Háláádáſa az Izrael népének.

1 MIkor az Izrael népe kijöve †Egyiptomból, és a' Jákóbnak háza-népe a'pogány nép közzül.

2 Lön a'Júda ö ſzentséges népe; és az Izrael ö uralkodáſa.

3 Látá *a'tenger ötet és elfutamodék, és a' *Jordán vize hátra térüle.

4 A'hegyek ſzöknek vala mint a'koſok, és a'halmok mint a'juhoknak bárányai.

5 Mitsoda az oka tenger, hogy megfutamodál? és te Jordán vize, *bogy* hátra-fordúlál?

6 Hegyek, *mitsoda az oka*, hogy ſzöktök vala mint a'koſok? és halmok mint a'juhoknak bárányai?

7 Az URnak ortzája elött indúlt-meg a'föld: a'Jákób Iſtenének elötte.

8 Ki a'k öſziklát ˅álló-tóvá változtatja, és a'köſzálat vizeknek forrásává.

CXV SOLTAR.

Könyörgés a'megßabadításért, és vigaßtalás bálvány-imádó ellenség ellen.

1 NEm nékünk URam, nem nékünk: hanem a'te nevednek adjad a'ditsöséget, a'te irgalmaſságodért és a'te igazságodért.

2 Miért mondanák a'pogány népek: ‡Hól vagyon moſt az ö Iſtenek?

3 De a'mi Iſtenünk a' mennyben vagyon: *ki* mindeneket a' mellyeket akart, teremtett.

4 De azoknak †bálványaik ezüſt és arany, embereknek munkájok.

5 Szájok vagyon, de nem ſzólnak; ſzemeik vagynak de nem látnak:

6 Füleik vagynak, de nem hallanak; orrok vagyon, de nem illatoznak;

7 Kezeik vagynak, de nem tapogatnak; lábaik vagynak, de nem járnak; és nem üvöltenek az ö torkokkal.

‡*Fell.* 107:4. †2 *Mós.* 13:3. **2 Mós.* 14:21. **Iós.* 3:13, 16. ˅ 2 *Mós.* 17:6. ‡*Fell.* 79:10. †*Al.* 135:15---20.

8 Hasonlatosok legyenek azokhoz a' kik azokat tsinálják, és mind a'kik azokban biznak.

9 ¶ Izrael bizzál az URban; azoknak segítségek és paisok ö *kik benne biznak.*

10 Aron háza-népe bizzatok az URban: azoknak segítségek és paisok ö.

11 Kik félitek az URat bizzatok az URban: azoknak segítségek és paisok ö.

12 Az UR megemlekezik mi rólunk és megáld *minket*; megáldja az Izrael házát, megáldja az Aron házát.

13 Megáldja azokat kik félik az URat, a'kitsínyeket és nagyokat.

14 Megszaporit az UR titeket: titeket és a'ti fiaitokat.

15 Aldottak léztek az URtól, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

16 A'magasságos egek az URéi: a'földet pedig adta az embereknek fiainak.

17 Nem a' ‡meghóltak ditsérik az URat: és a' kik a' föld alá mennek.

18 Hanem mi áldjuk az URat, mostantól fogva mind örökké. Ditsérjétek az URat!

CXVI. SOLTAR.

Háládása Dávidnak a'szabadításért.

1 SZeretem az URat, mert meghallgatja az én szómat, és az én imádságimat.

2 Mert az ö fülét én hozzám hajtotta, mikor az én életemnek napjaiban ötet segítségül hivnám.

3 Környül-vöttek vala engemet a'halálnak †kötelei, és a'pokolnak keserüségi elfoglaltak vala engemet; nyomorúságot és nyavalyát találtam vala.

4 Es az URnak nevét segítségül hivám *ezt mondván:* Kérlek URam, szabadítsd-meg az én lelkemet.

5 Kegyelmes az UR és igaz: és a' mi Istenünk irgalmas.

6 Megörizi az alázatosokat az UR; mikoron elfogyatkoztam vólna megszabadíta engemet.

7 Térj-meg én lelkem a'te nyugodalmadba: mert az UR jól tött te veled.

8 Mivelhogy megszabadítottad az én lelkemet a'haláltól, szemeimet a'könyhúllatástól, lábaimat az eséstöl.

9 Szüntelen járok az URnak ortzája elött az élöknek földökben.

10 *Hittem és azért szóltam, *noha* én felette igen megaláztattam vólna.

11 En azt mondottam az én félelmemnek idején: ‡Minden ember hazug.

12 ¶ Mivel fizesek az URnak, minden én hozzám való jótéteményiért?

13 A' szabadúlásért való *háládásnak* pohárát vészem, és az URnak nevét hivom segítségül.

14 Az én fogadásimat megadom az URnak majd az ö egész népe elött.

15 Az URnak szemei elött betsületes az ö szenteinek halálok.

16 URam, kétség-nélkül én te szolgád vagyok, én te szolgád vagyok a'te szolgáló-leányodnak fia, *ki* az én köteleimet elszaggattad.

17 Tenéked áldozom háládásnak áldozatjával, és az URnak nevét segítségül hivom.

18 Az én fogadásimat megadom az URnak; majd az ö egész népe elött.

19 Az UR Házának pitvariban: te közepetted Jérusálem. Ditsérjétek az URat!

CXVII. SOLTAR.

A'pogány népek hivatalok.

1 DItsérjétek az URat †minden pogány népek, ditsérjétek ötet minden népek.

2 Mert elhatalmazott mi rajtunk az ö irgalmassága: és az URnak igazsága *megmarad* örökké. Ditsérjétek az URat!

CXVIII. SOLTAR.

Tanúság a'Dávid és Christus orßágáról.

1 HIrdessétek *az URat, mert igen jó: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmassága.

2 Mondja ezt most az Izrael, hogy mind örökké *vagyon* az ö irgalmassága.

3 Mondja ezt most az Aron háza, hogy örökké *megáll* az ö irgalmassága.

4 Mondják most az Isten-félök, hogy örökké *megáll* az ö irgalmassága.

5 ¶ Az én nyomorúságomban segítségül hivám az URat, és nékem megfelelvén, tágas helyen helyheztete engemet az UR.

6 Az UR én velem vagyon nem félek: *hogy árthatna nékem az ember?

7 ˅Az UR én velem vagyon az én segítöim között, és én meglátom az én ellenségimen *a'mit kivánok.*

8 ‡Jóbb az URban bizni, hogy-nem mint az emberekben.

9 Jóbb

‡ *Róm.* 3:4. † *Róm.* 15:11. **Fell.* 106:1. **Fell.* 56:5, 12. ˅ *Sid.* 13:6. ‡ *Al.* 146:3.

9 Jóbb az URban bizni, hogy-nem mint a'Fejedelmekben.

10 Minden pogányok környül-vöttenek vala engemet, de az URnak nevében elveztém azokat.

11 Felette igen megkörnyékeztek vala engemet: de az URnak nevében elveztém öket.

12 Környül-vöttek vala engem mint a' méhek, elóltattak mint a'tövisnek tüze: mert az UR nevében elveztém öket.

13 Igen tasitottál vala engemet hogy elesném: de az UR megsegite engemet.

14 ¶ En ‡erösségem és én énekem az UR: ö szabadított-meg engemet.

15 Enekléssnek és szabadúlásnak szava vagyon az igazaknak sátoraikban; *ezt mondván:* Az URnak jóbb-keze hatalmason tselekedett.

16 Az URnak jóbb-keze felmagasztaltatott: az URnak jóbb-keze hatalmason tselekedett.

17 Nem halok-meg, hanem élek: és hirdetem az URnak dolgait.

18 Keményen megostoroza engemet az UR: de meg nem öle engemet.

19 ¶ Nyissátok-meg nékem az igazságnak kapuit: hogy azokon bémenvén ditsérjem az URat.

20 Ez az UR kapuja, mellyen az igazak mennek-bé.

21 Ditsérlek tégedet; mert meghallgattál engemet, és engemet megszabadítottál.

22 ¶ A' †kö, mellyet az épitök megvetettek, lött a'szegeletnek fejévé.

23 Az URtól lött ez, melly tsudálatos a' mi szemeink elött.

24 Ez a'nap, mellyet az UR rendelt; örvendezzünk és vigadjunk azon.

25 Kérlek URam, tarts-meg most: Kérlek URam, adj jó elömenetelt most.

26 *Aldott a'ki jött az URnak nevében: áldunk titeket kik az URnak házából valók vagytok.

27 Az Erös *Isten* az UR, ki minket megvilágosított; kötelekkel megkötözve vigyétek a'bárányt az óltárnak szarváig.

28 ¶ En Erös *Isten*em vagy te, azért ditsérlek tégedet: En Istenem, felmagasztallak tégedet.

29 Hirdessétek az URat, mert igen jó: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmassága.

CXIX. SOLTAR.

Tanúság az Istennek a' Szent irásban foglaltatott igéjéröl, és ßent törvényéröl.

א 1 BÓldogok a'kik az ö útjokban ártatlanok, a'kik járnak az URnak törvényében.

2 Bóldogok a'kik megörizik az ö tanúbizonyságit, *és* a'kik tellyes szivvel keresik ötet.

2 Azokis a'kik nem tselekesznek hamisságot, *hanem* az ö útaiban járnak.

4 Te parantsoltad, *URam*, hogy a'te parantsolatidat igen megörizzük.

5 Vajha igazgattatnának az én útaim a'te parantsolatidnak megörizésére.

6 Akkor meg nem szégyenülnék, mikoron néznék minden te parantsolatidra.

7 Ditsérlek tégedet tiszta szivemböl, minekutánna megtanúlándom a'te igazságodnak törvényit.

8 A'te parantsolatidat megörizem: ne hagyj-el soha engemet.

ב 9 ¶ Vallyon mimódon jóbbítja meg az ifjú az ö útát, hanem a'te beszédednek megtartásával?

10 Tellyes szivemböl kereslek tégedet, ne engedjed hogy elidegenüljek a'te parantsolatidtól.

11 Az én szivemben elrejtettem a'te beszédedet, hogy ne vétkezzem te ellened.

12 Aldott vagy te URam: taníts-meg engemet a'te parantsolatidra.

13 Az én ajakimmal hirdetem a'te szádnak minden törvényit.

14 A'te parantsolatidnak útában gyönyörködöm, miképen minden gazdagságokban.

15 A' te parantsolatidról gondolkodom, és nézek a'te ösvényidre.

16 A'te parantsolatidban gyönyörködtetem magamat, és el nem felejtkezem a' te beszédedröl.

ג 17 ¶ Tégy jól a'te szolgáddal, hogy míg élek megtartsam a'te beszédedet.

18 Nyisd-meg az én szemeimet, hogy a'te törvényednek tsudálatos böltseségét láthassam.

19 Míg e'földön ‡bújdosom: ne rejtsd-el én tölem a'te parantsolatidat.

20 Megemésztetett az én lelkem a'te

‡2 *Mós.* 15:2. † *Esa.* 28:16. *Mát.* 21:42. **Mát.* 21:8. ‡ *Fell.* 39:13.

törvényidhez való buzgóságomnak miatta, *melly bennem vagyon* mindenkor.

21 Megdorgálod a'kevélyeket: átkoztak a'kik eltávoznak a'te parantsolatidtól.

22 Vedd-el én rólam a' ſidalmat és gyalázatot, mert megöriztem a'te tanúbizonyságidat.

23 A'Fejedelmekis leülnek és én ellenem ſólnak; a'te ſolgád pedig gondolkodik a'te parantsolatidról.

24 A'te bizonyságid én gyönyörüségim, és én tanátsoſim.

ד 25 ¶ Ragadott az én lelkem a'porhoz: eleveníts-meg engemet a'te beſzéded ſzerint.

26 Az én útaimat *tenéked* megbeſzéllettem, és engemet meghallgattál: ‡ taníts engemet a' te parantsolatidra.

27 Engedjed hogy értſem-meg a' te parantsolatidnak útát, és gondolkodom a'te tsuda dolgaidról.

28 Az én lelkem elolvadott a'keſerüség miatt; vigaſztalj-meg engemet a'te beſzéded ſzerint.

29 A' hamiſságnak útát távoztasd-el én tölem, és a'te törvényedet adjad énnékem.

30 Az igazságnak útát válaſztottam *magamnak*, a' te törvényid forognak elöttem.

31 A'te bizonyságidhoz ragaſzkodom, URam: ne hagyj megſzégyenülnöm.

32 A'te parantsolatidnak útain járok: minekutánna megvigaſztalod az én ſzivemet.

ה 33 ¶ Taníts-meg, URam, engemet a'te parantsolatidnak útára, mellyet megörizzek mind végiglen.

34 Adj énnékem olly értelmet, hogy megörizzem a'te törvényedet, és megtartſam azt tellyes ſzivemböl.

35 Igazgaſs engemet a'te parantsolatidnak útában: mert abban gyönyörködöm.

36 Hajtſad az én ſzivemet a'te parantsolatidhoz, és ne *engedd hajlani* a'telhetetlenségre.

37 Fordítsd-el az én ſzemeimet, hogy ne láſſanak hijába-valóságot: a'te útaidban eleveníts-meg engemet.

38 Tellyesítsd-meg a'te ſzolgádnak a' te beſzédedet: ki a'te tiſzteletedhez *ragaßkodott*.

‡ *Fell.* 27:8.

39 Fordítsd-el a'gyalázatot én tölem, mellytöl én félek: mert a'te parantsolatid jók.

40 Imé kivánom a' te parantsolatidat: a' te igazságodban elevenits-meg engem.

ו 41 ¶ Szálljon én reám a'te irgalmaſságod, URam, és a'te ſzabaditáſod a'te beſzéded ſzerint.

42 Hogy megfelelhеſſek valóba az engem gyalázónak, hogy bizodalmam vagyon a'te beſzédedben.

43 Es az igazságnak beſzédét ſoha ki ne vegyed az én ſzámból: mert a'te itéletidet várom.

44 Es megörizem a'te törvényedet mindenkor, és mind örökkön örökké.

45 Es ſzüntelen járok nagy ſzéles úton: mert a'te parantsolatidat kereſem.

46 Es ſzólok a' te bizonyságidról a'Királyok elött; és meg nem ſzégyenülök.

47 Es gyönyörködtetem magamat a'te parantsolatiddal, mellyeket ſzeretek.

48 Felemelem az én kezeimet a'te parantsolatidra mellyeket ſzeretek: és gondolkodom a'te parantsolatidról.

ז 49 ¶ Emlekezzél-meg a'te ſzolgáddal való beſzédedröl, mellyröl nékem reménységet adtál.

50 Ez az én vigaſztaláſom az én nyomorúságomban: hogy a'te beſzéded megvigaſztal engemet.

51 A' kevélyek felette igen tsufoltanak engemet, mindazáltal a' te törvényedtöl el nem hajlottam.

52 Megemlekezem a'te eleitöl fogva való itéletidröl, URam, és vigaſztaláſt véſzek.

53 A' rettegés környülvött engemet a'hitetlenek miatt, kik a'te törvényedet elhagyták.

54Ennékem énekeim vóltanak a'te parantsolatid,az én bújdoſáſimnak helyén.

55 Megemlekeztem éjjel a'te nevedröl, URam, és megöriztem a'te tudományodat.

56 Ez az én vígaſztaláſom: hogy a'te parantsolatidat megörizem.

ח 57 ¶ En azt mondottam, hogy az én örökségem, URam, a'te beſzédidnek megtartatáſok.

58 Tellyes ſzivemböl engeſztelem a'te ortzádat, könyörülj én rajtam a'te beſzéded ſzerint.

59 Meggondolom az én útaimat, hogy fordítſam az én lábaimat a'te bizonyságidra. 60 Sietek

60 Sietek és nem halaſztom; hogy megörizzem a'te parantsolatidat.

61 A' gonoſzoknak ſeregeik megfoſztának engemet, de a'te törvényedtöl el nem felejtkeztem.

62 Ejfélkor felkelek hogy tégedet tiſzteljelek, a'te igazságodnak itéletiért.

63 Társok vagyok én mind azoknak, kik tégedet félnek, és megörizik a'te parantsolatidat.

64 A'te irgalmaſságoddal URam, tellyes a'föld: taníts-meg engemet a'te parantsolatidra.

ט 65 ¶ Kegyelmeſen tselekedtél a'te ſzolgáddal, URam, a'te beſzéded ſzerint.

66 Az okoſságnak és tudománynak drága vóltára taníts-meg engemet: mert a'te parantsolatidnak hiſzek.

67 Minekelötte megaláztatnám, én tévelygek vala; moſtan pedig a'te beſzédedet megöriztem.

68 Jó vagy te és jól-tévö: taníts-meg engemet a'te parantsolatidra.

69 A'kevélyek én ellenem hazugságot gondolnak: én pedig tellyes ſzivvel örizem a'te parantsolatidat.

70 Megkövéredett mint a' kövérség az ö ſzivek: de én a' te törvényeddel gyönyörködtetem magamat.

71 Jó énnékem hogy engemet megaláztál, hogy megtanúltam a'te parantsolatidat.

72 Jóbb énnékem a'te ſzádnak ‡ törvénye, ſok ezer arany és ezüſt pénznél.

י 73 ¶ A' te kezeid teremtettek engemet és erösítettek-meg engemet: adj nékem értelmet, hogy tanúljam-meg a'te parantsolatidat.

74 A'kik téged félnek, látnak engemet és örvendeznek: mivelhogy a' te beſzédedben vagyon reménységem.

75 Tudom, URam, hogy igazak a' te itéletid: és igazán oſtoroztál engemet.

76 Légyen én velem a'te kegyelmeſséged, hogy megvigaſztaljon engemet, a' te ſzolgádnak mondott beſzéded ſzerint.

77 Légyen a'te irgalmaſságod én rajtam, hogy éljek: mert a'te törvényed nékem minden gyönyörüségem.

78 Szégyenüljenek-meg a'kevélyek, kik ok-nélkül háborgatnak engemet, holott én a' te parantsolatidról gondolkodom.

79 Fordúljanak én hozzám a'kik téged félnek, és a'te bizonyságidat tudják.

‡ *Fell.* 19:11.

80 Az én ſzivem tökélletes léſzen a'te parantsolatidban, hogy meg ne ſzégyenüljek.

כ 81 ¶ A'te ſzabadítáſodnak *kivánsága* miatt elfogyatkozott az én lelkem: a' te beſzédedet várom.

82 A'te beſzédednek *kivánsága* miatt elfogyatkoztak az én ſzemeim, ezt mondván: Mikor vigaſztalſz-meg engemet?

83 Ollyanná löttem mint a'füſtön *megßáradott* tömlö: de a'te parantsolatidról el nem felejtkeztem.

84 Mennyi léſzen a'te ſzolgádnak napja? mikor itéled-meg az én háborgatóimat?

85 Vermet áſtanak nékem a'kevélyek, kik nem élnek a'te törvényed ſzerint.

86 Minden te parantsolatid igazak: ok-nélkül háborgatnak engemet, ſegéllj-meg engemet.

87 Tsak-nem megeméſztettek engemet e' földön: mindazáltal el nem hagytam a'te parantsolatidat.

88 A' te jó-vóltodból eleveníts-meg engemet, és megörizem a' te ſzádnak bizonyság tételét.

ל 89 ¶ URam, mind örökké megmarad mennyben a'te beſzéded.

90 Nemzetségröl nemzetségre *vagyon* a' te igazságod: megerösítetted a'földet és megmarad.

91 A' te parantsolatid ſzerint állanak mind ez ideig, mert mindenek te ſzolgáid.

92 Ha a'te törvényed nem vólt vólna minden én gyönyörüségem, elveſztem vólna régen az én nyomorúságomban.

93 Soha el nem felejtkezem a' te parantsolatidról: mert azok által elevenítettél-meg engemet.

94 Tiéd vagyok én, tarts-meg engemet: mert a'te parantsolatidról tudakozom.

95 Engemet vártak a'gonoſzok, hogy elveſzeſſenek, de én a' te bizonyságidat gondolom-meg.

96 Minden tökélletes dolognak látom hogy vége léſzen: de a'te parantsolatod igen ſzéles.

מ 97 ¶ Melly igen ſzeretem a'te törvényedet! egéſz nap-eſtig tsak arról gondolkodom.

98 Az én ellenségimnél böltsebbé töttél engemet a' te parantsolatiddal: mert azok mindenkor én velem vagynak.

99 Minden én tanítóimmal engemet böltsebbé töttél, mert a' te bizonyságid az én gondolatim.

100 A'vén embereknél böltsebb vagyok, mert a' te parantsolatidat megörizém.

101 Minden gonoſznak öſvényétöl megtartóztattam az én lábaimat, hogy megörizném a' te beſzédedet.

102 A'te törvényidtöl el nem távoztam, mert te tanítottál engemet.

103 Melly édeſek vóltak az én ínyemnek a'te beſzédid! édesbek vóltak az én ſzámnak a' ‡méznél.

104 A' te parantsolatidból böltsé löttem; annakokáért gyülölöm minden hamiſságnak öſvényét.

נ 105 ¶ Az én lábamnak ſzövétneke a'te igéd, és az én öſvényemnek világa.

106 Megesküdtem és megállom, hogy megtartom a' te igazságodnak törvényit.

107 Felette igen megnyomorodtam; URam, eleveníts-meg engemet a'te beſzéded ſzerint.

108 Az én ſzámnak ſzabad-akarat ſzerint való áldozati legyenek kedveſek, kérlek, te elötted, URam, és a'te törvényidre taníts-meg engemet.

109 Az én lelkemet az én markomban *hordozom* mindenkor, mindazáltal a' te törvényedröl el nem felejtkezem.

110 A'gonoſzok nékem tört vetettek: de a'te parantsolatidtól el nem tévelyedtem.

111 Örökség ſzerint birom a'te bizonyságtételidet mind örökké: mert az én ſzivemnek öröme azok.

112 Hajlott az én ſzivem a'te parantsolatidnak tselekedetire, mind örökké *és* mind végig.

ס 113 ¶ Az állhatatlanokat gyülölöm, a' te törvényedet pedig ſzeretem.

114 En rejtek helyem és paiſom vagy te: a' te beſzédedben vagyon reménységem.

115 Távozzatok-el én tölem gonoſzok, hogy örizzem-meg az én Iſtenemnek parantsolatit.

116 Táplálj engemet URam a'te beſzéded ſzerint hogy éljek: és ne hagyj ſzégyent vallanom az én reménységemben.

117 Támogaſs engemet hogy ſzabadúljak-meg: és a' te parantsolatidra nézek ſzüntelen.

118 Megtapodod mind azokat kik a' te parantsolatidtól eltávoznak, mert az ö álnokságok hazugság.

119 Mint a'ſalakot, azonképen elveted e'földnek minden iſtentelenit: azokáért ſzeretem a'te bizonyság-tételidet.

120 A'te töled való félelem miatt reſzketett az én teſtem: mert a'te itéletidtöl féltem.

ע 121 ¶ Itéletet és igazságot tselekedtem; ne adj engemet azoknak *kezekbe* kik engemet nyomorgatnak.

122 Légy kezes a'te ſzolgádért *néki* javára, hogy a'kevélyek el ne nyomjanak engemet.

123 Az én ſzemeim elfogyatkoznak a' te ſzabadítáſodnak *kivánsága* miatt, és a' te igazságodnak beſzéde miatt.

124 Tselekedjél a'te ſzolgáddal a'te irgalmaſságod ſzerint, és a'te parantsolatidra tanits-meg engemet.

125 Te ſzolgád vagyok én: adj nékem értelmet, hogy tudjam-meg a'te bizonyság-tételidet.

126 Ideje vagyon hogy az UR *itéletet* tselekedjen, *mert* a'te törvényedet megrontották.

127 Annakokáért a' te parantsolatidat inkább ſzerettem az aranynál, még *pedig* az *igen* tiſzta ‡aranynál.

128 Azért minden te parantsolatidat tellyeſséggel igazaknak mondom lenni; *és* a'hamiſságnak minden öſvényét gyülölöm.

פ 129 ¶ Tsudálatoſok a' te bizonyságtételid: azért megörizi az én lelkem azokat.

130 A'te beſzédidnek †ajtajok megvilágoſit, és értelmet ád a' kitsínyeknek.

131 Az én ſzámat elſzélesítem és léhegek: mert a' te parantsolatidat *nagy kivánsággal* kivántam.

132 Tekints én reám és könyörülj rajtam, a' mint ſzoktál *tselekedni* a' te nevednek ſzeretöivel.

133 Az én útaimat vezérlyed a'te beſzédeddel: és ne engedjed hogy ſemmi hamiſság uralkodjék én bennem.

134 Szabadíts-meg engemet az embereknek álnokságoktól, és megörizem a' te parantsolatidat.

‡ *Fell.* 19: 11.

135 A'te ortzádat ‡világoſitsd-meg a' te ſzolgádon: és taníts-meg engemet a'te parantsolatidra.

136 Vizeknek folyáſi ſzármaznak az én ſzemeimböl azok miatt, kik a'te törvényedet nem örizik-meg.

צ 137 ¶ Igaz vagy, URam, és igaz a' te itéleted.

138 Parantsoltad a' te bizonyságidnak igazságát, és a'te igaz mondáſidat igen *megörizni*.

139 A'te hozzád való buzgó ſzerelmem megemészt engemet, mert elfelejtkeztek a'te beſzédedröl az én ellenségim.

140 Felette igen †tiſzta a'te beſzéded: és a'te ſzolgád ſzereti azt.

141 Kitsíny vagyok én és utálatos: de a'te parantsolatidról el nem felejtkeztem.

142 A'te igazságod örökké való igazság, és a'te törvényed igaz mondás.

143 Nyomorúság és keſerüség talált engemet: de a'te parantsolatid én gyönyörüségim.

144 A'te bizonyság-tételidnek igazsága *megmarad* mind örökké: adj nékem értelmet hogy élheſſek.

ק 145 ¶ Mikor kiáltok te hozzád tellyes ſzivemböl, hallgaſs-meg engemet URam, hogy a'te parantsolatidat megörizzem.

146 Mikor ſegítségül hívlak tarts-meg engemet: hogy megörizzem a'te bizonyságidat.

147 Hajnalnak elötte kiáltottam te hozzád, a'te beſzédedben vólt reménységem.

148 Az én ſzemeim a'vigyázókat elöl-véſzik, hogy a'te beſzédedröl gondolkodjam.

149 Az én ſzómat hallgaſd meg a'te kegyelmeſséged ſzerint: URam, a'te törvényid ſzerint eleveníts-meg engemet.

150 *En hozzám* közelgettek a'gonoſz háborgatók, kik a'te törvényedtöl meſze távoztanak.

151 Közel vagy te, URam: és minden te parantsolatid igazak.

152 Régtöl fogva tudom a'te bizonyságid felöl, hogy azokat örökké állandókká tötted.

ר 153 ¶ Láſd-meg az én nyomorúságomat és ſzabadíts-meg engemet, mert a' te törvényedröl nem felejtkezem el.

154 Itéld-meg az én igyemet és ſzabadíts meg engemet: a'te beſzéded ſzerint eleveníts-meg engemet.

155 Távól vagyon a'ſzabadítás a'gonoſzoktól: mert a'te parantsolatidat nem kereſik.

156 A' te irgalmaſságid nagyok, URam; a' te törvényid ſzerint eleveníts-meg engemet.

157 Sokan vagynak az én nyomorgatóim és háborgatóim: de a'te bizonyságtételidtöl nem távoztam-el.

158 Látám a'bünösöket és gyötrelmem vala, hogy a'te beſzédedet meg nem örizték.

159 Láſd-meg hogy a' te parantsolatidat ſzeretem, URam; a'te jó-vóltod ſzerint eleveníts-meg engemet.

160 A'te beſzédednek feje az igaz mondás; és mind örökké *vagyon* mindenre igaz itéleted.

ש 161 ¶ A'Fejedelmek ok nélkül háborgattak engemet; a'te beſzédedtöl félt az én lelkem.

162 Gyönyörködöm a'te beſzédedben mint a'ki nagy nyereséget talált.

163 Az álnokságot gyülölöm és útálom: a'te törvényedet ſzeretem.

164 Minden napon hétſzer ditsérlek tégedet, a'te igaſságodnak itéletiért.

165 Nagy békeſségek vagyon a'te törvényed ſzeretöinek, és nintsen azoknak bántatáſok.

166 Várom a'te ſzabadítáſodat, URam, és a'te parantsolatidat tselekeſzem.

167 Megtartja az én lelkem a'te bizonyságidat és azokat igen ſzeretem.

168 Megtartom a'te parantsolatidat és bizonyságidat: mert minden én útaim te elötted vagynak.

ת 169 Közelgeſſen az én kiáltásom a' te ortzád eleibe, URam: a'te beſzéded ſzerint tégy böltsé engemet.

170 Menjen te elödbe az én könyörgéſem: a'te beſzéded ſzerint ſzabadíts-meg engemet.

171 Az én ajakaim mondanak ditséretet: minekutánna megtanítándaſz engemet a'te parantsolatidra.

172 Az én nyelvem énekli a'te beſzédedet: mert minden te parantsolatid igazak.

173 Légyen a'te kezed nékem ſegítségül:

‡ 4 *Mós.* 6: 25, 26. *Fell.* 80: 20. † *Fell.* 12: 7.

gül: mert a'te parantsolatidat válaſztottam *magamnak*.

174 Kívánom a' te ſzabadítáſodat, URam: és a'te törvényed nékem minden gyönyörüségem.

175 Eljen az én lelkem, hogy ditsérjen tégedet: és a'te itéletid legyenek nékem ſegítségül.

176 Tévelygettem mint az elveſzett juh, kereſd-meg a' te ſzolgádat: mert a' te parantsolatidat nem felejtettem-el.

CXX. SOLTAR.

Panaßolkodik Dávid az ö ellenséginek kegyetlenségekröl.

1 Eneke a'gráditsoknak.

AZ én nyomorúságomban az URhoz kiálték, és meghallgata engem.

2 URam az én lelkemet ſzabadítsd-meg ‡a'hamiſság *ßóló* ajaktól, és a' tsalárd nyelvtöl.

3 Mitsodát ád tenéked, vagy mivel gazdagít-meg tégedet a'tsalárd nyelv?

4 *Kiknek* beſzédek haſonlatoſok az erőſnek éles nyilaihoz, és a'fenyö-fába eſett tüzhöz.

5 Jaj nékem hogy ſzámkivetett vagyok a'Méſek *nemzetsége* között, és lakom a' Kédár sátori között.

6 Sok ideig lakott az én lelkem a' békeſségnek ellenségivel.

7 En a'békeſséget *ßerettem*: de mikor én ſzólok, ök vijadalhoz *képßülnek*.

CXXI. SOLTAR.

Tanúság az Isten ſegítségéröl és óltalmáról.

1 Eneke a'gráditsoknak.

FElemelém az én ſzemeimet a'hegyekre, honnét jöne nékem ſegítségem.

2 †Az én ſegítségem az URtól *vagyon*, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

3 ¶Nem engedi hogy a'te lábad eleſsék: nem ſzunnyad a'te örizöd.

4 ¶Imé nem ſzunnyad és nem aluſzik az Izraelnek örizője.

5 ¶Az UR tenéked örizöd; az UR tenéked árnyékod, *és* a'te jóbb-kezed felöl *vagyon*.

6 Nappal a'Nap meg nem süt tégedet, ſem a' Hóld éjjel.

7 Az UR megöriz tégedet minden gonoſztól: megörizi a'te lelkedet.

8 Az UR megörizi a'te kimeneteledet és bémeneteledet: moſtantól fogva mind örökké.

‡ 1*Sám*.24:10. *és* 26:79. †*Al*. 124:8.

CXXII. SOLTAR.

Tanúság az Isteni ßolgálatról és e'világi gubernáláſról.

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

ORvēdezek mikor nékem azt mondják; Menjünk-el az UR Házába.

2 Hogy állanak a'mi lábaink a' te kapuidban, óh Jérusálem!

3 A'Jérusálem ſzépen építtetett város, melly egybe-ſzerkeztetett egyenlöképen.

4 Hogy oda menjenek a'nemzetségek, az URnak nemzetségi, az Izraelnek bizonyságához, az URnak nevének tiſzteletire.

5 Mert ott helyheztettek az itéletnek ſzékei, a'Dávid Házának ſzékei.

6 Könyörögjetek a' Jérusálemnek békeſségéért *ezt mondván*: Legyenek ſzerentſéſek a'kik téged ſzeretnek.

7 Légyen békeſség a'te kerítéſedben, *és* tsendeſség a'te tornyaidban.

8 Az én atyámfiaiért és az én barátimért, kérem moſt, hogy *légyen* békeſség te benned:

9 A'mi URunknak Iſtenünknek Házáért kívánok tenéked jót.

CXXIII. SOLTAR.

A'hivek az ö nyomorúságokban Istenhez folyamodván, az ö kegyelmét kérik.

1 Eneke a'graditsoknak.

TE hozzád emelem az én ſzemeimet, ki lakozol mennyekben.

2 Imé miképen a'ſzolgáknak ſzemeik az ö Uroknak ſegítségekre *néznek*, és a'ſzolgáló-leánynak ſzemei az ö aſſzonyának ſegítségére: azonképen a' mi ſzemeink a'mi URunkra Iſtenünkre, míg nem könyörül mi rajtunk.

3 ¶Könyörülj rajtunk URam, könyörülj rajtunk: mert igen megtellyeſedtünk gyalázattal.

4 Igen megtellyeſedett a'mi lelkünk a' gazdagoknak tsufoláſokkal: és a'kevélyeknek megutáláſokkal.

CXXIV. SOLTAR.

Háláadás a'megßabadításért.

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

HA az UR nem vólt vólna mi velünk, mondja moſt az Izrael:

2 Ha az UR nem vólt vólna mi mellettünk, mikor az emberek mi ellenünk támadnának.

3 Akkor minket elevenen elnyeltenek vólna, mikor az ö busúlások mi ellenünk felgerjedett vólna.

4 Ak-

4 Akkor a'vizek elboritottak vólna minket, a'patak általment vólna a'mi lelkünkön.

5 Akkor általmentek vólna a'mi lelkünkön a'megáradott vizek.

6 ¶Aldott légyen az UR, ki nem adott minket prédára az ö fogaiknak.

7 A'mi lelkünk megſzabadúlt mint a' madár a'madaráſzoknak törökböl: a'tör elſzakadozott, és mi megſzabadúltunk.

8 ‡A'mi ſegítségünk *vólt* az URnak nevében, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

CXXV. SOLTAR.

Az Istennek erös és örökké-való óltalmáról.

1 Eneke a'gráditsoknak.

AZkik biznak az URban, haſonlatoſok *léßnek* a'Sion hegyéhez, melly meg nem mozdúl, *és* mind örökké megmarad:

2 Mint a'Jérusálem környül hegyek vagynak: azonképen vagyon az UR az ö népe környül, moſtantól fogva mind örökké.

3 Mert nem marad-meg a'gonoſzoknak birodalmok az igazaknak ſorſokon: hogy az igazak ſemmi hamiſságra ne nyújtsák az ö kezeiket.

2 ¶Tégy jól URam a'jókkal, és az igaz ſzivü emberekkel.

5 A'kik pedig az ö gonoſzságokra térnek, az UR küldje-el azokat *veßedelemre* a'hamiſságnak tselekedöivel. Légyen békeſség az Izraelen!

CXXVI. SOLTAR.

A'Babilóniából megßabadúltt hivek intetnek a'háládáſra.

1 Eneke a'gráditsoknak.

MIkor az UR viſzſza-hozná a'Sionnak foglyait, ollyanok valánk mint a'kik álmodoznak.

2 Akkor nevetséggel bételék a' mi ſzánk, és a'mi nyelvünk vigaſsággal: akkor azt mondották a'pogányok magokban; Hatalmaſon tselekedett az UR ezekkel.

3 Hatalmas dolgokat tselekedett az UR mi velünk, azért vigadunk.

4 ¶URam, ſzabadítsd-meg a'mí foglyainkat; mintha vizet *vinnél* a'ſzáraz tartományba.

5 ¶A'kik vetnek könyhúllatáſſal, nagy örömmel aratnak.

6 A'ki az ö kereſett magvát vivén, ſirva mégyen vala: az térjen-meg nagy

‡*Fell*. 21:2.

ének ſzóval, hozván az ö kévéit.

CXXVII. SOLTAR.

Az ember ſemmit nem ßerezhet, és ſemmi nē ßaporodhatik az Istennek áldáſa nélkül.

1 Eneke a'gráditsoknak, Salamonnak.

HA az UR nem épiti a'házat, hijába fáradnak a'kik azt épitik: ha az UR nem örizi a'városſt, hijába vigyáznak az örizök.

2 Hijába-való dolog, néktek reggel hamar felkelnetek, késön fekünnetek-le, és nagy fáradsággal kenyeret ennetek: holott *az Isten* az ö ſzerelmeſinek enged álmot.

3 ¶Imé az URnak örökségi a'fiak, és az *aßßonyi-állatnak* méhének gyümöltse, jutalom.

4 Miképen a'nyilak a'hatalmas erőſnek kezében, ollyanok az ifjúságnak fiai.

5 Bóldog ember a'ki megtölti az ö tegzét azokkal; nem ſzégyenülnek-meg, mikor az ö ellenségeket a'kapuban megſzólitják.

CXXVIII. SOLTAR.

Az Isten tißtelöknek jól léßen dolgok.

1 Eneke a'gráditsoknak.

BOldog ember a'ki féli az URat: és a'ki az ö útaiban jár.

2 A'te kezeidnek munkáját éſzed: Bóldog léſzeſz és jól léſzen dolgod.

3 A'te feleséged mint a' termö ſzölö a'te házaidban: a'te fiaid mint az olaj-fának ágai a'te aſztalod környül.

4 Imé így áldatik-meg a'férfiú a'ki féli az URat.

5 Megáld téged az UR Sionból: és meglátod a'Jérusálemnek javait életednek minden idejében.

6 Es meglátod fiaidnak fiait, *és* az Izraelen való békeſséget.

CXXIX. SOLTAR.

Az hiveknek e'világon való ſok nyomorúságok, és Istentöl való ßabadíttatáſok.

1 Eneke a'gráditsoknak.

GYakorta nyomorgattak engemet az én ifjúságomtól fogva, mondja moſt az Izrael:

2 Gyakorta nyomorgattak engemet az én ifjúſágomtól fogva; mindazáltal nékem ſemmit nem árthattak.

3 Az én hátamon ſzántottak a'ſzántók, és hoſzſzú barázdát vontak.

4 Az UR igaz, elſzaggatta a'gonoſzoknak köteleket.

5 Megſzégyenülnek és hátra térülnek mind azok, kik gyülölik a'Siont.

6 Ollyanok léſznek mint a'ház fedelen való fü, melly minekelötte kiſzaggattatnék, megſzárad.

7 Mellyel az arató meg nem tölti az ö markát, ſem az ö ölét a'kéve kötö.

8 Es nem mondják az úton-járók; Az URnak áldáſa légyen rajtatok: áldunk titeket az URnak nevében.

CXXX. SOLTAR.

Keſerves embernek buzgóságos imádsága.

1 Eneke a'gráditsoknak.

A'mélységbölkiáltok hozzád, URam.
2 URam, hallgaſd-meg az én ſzómat; a'te füleid legyenek figyelmeteſek az én könyörgéſemnek ſzavára.

3 Ha a'mi büneinket megtartándod URam: URam kitsoda maradhat-meg?

4 De te nálad vagyon a'kegyelem, hogy tiſztelteſsél.

5 Várom az URat, várja az én lelkem: és az ö beſzédében vagyon az én reménységem.

6 Az én lelkem *figyelmetesben várja* az URat hogy-nem mint a'vigyázók a'reggelt, a'vigyázók, *mondom*, a' reggelt.

7 Várjad Izrael az URat, mert az URnál vagyon a'kegyelmeſség, és bövséges ö nála a'ſzabadítás.

8 Es ö ſzabadítja-meg az Izraelt, minden ö büneiböl.

CXXXI. SOLTAR.

Tüköre az alázatos léleknek.

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

URam nem fuvalkodik-fel az én ſzivem, ſem az én ſzemeim nem emelkedtek-fel, és nem jártam nagy és felettem való tsudálatos dolgokban.

2 Ha ollyan nem vóltam, és az én lelkem ollyan nem vólt mint a'téjtöl elválaſztatott gyermek az ö annyánál: haſonló vólt bennem az én lelkem a'téjtöl elſzakaſztatott gyermekhez.

3 ¶ Bizzál Izrael az URban, moſtantól fogva mind örökké.

CXXXII. SOLTAR.

Dávid ſorgalmatos az Iſten Hajlékáról.

1 Eneke a' gráditsoknak.

EMlekezzél-meg URam Dávidról, és minden ö nyomorúságáról.
2 Ki megeskütt az URnak, fogadáſt tött a'Jákób Erös *Iſtenének*.

3 Ha bémenéndek az én házamnak hajlékába: ha az én ágyamba felhágok.

4 Ha az én ſzemeimnek alunniok hagyok, és az én ſzemöldökimnek ſunnyadniok, *bátor elveſſek*.

5 Mig-nem megtalálom az URnak helyét, és a'Jákób Erös *Iſtenének* sátorinak *helyét*.

6 Imé hallottuk hogy *vólt* az *régen* Efratánál: *vólt az ideje mikor* megtaláltuk azt a'Jaárnak mezején.

7 Élmegyünk moſt az ö Hajlékihoz, hogy meghajtſuk magunkat az ö lábainak sámolyánál.

8 Kelj-fel URam: *hogy menj* a'te nyugodalmodba, te és a'te erödnek Ládája.

9 A'te Papid öltöztеſſenek-fel igazsággal, és a'te ſzentid örvendezzenek.

10 ‡ Dávidért a'te ſzolgádért, ne utáld-meg a'te megkenetett *Király*odnak ortzáját.

11 Megeskütt az UR Dávidnak igazsággal, és azt meg nem máſolja, *ezt mondván*: † A'te ágyékodnak gyümöltséböl ültetek *Királyt* a'te ſzékedbe.

12 Ha megörizéndik a'te fiaid az én ſzövetségemet, és az én bizonyságimat, mellyekre öket megtanítom, azoknak fiaiis mind örökké ülnek a'te ſzékedben.

13 Mert válaſztotta az UR Siont, ſzerette azt magának lakó-helyül, *mondván:*

14 Ez léſzen az én nyugodalmom mind örökké: itt lakozom, mert ezt kivántam vala:

15 Az ö eleségét megáldom gazdagon: és az ö ſzegényit bétöltöm kenyérrel.

16 Es az ö Papjait mególtalmazom, és az ö ſzentei nagy örömmel örvendeznek.

17 Azt mivelem ott hogy teremjen a'Dávidnak ſzarva, *holott* ſzerzettem ſzövétneket az én megkentt *Király*omnak.

18 Az ö ellenségit gyalázattal véſzemkörnyül; ö rajta pedig fénlik az ö ékeſsége.

CXXXIII. SOLTAR.

Dávid ajánlja Iſten népének egyeſségét:

1 Eneke a'gráditſoknak, Dávidé.

IMé melly igen jó és melly gyönyörüséges dolog az atyafiaknak egyeſségben való lakáſok.

2 Ez igaz ollyan mint az *ember* fejére öntetett drága kenet melly a'ſzakállán mégyen alá, az Aron *Pap* ſzakállán; melly lefoly

‡ 1 *Kir.* 11:12. 2 *Kir.* 19:34. † 1 *Kir.* 8:25. 2 *Chr.* 6:16. *Luk.* 1:69.

lefoly ſzinte az ö öltözetinek alsó peremjére.

3 Mint a'Hermon hegynek harmatja, *és* a'melly a'Sion hegyeire le ſzáll: mert ott parantsolja az UR, hogy légyen áldás és élet mind örökké.

CXXXIV. SOLTAR.

A'lelki Páſtoroknak tiſztek.

1 Eneke a'grádítsoknak.

IMé *moſtan* áldjátok az URat, URnak minden ſzolgái, kik minden éjjel állotok az URnak Házában.

2 Emeljétek-fel a'ti kezeiteket a'ſzenthelyen és áldjátok az URat.

3 Aldjon-meg tégedet az UR Sionból, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

CXXXV. SOLTAR.

Intés az Iſteni ditséretre.

1 Hallelu Jah.

DItsérjétek az URnak nevét, ditsérjétek URnak ſzolgái.
2 Kik állotok az URnak Házában: a'mi Iſtenünknek Házának pitvariban.

3 Ditsérjétek az URat, mert jó az UR: Enekeljetek az ö nevének, mert gyönyörüséges.

4 ¶ Mert a'Jákóbot válaſztotta magának az UR: az Izraelt ö ſaját népévé.

5 En bizonnyal tudom hogy nagy az UR: és a'mi URunk minden Iſteneknek felette *vagyon*.

6 Mindeneket ‡ valamiket akar az UR tselekeſzik mennyekben és a'földön: a' tengerben és minden mélységekben.

7 Ki a' † felhöket a'földnek utólſó határából felhozza, ki villámáſokat ſzerez esövel egybe, és a'ſzelet kihozza az ö tárházából.

8 Ki az Egyiptomnak * elſzö-ſzülöttit megölte, mind emberek mind barmok között.

9 Mikor jeleket és tsudákat botsátott vólna reád te Egyiptom *orſzága*: Faraóra és minden ö ſzolgáira.

10 Ki * megvert ſok népeket: és erös Királyokat megölt:

11 ˅ Sihont az Emoréuſok Királyát, és Ogot Báſánnak Királyát: és a'Kananéuſoknak ‡ minden birodalmokat.

12 Es az ö földöket adá örökségül, az Izraelnek az ö népének örökſégéül.

13 URam a'te neved mind örökké *vagyon*; URam a'te emlekezeted nemzetségről nemzetségre *megmarad*.

‡ *Fell.* 115:3. † *Ier.* 10:13. * 2 *Mós.* 12:29. * *Ios.* 12. ˅ 4 *Mós.* 21:23, 33. ‡ *Ios.* 12.

14 Mert megitéli az UR az ö népét: és az ö ſzolgáinak kegyelmes léſzen.

15 ¶ A'pogányoknak ‡ bálványaik ezüſt és arany, emberek kezeiknek tsinálmányok.

16 Szájok vagyon azoknak de nem ſzólnak: ſzemeik vagynak azoknak de nem látnak.

17 Füleik vagynak nékik de nem hallanak, és nints lehellet az ö ſzájokban.

18 Haſonlatoſok azokhoz, kik azokat tsinálják, *és* minden valaki azokban bizik.

19 ¶ Izrael háza áldjátok az URat: Aron háza áldjátok az URat.

20 Lévi háza áldjátok az URat; kik félitek az URat, áldjátok az URat.

21 Aldott *légyen* az UR Sionból, ki lakozik Jérusálemben. Hallelu Jah.

CXXXVI. SOLTAR.

Inti Dávid az Anyaſzentegyházat az Iſten ditséretire az ö nagy kegyelmeſſégéért.

1 DItsérjétek † az URat, mert jó: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

2 Ditsérjétek az Iſteneknek Iſtenét: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

3 Ditsérjétek az Uraknak URát: mert örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

4 Ki nagy tsudákat tselekeſzik egyedül: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

5 Ki teremtette * az egeket az ö böltseségének általa: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

6 Ki megerösítette a'földet a'vizeknek * felette: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

7 Ki teremté ama'nagy ˅ lámpáſokat, mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

8 A'Napot hogy nappal uralkodnék: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

9 A'Hóldat és a'tsillagokat, hogy uralkodnának éjtſzaka: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

10 Ki megveré ‡ az Egyiptom*bélieket* az ö elsö-ſzülötteikben: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

11 Es kihozá az Izraelt ö közzülök: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

12 Hatal-

‡ *Fell.* 115:4, 10. *Ier.* 10:3. † *Fell.* 106:1. * 1 *Mós.* 1:1. * *Fell.* 24:2. ˅ 1 *Mós.* 1:16. 2 *Mós.* 12:29. *és* 13:3.

12 Hatalmas kezével és kinyujtott karjával: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

13 Ki a'veres tengert ‡két felé válaſztá: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

14 És általvivé az Izraelt annak közepette: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

15 És elveſzté Faraót és minden ö népét a'veres tengerben: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

16 Ki †az ö népét által vitte a'puſztán: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

17 Ki nagy Királyokat *megvere: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

18 És megöle hatalmas Királyokat: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

19 Sihont az Emoréuſok Királyát: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

20 Ogot a'Báſán Királyát: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

21 És adta az ö földöket örökségül: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

22 Örökségül az ö ſzolgájának az Izraelnek: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

23 Ki a'mi alázatos állapatunknak idején megemlekezett mi rólunk: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

24 És megſzabadított minket a'mi ellenséginktöl: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

25 Ki eledelt ád minden teſtnek, mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

26 Ditsérjétek a' mennyeknek Erös *Istenét*: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmaſsága.

CXXXVII. SOLTAR.

Panaßßok a'Lévitáknak a'Babilóniai fogságban.

1 A' Babilonnak folyóvize mellett ott ülünk vala, és ſirunk vala; mikor megemlekeznénk a'Sionról.

2 A'füzfákra felfüggeſztjük vala hegedüinket, *Babilonnak* közepette.

3 Jóllehet ott ugyan-azonok, kik minket fogva elvittek vala és elrontottak vala, kivánnak vala mi tölünk vigaságos éneket, *ezt mondván*: Enekeljetek minékünk a'Sionnak énekei közzül.

4 ¶ Mimódon éneklettük vólna az URnak énekét az idegen földön?

5 Ha elfelejtkezem rólad Jérusálem; felejtkezzék-el *magáról* az én jóbb-kezẽ.

6 Ragadjon az én nyelvem az én ínyemhez, ha meg nem emlekezem rólad: ha az én fö vigaságom a'Jérusálemben *nem* léſzen.

7 ¶ Emlekezzél-meg URam, az Edomiták ellen a'Jérusálemnek napjáról, kik ezt mondották: Rontsátok, rontsátok mind fundamentomig, valami abban vagyon.

8 Babilonnak leánya teis elpuſztíttatol: Bóldog léſzen valaki megfizet néked a'te gonoſzságodért, mellyel mi hozzánk vóltál.

9 Bóldog *ember* léſzen, a'ki megragadja és a'köſziklához ‡veri a'te kitsiny gyermekidet.

CXXXVIII. SOLTAR.

Háládáſa Dávidnak.

1 Dávid *Sóltára.*

DItsérlek tégedet tellyes ſzivemböl: az Iſtenek elött éneket mondok tenéked.

2 Meghajtom magamat a'te ſzentségednek Templománál, és ditsérem a'te nevedet, a'te kegyelmeſséged és igaz mondáſod felöl: mert mindeneknek felette magaſztaltad a'te nevedet és a'te beſzédedet.

3 A'melly nap kiáltottam, azonnal meghallgattál engemet; megſzaporítottad az én lelkemben az eröt.

4 Ditsérnek tégedet URam, a'földnek minden Királyai: mikoron hallándják a' te ſzádnak beſzédit.

5 Es éneket mondanak az URnak útai felöl; mivelhogy nagy az URnak ditsösége.

6 Mert jóllehet felséges az UR, mindazáltal az †alázatoſt nézi: és a'kevélyeket nagy távól látja.

7 Ha a'nyomorúságnak közepette járokis, megelevenítheſz engemet: az én ellenségimnek haragjok ellen kinyújtod a'te kezedet, és megtart engemet a'te jóbb-kezed.

8 Az UR elvégezi *a'mit* én bennem kezdett: URam a'te irgalmaſságod mind örök-

‡*Esa.* 13:16. †*Fell.* 34:19. *Esa.* 66:2.

örökké *vagyon*: a'te kezeidnek munkáit ne hagyjad-el.

CXXXIX. SOLTAR.

Dávid az Isten minden-tudáſát és gondviſeléſét ſemlélvén, hozzá hüſégét mútatja.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *engedtetett.*

URam, te megkésértettél, és eſmérſz engemet.

2 Te tudod az én üléſemet és felkeléſemet, távól látod az én gondolatomat.

3 Az én öſvényemet és lefekvéſemet környülvötted, és minden én útaimat jól tudod:

4 Mikor még az én nyelvem alatt nintsen a'beſzéd; ímé, URam, te azt mind jól tudod:

5 Elöl és hátúl megkörnyékeztél engem, és a'te kezedet én reám vetetted.

6 Tsudálatosb és magaſságosb a'te böltseséged, hogy-nem mint én azt megfoghatnám;

7 Hová mennék a'te lelked elött? és a'te ortzád elött hová futnék?

8 Ha a'mennybe mégyek, ott vagy; ha a'koporsóba vetem az én ‡ágyamat, ottis jelen vagy.

9 *Ha* ollyan ſzárnyaim vólnánakis mint a'hajnalnak, és a'tengernek utólſó határánál laknámis;

10 Odais a'te kezed vinne engemet, és a'te jóbb-kezed megfogna engemet.

11 Ha azt mondándom; Talám a' ſetétség elfedez engemet: de a'ſetétségis világoſság én környülem:

12 A'ſetétségis nem fedez-el engemet te elötted; hanem az éjtſzakais mint a'nap fénlik, a'ſetétség te elötted ollyan mint a világoſság.

13 Az én veſéimet te birod, és te fedeztél-bé engem az én anyám méhében.

14 Ditsérlek tégedet hogy tsudálatosképen tsudálatoſsá töttél engemet: tsudálatoſok a'te tselekedetid, és az én lelkem ezt jól tudja.

15 Nem tejtetett-el te elötted az én tsontaim*nak alkotáſa*, mikor formáltattam rejtekben, és tsudálatos meſterséggel alkottattam, *mintegy* a'földnek alsó réſzeiben.

16 Az én teſtemet mikor még forma nélkül vólna. látták a'te ſzemeid, és a'te könyvedbe mind ezek béirattattak: a'napokis mellyeken azok formáltatnak vala, mikor még azokban egy ſem *vólna.*

17 Annakokáért, melly igen drágalátoſok én elöttem a'te gondolatid, óh Erös *Isten*! és azoknak ſummájok melly nagy!

18 Megbeſzélleném azokat, de a'fövenynél többek: mikor felſerkenekis, te veled vagyok.

19 Hogyha elveſztenéd, Iſten a'hitetlen embert: a'kegyetlen vér-ſzopók eltávoznának én tölem.

20 Kik te felöled gonoſzúl ſzóltanak; és felmagaſztalják a'te ellenségidet.

21 A'kik tégedet gyülöltek, URam, avagy nem gyülöltemé azokat? és a'te ellenségidet avagy nem utáltamé?

22 Tökélletes gyülölséggel gyülöltem azokat, és nékem ellenségim vóltak.

23 Késérts-meg engem, Erös *Isten*, és láſſad az én lelkemet; próbálj-meg engemet, és láſd-meg az én gondolatimat.

24 És láſd-meg ha boſzſzúságodra való úton jároké; és hordozz engemet tökélletes úton.

CXL. SOLTAR.

Könyörög Dávid Istennek az ö ellenségitöl való ßabadúlásért.

1 Dávid Sóltára az Eneklö-meſternek *adatott.*

2 SZabadíts-meg engemet, URam, az álnok emberektöl, és a'kegyetlenektöl óltalmazz-meg engemet.

3 Kik gondolnak gonoſzt az ö ſzivekben, és minden-nap gyülnek a'hartzra.

4 Megélesítették az ö nyelveket mint a'kigyók: áſpis *kigyónak* mérge vagyon az ö ajakok alatt.

5 Oltalmazz-meg engemet, URam, a'gonoſzoknak kezektöl, a'kegyetlenektöl örizz-meg engemet: arról gondolkodnak hogy lábamról eltaſzítſanak.

6 A'kevélyek tört vetettek nékem és köteleket: hálót vetettek nékem az én öſvényemre, és ártalmat tsináltak nékem.

7 De én azt mondám az URnak, En Erös *Isten*em vagy te: hallgaſd-meg URam az én könyörgéſemnek beſzédét.

8 URam Iſten én megtartáſomnak ereje; béfedezted az én fejemet a'hadnak napján.

9 Ne engedjed, URam, a'mit a' gonoſz ember kiván; az ö gonoſz gondolatjokat ne vigyed elö, hogy ne fuvalkodjanak-fel.

‡*Amós.* 9:2.

10 A'

10 A'kik engemet környülvöttek, azoknak ajakoknak mérge borítſa-bé az ö fejeket.

11 Szálljon azokra ſzén: veſſe azokat *Isten* a'tüzbe, és a'verembe, *honnét* meg ne ſzabadúljanak.

12 ¶ Az *átkozódó* nyelves ember ne légyen állandó e'földön: a' kegyetlen embert mind addig vadáſzſza a'veſzedelem, míg-nem nyaka ſzakad.

13 Bizonnyal tudom hogy az UR a' nyomorúltnak perit felvéſzi, és a'ſzegényért boſzſzút áll.

14 Az igazak pedig a'te nevedet ditsérik; *és* az igazak lakoznak a'te ortzád elött.

CXLI. SOLTAR.

Könyörgéſe Dávidnak az Isten vezérléséért és megßabadításáért.

1 Dávid Sóltára.

URam, te hozzád kiáltok, ſieſs én hozzám: figyelmezzél az én ſzómra, mikor te hozzád kiáltok.

2 Menjen-fel az én imádságom te elödbe mint a' ‡jó illatú füſt: és az én kezeimnek felemeléſek mint †az eſtvéli áldozat.

3 Fogd-bé, URam, örizd meg az én ſzájamat: óltalmazd-meg az én ajakimnak ajtaját.

4 Ne engedjed hajlani az én ſzivemet gonoſzra, és hogy foglaljam magamat hamiſságnak tselekedetiben, azokkal egybe kik hamiſságot tselekeſznek: és ne engedjed hogy égyem az ö gyönyörüséges étkekben.

5 Feddjen-meg engemet az igaz, és jó néven véſzem; dorgáljon-meg engemet, és nékem ollyan léſzen mint a' drága balſamom, ne tartſa-meg azt az én fejemtöl: mennél inkább *miveli* azt én velem, *annál inkább* imádkozom érettek az ö nyavalyájokban.

6 ¶ Vetteſſenek-le a'köſziklákra ezeknek Biráik, hogy az én beſzédimet halljákmeg, mivelhogy azok gyönyörüségek.

7 Mert miképen valamelly ember *a' követ* vágja és darabolja a'földön: azonképen hányattattak-el a'mi tetemink a' koporsó ſzájánál.

8 De az én ſzemeim URam Isten, te reád *néznek*; te hozzád folyamodom, ne hadd-el az én lelkemet.

9 Örizz-meg engemet a' törtöl mellyet vetettek nékem, és a'hamiſság tselekedöknek hálójoktól.

10 Eſſenek a'gonoſzok mindnyájan az ö magok hálójokba: En pedig mindenkor *ártalom nélkül* általmégyek.

‡ 2*Mós.* 30:7. 8. † 2*Mós.* 29:39.

CXLII. SOLTAR.

Dávid kéri Istent hogy ötet megßabadítsa.

1 Dávidnak tanítáſa, imádsága ‡midön ö a'barlangban vólna.

2 AZ én ſzómmal kiáltok az URhoz: az én ſzómmal könyörgök az Urnak.

3 Kiontom ö elötte az én lelkemet: az én nyomorúságomat ö elötte megjelentem.

4 Mikor az én lelkem keſeregne én bennem, te tudtad az én öſvényemet; mikor valahová mennék, nékem tört vetnének.

5 Tekints az én jóbb-kezemre, és láſſad hogy nintsen ki *engemet* eſmérne; nem ſzaladhatok-el, nintsen ki az én életemre gondot viſelne.

6 Kiáltok te hozzád URam, ezt mondván: Te vagy az én reménységem, *és* én örökségem az élöknek földökben.

7 Figyelmezzél az én kiáltáſomra, mert igen megfogyatkoztam; ſzabadítsmeg engemet az én háborgatóimtól, mert elhatalmaztak én rajtam.

8 Szabadítsd-ki a'tömlötzböl az én lelkemet, hogy ditsérjem a'te nevedet: engemet környül-véſznek az igazak, mikor én velem jól tejéndeſz.

CXLIII. SOLTAR.

Dávidnak buzgó könyörgéſe.

1 Dávid Sóltára.

URam hallgaſd-meg az én könyörgéſemet, figyelmezzél az én imádságomra. a'te igaz igéreted és igazságod ſzerint hallgaſs-meg engemet.

2 Es ne perelj a'te ſzolgáddal, mert egy igaz ſem találtatik te elötted az élök közzül.

3 De az ellenség kergeti az én lelkemet, a'földhöz verte az én életemet, a'ſetétségbe †helyheztetett engemet, mint a'kik régen megháltak.

4 Es az én lelkem én bennem elkeſeredett: az én ſzivem elháborodott én bennem.

5 *Mind az által* megemlekeztem a'régi idökröl, gondolkodtam minden te dolgaidról; a'te kezeidnek tselekedetiröl elmélkedtem. 6 Az

1*Sám.* 24. † 1*Sám.* 23- *és* 24.

6 Az én kezeimet kiterjeſztettem te hozzád; az én lelkem *fohászkodik* hozzád, mint a'ſzomjúhozó föld.

7 Sieſs, hallgaſs-meg, URam, elfogyatkozik az én lelkem; ne rejtsd-el a'te ortzádat tölem, mert haſonlatos vagyok a' ‡meghóltakhoz.

8 Adjad hogy hamar halljam a'te kegyelmeſségedet, mert te benned bizom: mútaſd-meg nékem az útat mellyen járjak, mert hozzád emeltem az én lelkemet.

9 Szabadits-meg engemet az én ellenségimtöl, URam, mert te töled várok óltalmat.

10 Taníts-meg engemet hogy a'te akaratodat tegyem, mert én Iſtenem vagy te: a'te jó lelked vezéreljen engemet egyenes úton.

11 A'te nevedért URam eleveníts-meg engemet: a'te igazságodért vígy-ki engemet e'ſzoroſságból.

12 Es a'te kegyelmeſségedböl veſzeſd-el az én ellenségimet, és rontsd-meg mind azokat kik az én lelkemet háborgatják: mert én te ſzolgád vagyok.

CXLIV. SOLTAR.

Dávidnak háládáſa és könyörgéſe.

1 Dávidnak *Ditséreti.*

ALdott *légyen* az UR az én †köſziklám, ki tanítja az én kezeimet hadakozáſra, és az én ujjaimat a' vijadalra.

2 En jól-tévöm és én óltalmazóm, én köváram és én ſzabadítóm, én paiſom kihez folyamodom *óltalomért*, ki az én népemet nékem engedelmeſsé téſzi.

3 URam, *mitsoda az ember hogy gondot viſelſz ö róla? *és* az embernek fia hogy ö felöle gondolkodol?

4 Az ember haſonlatos a' *hijába-valósághoz, és az ö napjai ollyanok mint az elmulandó ˇárnyék.

5 ¶ URam, hajtsd-le a'te egeidet és ſzállj-alá; üsd-meg a'hegyeket, hogy füſtölögjenek.

6 Botsáſs menyütö-köveket, és veſzeſd el öket: botsáſd-ki a'te nyilaidat, és veſzeſd eſzeket nékiek.

7 Terjeſzd-ki a'te kezedet a'magaſságból; ſzabadíts-meg és ments-meg engemet a'ſok vizekböl, az idegeneknek kezekböl.

8 Mert az ö ſzájok ſzól hazugságot; és az ö jóbb-kezek hamiſságnak jóbb-keze.

9 Iſten, új éneket éneklek tenéked: tiz húrú hegedüvel mondok néked ditséretet.

10 Ki megſzabadítja a'Királyokat, és megmenti Dávidot az ö ſzolgáját, a' gonoſz ſzablyától.

11 Szabadíts-meg, és ments-meg engemet az idegeneknek kezekböl, kiknek ſzájok ſzól hazugságot, és kiknek jóbbkezek álnokságnak jóbb-keze.

12 ¶ Hogy a'mi fiaink *légyenek* ollyanok mint a'nevekedö plántak az ö gyermekdéd korokban: és a'mi leányink, mint a'Templom köveinek haſonlatoſságára ſzépen megfaragott kövek.

13 A'mi tellyes tárházaink ſzolgáltaſſanak ſzüntelen eleséget: a'mi juhaink elljenek ezeret, és tiz ezeret a'mi faluinkban.

14 A'mi ökreink legyenek kövérek; ne *légyen* az ellenségnek ſemmi rabláſa, ſem valami költözés, ſem kiáltás a'mi útzáinkon.

15 Bóldog nép az, a'mellynek igy vagyon dolga: Bóldog nép az, a'mellynek ‡Iſtene a'Jehova.

CXLV. SOLTAR.

Dávid ö magát és minden teremtett állatokat az Istennek ditséretire indít.

1 Ditsérö *Sóltára* Dávidnak.

MAgaſztallak tégedet én Iſtenem, én Királyom: és áldom a'te nevedet mind örökkön örökké.

2 Minden napon áldalak tégedet, és ditsérem a'te nevedet örökkön örökké.

3 Nagy az UR és igen ditséretes: és az ö nagyságának nem mehet ſenki végére.

4 Egyik nemzetség a'máſiknak hirdeti a'te dolgaidat: és a'te hatalmaſságodat beſzéllik.

5 A'te méltóságodnak ékeſségét és ditsöségét, és a'te tsudálatos dolgaidat beſzéllem.

6 Es a'te rettenetes dolgaidnak hatalmaſságát hirdetik: és a'te nagyságodat beſzéllik.

7 A'te jó-vóltodnak nagyságánakemlekezetit ſzólják, és a'te igazságodat éneklik, *mondván*:

8 Kegyelmes †és irgalmas az UR, kéſedelmes a'haragra, és nagy az ö kegyelmeſsége. 10 Jó

‡*Fell.* 28:1. †2*Sám.* 22:2, 48. **Fell.* 8:5. **Fell.* 39:6. *és* 62. 10. ˇ*Jób.* 14:2. ‡*Fell.* 33:12. †*Fell.* 86:15.

10 A'kik engemet környülvöttek, azoknak ajakoknak mérge borítſa-bé az ö fejeket.

11 Szálljon azokra ſzén: veſſe azokat *Isten* a'tüzbe, és a'verembe, *honnét* meg ne ſzabadúljanak.

12 ¶ Az *átkozódó* nyelves ember ne légyen állandó e'földön: a' kegyetlen embert mind addig vadáſzſza a'veſzedelem, míg-nem nyaka ſzakad.

13 Bizonnyal tudom hogy az UR a' nyomorúltnak perit felvéſzi, és a'ſzegényért boſzſzút áll.

14 Az igazak pedig a'te nevedet ditsérik; *és* az igazak lakoznak a'te ortzád elött.

CXLI. SOLTAR.

Könyörgéſe Dávidnak az Isten vezérléséért és megßabadításáért.

1 Dávid Sóltára.

URam, te hozzád kiáltok, ſieſs én hozzám: figyelmezzél az én ſzómra, mikor te hozzád kiáltok.

2 Menjen-fel az én imádságom te elödbe mint a' ‡jó illatú füſt: és az én kezeimnek felemeléſek mint †az eſtvéli áldozat.

3 Fogd-bé, URam, örizd meg az én ſzájamat: óltalmazd-meg az én ajakimnak ajtaját.

4 Ne engedjed hajlani az én ſzivemet gonoſzra, és hogy foglaljam magamat hamiſságnak tselekedetiben, azokkal egybe kik hamiſságot tselekeſznek: és ne engedjed hogy égyem az ö gyönyörüséges étkekben.

5 Feddjen-meg engemet az igaz, és jó néven véſzem; dorgáljon-meg engemet, és nékem ollyan léſzen mint a' drága balſamom, ne tartſa-meg azt az én fejemtöl: mennél inkább *miveli* azt én velem, *annál inkább* imádkozom érettek az ö nyavalyájokban.

6 ¶ Vetteſſenek-le a'köſziklákra ezeknek Biráik, hogy az én beſzédimet halljákmeg, mivelhogy azok gyönyörüségek.

7 Mert miképen valamelly ember *a' követ* vágja és darabolja a'földön: azonképen hányattattak-el a'mi tetemink a' koporsó ſzájánál.

8 De az én ſzemeim URam Iſten, te reád *néznek*; te hozzád folyamodom, ne hadd-el az én lelkemet.

9 Örizz-meg engemet a' törtöl melyet vetettek nékem, és a'hamiſság tselekedöknek hálójoktól.

10 Eſſenek a'gonoſzok mindnyájan az ö magok hálójokba: En pedig mindenkor *ártalom nélkül* általmégyek.

‡ 2*Mós.* 30:7. 8. † 2*Mós.* 29:39.

CXLII. SOLTAR.

Dávid kéri Istent hogy ötet megßabadítsa.

1 Dávidnak tanítáſa, imádsága ‡midön ö a'barlangban vólna.

2 AZ én ſzómmal kiáltok az URhoz: az én ſzómmal könyörgök az Urnak.

3 Kiontom ö elötte az én lelkemet: az én nyomorúságomat ö elötte megjelentem.

4 Mikor az én lelkem keſeregne én bennem, te tudtad az én öſvényemet; mikor valahová mennék, nékem tört vetnének.

5 Tekints az én jóbb-kezemre, és láſſad hogy nintsen ki *engemet* eſmérne; nem ſzaladhatok-el, nintsen ki az én életemre gondot viſelne.

6 Kiáltok te hozzád URam, ezt mondván: Te vagy az én reménységem, *és* én örökségem az élöknek földökben.

7 Figyelmezzél az én kiáltáſomra, mert igen megfogyatkoztam; ſzabadítsmeg engemet az én háborgatóimtól, mert elhatalmaztak én rajtam.

8 Szabadítsd-ki a'tömlötzből az én lelkemet, hogy ditsérjem a'te nevedet: engemet környül-véſznek az igazak, mikor én velem jól tejéndeſz.

CXLIII. SOLTAR.

Dávidnak buzgó könyörgéſe.

1 Dávid Sóltára.

URam hallgaſd-meg az én könyörgéſemet, figyelmezzél az én imádságomra. a'te igaz igéreted és igazságod ſzerint hallgaſs-meg engemet.

2 Es ne perelj a'te ſzolgáddal, mert egy igaz ſem találtatik te elötted az élök közzül.

3 De az ellenség kergeti az én lelkemet, a'földhöz verte az én életemet, a'ſetétségbe †helyheztetett engemet, mint a'kik régen megholtak.

4 Es az én lelkem én bennem elkeſeredett: az én ſzivem elháborodott én bennem.

5 *Mind az által* megemlekeztem a'régi idökröl, gondolkodtam minden te dolgaidról; a'te kezeidnek tselekedetiröl elmélkedtem. 6 Az

1*Sám.* 24. † 1*Sám.* 23- *és* 24.

6 Az én kezeimet kiterjeſztettem te hozzád; az én lelkem *foháßkodik* hozzád, mint a'ſzomjúhozó föld.

7 Sieſs, hallgaſs-meg, URam, elfogyatkozik az én lelkem; ne rejtsd-el a'te ortzádat tölem, mert haſonlatos vagyok a' ‡meghóltakhoz.

8 Adjad hogy hamar halljam a'te kegyelmeſségedet, mert te benned bizom: mútaſd-meg nékem az útat mellyen járjak, mert hozzád emeltem az én lelkemet.

9 Szabadits-meg engemet az én ellenségimtöl, URam, mert te töled várok óltalmat.

10 Taníts-meg engemet hogy a'te akaratodat tegyem, mert én Iſtenem vagy te: a'te jó lelked vezéreljen engemet egyenes úton.

11 A'te nevedért URam eleveníts-meg engemet: a'te igazságodért vígy-ki engemet e'ſzoroſságból.

12 Es a'te kegyelmeſségedböl veſzeſd-el az én ellenségimet, és rontsd-meg mind azokat kik az én lelkemet háborgatják: mert én te ſzolgád vagyok.

CXLIV. SOLTAR.

Dávidnak háládáſa és könyörgéſe.

1 Dávidnak *Ditséreti.*

ALdott *légyen* az UR az én †köſziklám, ki tanítja az én kezeimet hadakozáſra, és az én ujjaimat a' vijadalra.

2 En jól-tévöm és én óltalmazóm, én köváram és én ſzabadítóm, én paiſom kihez folyamodom *óltalomért*, ki az én népemet nékem engedelmeſsé téſzi.

3 URam, *mitsoda az ember hogy gondot viſelſz ö róla? *és* az embernek fia hogy ö felöle gondolkodol?

4 Az ember haſonlatos a' *hijába-valósághoz, és az ö napjai ollyanok mint az elmulandó ˅árnyék.

5 ¶ URam, hajtsd-le a'te egeidet és ſzállj-alá; üsd-meg a'hegyeket, hogy füſtölögjenek.

6 Botsáſs menyütö-köveket, és veſzeſd el öket: botsáſd-ki a'te nyilaidat, és veſzeſd eſzeket nékiek.

7 Terjeſzd-ki a'te kezedet a'magaſságból; ſzabadíts-meg és ments-meg engemet a'ſok vizekböl, az idegeneknek kezekböl.

8 Mert az ö ſzájok ſzól hazugságot; és az ö jóbb-kezek hamiſságnak jóbb-keze.

9 Iſten, új éneket éneklek tenéked: tiz húrú hegedüvel mondok néked ditséretet.

10 Ki megſzabadítja a'Királyokat, és megmenti Dávidot az ö ſzolgáját, a' gonoſz ſzablyától.

11 Szabadíts-meg, és ments-meg engemet az idegeneknek kezekböl, kiknek ſzájok ſzól hazugságot, és kiknek jóbbkezek álnokságnak jóbb-keze.

12 ¶ Hogy a'mi fiaink *légyenek* ollyanok mint a'nevekedö plánták az ö gyermekdéd korokban: és a'mi leányink, mint a'Templom köveinek haſonlatoſságára ſzépen megfaragott kövek.

13 A'mi tellyes tárházaink ſzolgáltaſſanak ſzüntelen eleséget: a'mi juhaink elljenek ezeret, és tiz ezeret a'mi faluinkban.

14 A'mi ökreink legyenek kövérek; ne *légyen* az ellenségnek ſemmi rabláſa, ſem valami költözés, ſem kiáltás a'mi útzáinkon.

15 Bóldog nép az, a'mellynek igy vagyon dolga: Bóldog nép az, a'mellynek ‡Iſtene a'Jehova.

CXLV. SOLTAR.

Dávid ö magát és minden teremtett állatokat az Istennek ditséretire indít.

1 Ditsérö *Sóltára* Dávidnak.

MAgaſztallak tégedet én Iſtenem, én Királyom: és áldom a'te nevedet mind örökkön örökké.

2 Minden napon áldalak tégedet, és ditsérem a'te nevedet örökkön örökké.

3 Nagy az UR és igen ditséretes: és az ö nagyságának nem mehet ſenki végére.

4 Egyik nemzetség a'máſiknak hirdeti a'te dolgaidat: és a'te hatalmaſságodat beſzéllik.

5 A'te méltóságodnak ékeſségét és ditsöségét, és a'te tsudálatos dolgaidat beſzéllem.

6 Es a'te rettenetes dolgaidnak hatalmaſságát hirdetik: és a'te nagyságodat beſzéllik.

7 A'te jó-vóltodnak nagyságánakemlekezetit ſzólják, és a'te igazságodat éneklik, *mondván*:

8 Kegyelmes †és irgalmas az UR, kéſedelmes a'haragra, és nagy az ö kegyelmeſsége. 10 Jó

‡*Fell.* 28:1. †2*Sám.* 22:2, 48. **Fell.* 8:5. **Fell.* 39:6. *és* 62. 10. ˅*Iób.* 14:2. ‡*Fell.* 33:12. †*Fell.* 86:15.

9 Jó az UR mindeneknek, és az ö irgalmaſsága minden teremtett állatin.

10 Ditsérnek tégedet, URam, minden te teremtett állatid, és a'te fiaid áldanak tégedet.

11 A'te orſzágodnak ditsöségét ſzólják, és a'te hatalmadat hirdetik.

12 Hogy az embereknek fiainak tudtokra adják az ö hatalmaſságit, és az ö orſzágának ékeſségének ditsöségét.

13 A'te orſzágod minden idöben álló orſzág; és a'te uralkodáſod *megmarad* minden nemzetségröl nemzetségre.

14 Az UR támogat minden eleſendöket: és felemel minden meggörbedteket.

15 Mindeneknek ſzemeik te reád néznek, és te adſz azoknak eledelt alkalmatos idöben.

16 Megnyitod a'te kezedet, és bétölteſz minden lelkes állatot a'te jó-vóltodból.

17 Igaz az UR minden útaiban, és kegyelmes minden dolgaiban.

18 Közel vagyon az UR mindenekhez kik ötet tökélleteſséggel hivják.

19 Az ötet félöknek akaratjokat téſzi, azoknak könyörgéſeket meghallgatja, és öket megſzabadítja.

20 Megörizi az UR mind azokat kik ötet ſzeretik, és a'gonoſzokat mind elveſzti.

21 Az URnak ditséretit ſzólja az én ſzám, és áldja az ö ſzentséges nevét minden teſt, mind örökkön és örökké.

CXLVI. SOLTAR.

Tanúság az Iſtenben való bizodalomról.

1 Halelu Jah.

DItsérjed én lelkem az URat.

2 Ditsérem az URat az én életemben, éneklek az én Iſtenemnek míg élek.

3 ¶ Ne bizzatok a'Fejedelmekben: az embereknek fiaiban, kikben nintsen ſzabadítáſ*ra való erö.*

4 Kimégyen az ö lelkek, és ‡ök földdé léſznek: az napon elvéſz minden ö gondolatjok.

5 Bóldog az a'kinek ſegítöje a'Jákobnak Erös *Iſtene*; és a'kinek reménysége vagyon az ö URában Iſtenében.

6 ¶ Ki teremtette a'mennyet, földet, tengert; és mind azokban való állatokat, és az igaz mondáſt megörizi mind örökké.

7 A'nyomorúltaknak itéletet ſzolgál-

‡ 1*Mós.* 3:19. *Préd.* 12:9.

tat: eledelt ád az éhezöknek; az UR megſzabadítja a'foglyokat.

8 Az UR világoſitja-meg a'vakokat: az UR emeli-fel az eleſteket: az UR ſzereti az igazakat.

9 Az UR ‡ óltalmazza a'jövevényeket: az árvákat és özvegyeket táplálja: a'gonoſzoknak pedig útjokat elveſzti.

10 Uralkodik † az UR mind örökké: a'te Iſtened, Sion, nemzetségröl nemzetségre *megmarad.* Halelu Jah!

CXLVII. SOLTAR.

Int az Iſten ditséretinek éneklésére.

1 DItsérjétek az URat, mert jó ditséretet mondani a'mi Iſtenünknek: mert gyönyörüséges *és* illendö dolog a'ditséret.

2 Az UR épiti a'Jérusálemet, *és* az elſzéledett Izraelitákat ö gyüjti egybe.

3 Ö gyógyítja meg a'töredelmes ſziveket: és kötözi-bé azoknak fájdalmokat.

4 Megſzámlálja a'tsillagoknak ſokaſágát, és mindeniknek nevet ád.

5 Nagy a'mi URunk, és nagy az ö ereje: kinek böltsesége megſzámlálhatatlã.

6 Felſegíti a' *nyomorúltakat az UR, a'gonoſzokat földig megalázza.

7 Enekeljetek az Urnak háládáſſal: mondjatok ditséretet a'mi Iſtenünknek hegedüvel.

8 Ki béfedezi az eget sürü felhökkel, esöt kéſzít e'földre: és a'hegyeken füvet teremt.

9 *Ki* a'barmoknak megadja az ö eledeleket: a'holló fiaknak mellyek *ö reája* *kiáltnak.

10 Nem a'lónak erejében gyönyörködik, és a'férfiúnakis gyorſaságában nintsen néki kedve.

11 *Hanem* kedveſek az Urnak a'kik ötet félik, és a'kik biznak az ö irgalmaſságában.

12 Ditsérjed Jérusálem az URat: ditsérjed a'te Iſtenedet, Sion.

13 Mert ö erösíti-meg a'te kapuidnak zárjait, megáldja te benned a'te fiaidat.

14 Ki a'te határidat békeſségeſsé téſzi, a' gabonának ˅ ſirjával megelégít tégedet.

15 Ki kibotsátja az ö igéjét e'földre, nagy gyorsan foly az ö beſzéde.

16 Ki a'gyapjúhoz hoſonló havat adja, és hinti a'zuzmarázt mint a' hamvat.

17 Ki

‡ *Al.* 147:6. † 2*Mós.* 15:18. * *Fell.* 146:9. * *Iób.* 39:3. ˅ 5*Mós.* 32:14.

17 Ki a'jeget darabokba fagylalja: mellynek hidegségét ki állhatja-meg?

18 Kibotsátja az ö beſzédét és elolvaſztja azokat: az ö ſzele fú, és a'vizek folynak.

19 Az ö ſzent igéjét hirdetteti a'Jákóbnak, az ö rendeléſit és itéletit az Izraelnek.

20 Nem tselekedett illyen módon ſemmi nemzetséggel, és *azok* az ö itéletit nem tudják. Halelu Jah!

CXLVIII. SOLTAR.

Inti mind a'teremtett állatokat az Iſtennek ditséretire.

1 Halelu Jah!

DItsérjétek az URat mënyei állatok: ditsérjétek ötet a'magaſságban.

2 Ditsérjétek ötet minden ö Angyali: ditsérjétek ötet minden ö ſeregei.

3 Ditsérjétek ötet Nap és Hóld, ditsérjétek ötet minden fényes tsillagok.

4 Ditsérjétek ötet magaſságos egek, és ez égen felül való vizek.

5 Ditsérjék az URnak nevét: ‡ mert ö mondotta és löttek.

6 Es megerösítette azokat mind örökkön örökké: rendet ſzabott azoknak, melly ſoha el nem változik.

7 Ditsérjétek az URat földi állatok, sárkányok és minden mélységek.

8 Tüz és köesö, hó és nedveſség, ſzelek, kik az ö akaratjának engedtek.

9 Hegyek és minden halmok, gyümölts termö fák, és minden czédrus-fák.

10 Vadak és minden barmok, tsúſzómáſzó állatok, és repesö madarak.

11 Földi Királyok és minden népek, Fejedelmek és a'földnek minden Birái.

12 Ifjak és ſzüzek; vének és gyermekek.

13 Ditsérjék az URnak nevét; mert tsak az ö neve nagy, az ö ditséreti a' földnek és az egeknek felette *vagyon.*

14 Es felmagaſztalta az ö népének ſzarvát. Ditséret minden ö ſzenteinek, az Izrael fiainak az ö hozzá közel való népnek. Halelu Jah!

CXLIX. SOLTAR.

Intetik az Anya-ßentegyház az Iſtennek ditséretire.

1 Halelu Jah.

ENekeljetek az URnak új éneket: az ö ditséreti *zengjen* az ö ſzenteinek Gyülekezetekben.

2 Örvendezzen az Izrael az ö Teremtöjében: a'Sionnak fiai örvendezzenek az ö Királyoknak.

3 Ditsérjék az ö nevét ſippal; dobbal és hegedüvel mondjanak néki ditséretet.

4 Mert gyönyörködik az UR az ö népében, megékesíti a'nyomorúltakat ſzabadúláſſal.

5 Örvendezzenek az ö ſzentei ditsöségeſen: énekeljenek az ö ágyas házokban.

6 Az Erös *Iſten*nek felmagaſztaláſi *legyenek* az ö torkokban: és † két-élü fegyverek az ö kezekben.

7 Hogy a'pogányokon * boſſúút álljanak: és megbünteſſék a'népeket.

8 Hogy * megkötözzék azoknak Királyaikat vas lántzokkal: és azoknak fö-fö embereiket megbékózzák.

9 Hogy a'megirott itélet ſzerint tselekedjenek ö vélek. Ez minden ö ſzenteinek ékeſségek. Halelu Jah!

CL. SOLTAR.

Intés az Iſtennek ditséretire.

1 Halelu Jah.

DItsérjétek az Erös *Iſtent* az ö Szentséges *lakó helyé*ben: ditsérjétek ötet az ö kiterjeſztett erejéröl.

2 Ditsérjétek ötet az ö hatalmaſságiról; ditsérjétek ötet az ö nagyságának ſokaſága ſzerint.

3 Ditsérjétek ötet trombitáknak zëgésével; ditsérjétek ötet lantval és hegedüvel.

4 Ditsérjétek ötet dobokkal és ſipokkal: ditsérjétek ötet húroknak zengésével és orgonákkal.

5 Ditsérjétek ötet hangos czímbalmokkal, ditsérjétek ötet vigaság tévö czimbalmokkal.

6 Minden lélek ditsérje az URat! Halelu Jah!

‡ 1 *Mós.* 1:6, 8. † *Sid.* 4:12. *Iel.* 1:16. * 2 *Kór.* 10:4. * *Mát.* 18:18.

SALAMONNAK PELDABESZEDEKRÖL IRTT KÖNYVE.

E' könyv arról tanít, minémü engedelemmel vagy ßolgálattal tartozunk Iſtennek, és embereknek, a'mint Iſten a'Terméßetbe béóltotta, és az ö Törvényében elönkbe rendelte.

I. RESZ.

I. RESZ.

E'könyvnek haßnai. Miben áll az igaz böltseség.

1 A' Salamonnak Dávid fiának, az Izraeliták Királyoknak közönséges Bölts-mondáſi.

2 A'böltseségnek és tudománynak tanúlására, az eſzesen való beſzédeknek értelmére.

3 Az értelemnek, igazságnak, itéletnek, és minden egyeneſségnek tudományának eſzébe vételére.

4 A'bolondnak eſzeſségnek adására, a'gyermeknek tudománynak és ſerényſségnek *ßerzésére.*

5 *Mellyeket* hallván a'bölts öregbíti az ö tanúságát, és az értelmes értt tanátsokat ſzerez.

6 A'bölts beſzédnek és magyarázatnak tanúságára, a'böltseknek és azoknak meſéinek *értelmére.*

7 ¶ Az URnak ‡ félelme feje a'böltseségnek, *melly* böltseséget és tudományt a'bolondok megutálnak.

8 ¶ Hallgaſd, ſzerelmes fiam, a'te atyádnak böltseségét, és a'te anyádnak oktatását el ne hagyjad.

9 Mert kedves ékeſsége léſzen a'te fejednek, és arany-lántz a'te nyakadban.

10 Szerelmes fiam, ha a'bünösök elakarnak hitetni tégedet, † ne fogadjad beſzédeket.

11 Ha azt mondándják: Jere mi velünk, leſelkedjünk vér után, rejtezzünk-el az ártatlan ellen, büntetetlen.

12 Nyeljük-el azokat mint a'koporsó elevenen, és egéſzen, mint a'kik mélységbe ſzállottak.

13 *Ekképen* minden drága marhát nyerhetünk, megtöltjük a'mi házainkat foſztott marhákkal.

14 A'te réſzedet *a'prédából melly néked* ſors ſzerint *jút*, közre botsáſſad, minékünk mindnyájan egy erſzényünk légyen.

15 Szerelmes fiam, ne járj *egy* úton ezekkel, tartóztaſd-meg a'te lábadat ezeknek öſvényektöl.

16 Mert az ö lábaikkal a'gonoſzra *futnak, és ſietnek a'vérnek ontására.

17 *Miképen* a'madaraknak minden bünök nélkül vetik-meg a'hálót.

18 Azonképen *ok-nélkül* leſelkednek ezek az *ember*eknek vérek után, és rejtikel magokat azoknak lelkek után.

‡ *Sól t.* 111:10. *Al.* 9:10. † *Al.* 4:4. * *Eſa.* 59:7. *Róm.* 3:15.

19 Ekképen *vagyon* dolgok minden *gonoß* kereskedésben foglalatoſoknak, melly *kereskedés* azoknak, kik magokat erre adták, lelkeket elveſzti.

20 ¶ Az igaz fö böltseség kün ſzerülſzerte kiált, *és* az útzákon zengedezteti az ö ſzavát.

21 A'nép között legmagasb helyen prédikál, a' kapuknak bémenetelin, minden városban az ö beſzédit ſzólja, *mondván*:

22 Míglen ſzeretitek óh ti bolondok a'bolondságot, és a'tsúfolók tsúfoláſt kivánnak magoknak: és a'balgatagok gyülölik a'tudományt?

23 Térjetek-meg az én dorgáláſomra; ímé, kiadom tinéktek az én lelkemet, tudtotokra adom az én beſzédimet néktek.

24 Mivelhogy ‡ hívlak titeket, és nem akarjátok; kiterjeſztem az én kezemet, és ſenki eſzébe nem véſzi;

25 Hanem elvonſzátok magatokat minden én tanátsom elöl, és az én feddéſemmel nem gondoltok.

26 Enis a'ti nyomorúságtokon nevetek, megtsúfollak mikoron eljövénd az a'mitöl féltek.

27 Mikoron † eljövénd mint a'puſztítás az a'mitöl féltek, és a'ti nyomorúságtok mint a'forgó-ſzél elközelget; mikoron rohanánd ti reátok a'nyomorgatás és a'megſzorongatás.

28 Akkoron ſegítségül hívnak engemet, de nem hallgatom-meg; reggel kereſnek engemet, de meg nem találnak engemet.

29 Azért hogy gyülölték a'böltseséget, és az URnak tiſzteletit nem válaſztották *magoknak.*

30 Nem engedtek az én tanátsomnak, megvetették minden én feddéſemet.

31 Eſznek azért az ö útjoknak gyümöltséből, és az ö tanátsokból megelégednek.

32 Mert a'bolondoknak hivolkodáſok megöli öket, és a'balgatagoknak jó ſzerentséjek elveſzti öket.

33 A'ki pedig hallgat engemet lakozik bátorságoſon, és tsendes léſzen a' gonoſznak félelmétöl.

II. RESZ.

Intés az Isten beßédének böltseségének követésére.

1 Szeretö fiam, ha vejénded az én beſzédimet, és az én parantsolatimat elrejténded te nálad.

2 *Ha* figyelmeztetvén a'böltſeségre a'te füleidet, hajtándod a'te elmédet az értelemre.

3 Ha a'böltseségért kiáltándaſz, és az értelem*nek megnyeréséért* a'te ſzódat felemelénded.

4 Ha keresénded azt mint az aranyat, és mint az elrejtetett kintseket viſgálándod azt.

5 Akkoron megérted az URnak félelmét, és az Iſtennek eſméretire jutſz.

6 Mert az UR ád böltseséget; az ö ſzájából tudomány és értelem *ßármazik.*

7 Eltéve vagyon az igazaknak *haßnokra* valami valóságos: paiſſa léſzen a' tökélletesen járóknak.

8 Megörizvén az igazságnak útait: és azoknak, kiket kegyelmébe véſzen, útjokat megtartja.

9 Akkoron megérted az igazságot, és a' törvényt, és valami igaz, és mindéjó útat.

10 Mikoron menénd a'böltseség a'te elmédbe: és a'tudomány a'te elmédben gyönyorüséges léſzen.

11 A'ſzorgalmatoſság betsül tégedet, az értelem megöriz tégedet.

12 Megſzabadítván tégedet a'gonoſznak útától, és a'gonoſzság ſzóló férfiaktól.

13 A'kik elhagyják az igazságnak útát, hogy járjanak a'ſetétségnek útain.

14 Kik örülnek gonoſzt tselekedvén, vigadnak a'gonoſz hijába-valóságokban.

15 Kik az ö öſvényekben feslettek, és az ö útjokban gonoſzok.

16 Megſzabadítván tégedet a' ‡ kivül való aſszonyi-állattól, az idegentöl ki az ö beſzédivel hizelkedik.

17 Ki elhagyja az ö ifjúságának férjét: és az ö Iſtenének ſzövetségéröl elfelejtkezik.

18 (Mert a'halálra hanyatlik az ö háza, és az ö öſvényi az élet nélkül valókhoz.

19 Valakik mennek ahoz, nem térnek-meg, ſem meg nem nyerhetik az életnek útait.)

20 Hogy járj a'jóknak útjokon, és az igazaknak útjokat köveſſed.

21 Mert az igazak lakják a'földet: és a'tökélletesek megmaradnak abban.

22 A'gonoſzok pedig a'földröl † kivágattatnak, és a'hitetlenül tselekedök kiſzaggattatnak abból.

‡ *Al.* 7:5. † *Iób.* 18:17.

III. RESZ.

Külömbkülömb intéſek: Ditséreti a'böltseségnek

1 Szerelmes fiam, az én tudományomról el ne felejtkezzél, de az én parantsolatimat megörizze a'te elméd.

2 Mert napoknak ‡ hoſſzú vóltát, és ſok eſztendös életet, békeſſéggel egyetembe, hoznak tenéked.

3 Az irgalmaſság és tökélleteſség ne hagyjanak-el tégedet: köſd azokat a'te nyakadra, ird-bé azokat a'te ſzivednek táblájára.

4 Igy nyerſz kedvet és jó elömenetelt, az Iſtennek és embereknek ſzemeik elött.

5 ¶ Bizodalmad légyen az URban tellyes te elmédböl: a'te értelmedhez pedig ne támaſzkodjál.

6 Minden te útaidban megeſmérd ötet; ö igazgatja a'te útaidat.

7 Ne légy † bölts *tsak* te magad itéleti ſzerint: féljed az URat és távozzál-el a' gonoſztól.

8 Egéſséges léſzen *ez* a'te köldöködnek, és megújúlás a'te tsontaidnak.

9 ¶ Tiſzteljed az URat a'te marhádból, a'te egéſz jövedelmednek elsö ſengéjéböl.

10 Ekképen megtöltetnek a'te tsüreid elégséggel, és a'muſtnak miatta a'te ſajtódnak válui bövölkednek.

11 Az URnak böltseségét, ſzerelmes fiam, * ne utáld-meg, ſe meg ne únjad az ö dorgálását.

12 Mert a'kit ſzeret az UR megdorgálja: és miképen az atya a'fiát, *a'kinek* javát akarja.

13 Bóldog ember ki megnyeri a'böltseséget, és az ember ki öregbíti értelmét.

14 Mert jóbb ennek * kereskedéſe az ezüſtnek kereskedésénél, és a'kiáſott aranynál ennek jövedelme.

15 Drágább a'fényes Kárbunkuluſoknál, és minden te gyönyörüségid nem haſonlíttathatnak hozzája.

16 Napoknak hoſſzúsága vagyon ennek jóbbján: az ö baljén gazdagságok és tiſzteſség.

17 Az ö útai gyönyörüségnek útai, és minden ö öſvényi, békeſségnek *öſvényi.*

18 Eletnek fája ez azoknak a'kik magok-

‡ 5 *Mós.* 8:1. *és* 30:16. † *Róm.* 12:16. * *Iób.* 5:17. * *Iób.* 28:15. *Al.* 8:11, 19. *és* 16:16.